Nu vreau sa fiu Dumnezeu!

Durerea de măsele m-a apucat de cu bună dimineață. Îmi venea să dau cu capul de pereți, să muşc bara din spatele blocului, pe lângă care treceam de câte ori mergeam la şcoală şi pe care azi dimineață un bătrân vecin îşi bătea covorul vechi. Nu-mi puteam imagina de unde vine durerea. Mai precis nu ştiam dacă mă prinsese curentul ieri pentru că am condus maşina cu toate geamurile deschise sau pentru că, de câte ori nu mă durea vreo măsea, uitam că există pe lume dentişti? Cert este că se prefigura o zi la fel de cumplită precum vremea câinoasă de afară, atât de nepotrivită pentru luna mai.

La facultate urma să am trei seminarii, dealtfel ultimele dinaintea sesiunii de final de an. După aceea urma chinul, mai mare decât durerea mea de măsea, în iunie, când trebuia să intru în focul licenței.

Un singur lucru bun ştiam că se va întâmpla cu siguranță. La şcoală urma să o văd din nou pe Diana. Ea era singurul motiv pentru care grupa mea avea procentajul cel mai mic la absențe. De când venise prin transfer la noi la facultate, aproape toată grupa – mai puțin celelalte trei colege, dar cine ştie? – se îndrăgostise de ea. Apariția ei diafană, zveltă, cu corp de fecioară căreia parcă de abia i se dezvolatseră sânii, dar totodată parcă lucrat zi de zi pe modernele aparate de fitness, cu părul blond curgând lin până peste umeri, cu ochii de un albastru pur, parcă împrumutat din seninul cerului şi cu ochelarii cu ramă fină care-i dădeau un aer de copil cult şi oarecum bosumflat, băgase în boală toți colegii, nu numai pe cei din grupă. Când a fost văzută ieşind prima dată din biroul prorectorului, doi boboci din anul I au dat alarma. De abia apoi s-a aflat că vrea să se transfere la noi la facultate din considerente ecologiste, dat fiind că în micul nostru oraş de provincie ființa cea mai viguroasă filială a singurei universități de profil din țară. Din acel moment au început să se dezlănțuie pasiunile şi speranțele. Fără excepție, toți băieții din facultate doreau cu disperare să-i fie aproape. La aceştia trebuie adăugați şi restul reprezentanților sexului tare de prin oraş. Surprinzător, la aproape un an de la transferul ei, nimeni nu se putea lăuda cu vreo izbândă. Cel mult cu reuşita unei discuții mai prelungite la un pahar de suc. În rest, eşecuri răsunătoare, chiar şi a celor mai recunoscuți masculi feroci, precum Dan, care conduce un BMW decapotabil, un Mercedes SLK şi un jeep şi umblă puțin aplecat din cauză greutății lanțului de aur de la gât. Cei mai insistenți au aflat şi motivul: prietenul ei, aflat undeva într-un oraş pe malul Atlanticului.

Oricum, eu eram unul dintre cei 10 preferați ai sorții, care avuseseră şansa de a-i fi colegi de grupă. Din momentul când am aflat acest lucru, frecvența mea la şcoală a devenit 100%, lucru care l-a pus serios pe gânduri pe tata, care ducea deja dorul scrisorilor de avertisment care veneau cu regularitate de la şcoală. Chiar mă suspecta că am vreun blat cu cineva de pe la secretariat din moment ce nu mai am absențe.

De parcă durerea de măsea nu era de ajuns, când să pornesc maşina am constatat cu surprindere că nu mai am baterie, pentru că lăsăsem farurile aprinse seara când venisem cam făcut de la clubul unde mergeam cu prietenii. Ca în fiecare seară, Diana fusese subeictul cel mai vârtos discutat. Un lucru era

cert, dacă s-ar fi alcătuit un clasament al celor mai îndrăgostiți de Diana, eu eram în top. Colegii şi prietenii chiar făceau mişto de mine şi de ziua mea îmi făcuseră cadou un poster imens cu Diana, surprinsă de un coleg maniac al fotografiilor făcute la ştrand, cu sânii goi, şi mărită la mărimea naturală la cel mai performant copiator color din oraş. Am apreciat totuşi gestul, pentru că ştiam că o astfel de mărire costă serios. Posterul, evident, l-am afişat în camera mea şi din acel moment şi tata şi fratele meu aveau foarte des motive să mă viziteze în mica mea intimitate oferită de una dintre cele trei camere ale apartamentului pe care îl aveau ai mei. Când veneau musafiri acasă, camera mea era punctul de atracție al turului de vizitare.

Cum maşina nu a pornit – împinsul era exclus în astfel de cazuri pentru că am cutie de viteze hidramată – am pornit pe jos spre facultate. Oricum nu era departe şi mersul cu maşina era mai mult un moft sau o posibilitate de a o conduce pe Diana acasă. Şi tocmai azi, când ploua în halul acesta şi bătea un vânt de noiembrie, deci aş fi avut şanse să-i ofer o cale mai comodă de a ajunge acasă după ore, bătrânul meu Mercedes mă lăsase baltă. Ca pedeapsă m-am hotărât să amân cumpărarea garniturii de la capacul culbutor, pentru care oricum nu aveam bani suficienți.

Vântul mi-a demostrat că niciodată nu poți stabili că mai tare de atât nu te poate durea o măsea. Dacă la ieşirea din scara blocului îmi venea să muşca bara pe care se bat covoarele, după câțiva paşi mi-aş fi dorit să fiu excavator şi să muşc asfaltul ud. Până la urmă am ajuns la şcoală, trecând pe lângă cabinetul unui dentist pe care l-am sfidat din nou necălcându-i pragul. După cât de prost începuse ziua, mai lipsea să nu vină Diana. Acest lucru se mai întâmplase de două ori şi, după prima pauză la seminar, nu mai rămăseseră decât Dana, Adina şi Andreea, alături de Gigi, care declarase la începutul anului I că va lipsi de la cursuri sau seminarii numai în situația în care va fi bolnav şi netransportabil. Seminariile erau deosebit de importante pentru că eram în sală doar 14 persoane, dintre care trei fete. Şansele să prinzi un loc în bancă lângă Diana creşteau considerabil față de cursuri, unde eram în sală cca 100 de studenți.

Ca o răsplată la suferința pe care o duceam pe picioare de mai bine de trei ceasuri, am reuşit să mă aşez lângă Diana. De-acum înainte, timp de două ore, excluzând pauza, o aveam pe Diana doar pentru mine, pentru că în cealaltă parte stătea Andreea.

Probabil că pe fața mea se citea suferința şi cred că zâmbetul pe care i l-am oferit Dianei când am salutat-o a fost mai mult o grimasă, altfel nu-mi explic de ce m-a întrebat:

- Te simți bine?

- Sigur că da, am mințit surâzător. Cum m-aş putea simți altfel lângă tine?

- Te rog, nu începe, din nou, cu chestiile astea! Ştii că îmi place să stăm de vorbă, chiar îți apreciez bunul simț în încercările tale repetate de a mă agăța, dar sper că eşti conştient că nu vom fi niciodată mai mult decât colegi sau amici. Cu toate că te prefer altora, mai nesimțiți. Dar atât!

M-am chinuit să scot un nou zâmbet, dar rezultatul se pare că a fost jalnic.

- Serios, ce-i cu tine? Şi te rog să nu-mi spui că suferi din cauza mea că sunt sătulă să aud asta. Parcă am nimerit într-o cazarmă în care soldații nu au fost în permisie de un an. De aproape un an mă agasați cu lipsa voastră de înțelegere. Am un prieten, care se întâmplă să nu fie aici şi pe care îl văd doar în vacanțe.

- De multe ori m-am întrebat dacă prietenul tău există cu adevărat şi dacă

nu cumva…

Vorbele mi-au fost curmate brusc de intrarea profesorului, dar şi de curentul stârnit de deschiderea uşii, care parcă mi-a înfipt un ac de seringă direct în rădăcina dureroasă a măselei. De data aceasta grimasa a fost mai mult decât evidentă:

- Dacă nu-mi spui ce ai, promit că mă mut, mi-a şoptit printre dinți Diana.

- Ma doare groaznic o măsea. Cred că e cea de minte.

- Sau cea de lipsă de minte! De ce nu mergi la dentist?

- Simplu! O recunosc cu mâna pe inimă. Mi-e frică!

- Dacă doriți să vă continuați dialogul romantic, poftiți afară, ne-a retezat-o scurt profesorul.

La început am crezut că glumeşte. Toată lumea tăcea siderată şi ne privea. Profesorul, un bătrân căruia îi ieşeau fire de păr cenuşii şi groase din nas şi urechi stătea cu mână întinsă spre uşă. N-am avut ce face şi ne-am ridicat. Trecând printre rânduri citeam pe fețele colegilor satisfacția sau invidia. Îmi făceau semne cu ochiul sau cu degetul gros ridicat în sus, ceva de genul “bine gândit”. N-aş dori nimănui să fie străpuns de o asemenea privire precum cea a Dianei din momentul în care am închis uşa după ce, galant, o lăsasem pe ea să iasă prima din sala de clasă.

- În viața mea nu am fost dată afară de la vreun curs sau seminar.

- Îmi pare… şi cuvintele mi s-au oprit în gât din cauza unui nou junghi la măsea. Deja eram sigur că mi se va umfla falca. Măcar de s-ar fi întâmplat mai repede, pentru că ştiam că după aceea nu mai doare.

- Gata! Dacă tot ne-a dat afară, te duc la stomatolog.

- În nici un caz! În curând mă va lăsa! M-a tras curentul, ieri, în maşină. Dacă se umflă, nici dentistul nu are ce să-mi facă.

- Ai cuvântul meu că dacă nu mergi la dentist te consider cel mai laş om!

- Nu pot! Indiferent ce s-ar întâmpla, nu merg la dentist. M-aş duce dacă aş şti că m-ar anestezia total. Aş dormi şi când m-aş trezi problemele ar fi rezolvate.

- Ții minte când te-am refuzat ultima dată. Când m-ai invitat la căbănuța ta de pe deal. Dacă mergi la dentist acum, promit că vin sâmbătă, dacă e vreme bună, cu tine la cabană.

Pentru moment îmi trecuse şi durerea. În mintea mea se derulau cu repeziciune diferite scenarii. Eu şi Diana, o zi întreagă, singuri la cabana alor mei. Era incredibil. Poate va accepta şi să facem câteva poze. Aşa voi avea dovada pe care să o arăt celorlalți, care altfel nu m-ar fi crezut. Dar nu-mi trebuie mie să le arăt lor nimic! O să stau o zi cu Diana. O să-i fac grătare. Oare ce fel de carne preferă. Cred că de vită. O să bem un vin rece, deci să nu uit să pun sticla de dimineața în fântână. O să… Reveria mi-a fost curmată brusc de un nou junghi, de data asta foarte crunt. Aproape gemând de durere i-am spus:

- Hai să mergem!

Diana m-a dus la doctorul care se îngrijea de dantura ei perfectă. Speram să fie coadă. În sala de aşteptare nu era nimeni. Doar din cabinet se auzea zgomotul infernal al frezei dentare şi scâncetul unui copil. După nici zece minute copilul a ieşit ținut de mână de mama sa. Avea fața plânsă, dar şi satisfăcută, uşurată de durerea care-l adusese acolo. Am rugat-o pe Diana să intre cu mine, lucru care l-a făcut cu o plăcere considerată de mine de-a dreptul perversă.

Aşa cum bănuiam, doctorul nu mi-a putut face mare lucru. Doar mi-a desfundat canalul măselei, ucigând în faşă abcesul care era pe cale să se instaleze. După nici cinci minute, durerea îmi dispăruse şi părăseam cabinetul doctorului cu promisiunea fermă că voi reveni peste două zile pentru tratarea şi

plombarea măselei. Păşind afară din cabinet, cred că faţa mea afişa nespusă satsfacţie. O dată, măseaua nu mă mai durea. Apoi, până sâmbătă nu mai era decât o zi, o nenorocită de vineri, zi în care nu aveam nici un seminar. Deja mă rugam la Dumnezeu să fie vreme frumoasă sâmbătă şi să nu aibă ai mei ceva invitaţi la cabană, să pot fi doar eu singur cu Diana. De la doctor am plecat cu Diana la cafeneaua de lângă şcoală. Eu, cum nu beau cafea, mi-am comandat o vodcă în ciuda orei matinale, pentru a dezinfecta mai bine locul unde lucrase dentistul, dar şi pentru a sărbători ceea ce deja consideram o victorie deosebită, sâmbăta ce urma să vină. Tresălta inima de plăcere în mine gândindu-mă la feţele lungi şi consternate pe care le vor face colegii când le voi povesti ce şansă a dat peste mine. Probabil că există un Dumnezeu, care a transformat pentru mine acea zi de joi mohorâtă în cea mai luminoasă zi pe care mi-o puteam imagina. Mă felicitam că tot amânasem mersul la dentist.

A doua zi eram deja convins că există un Dumnezeu. Soarele m-a trezit pe la şase dimineaţa, pentru că uitasem să trag jaluzelele. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să dau drumul la radioul cu ceas de pe noptieră. Pentru week-end vremea se anunţa caniculară. Era foarte bine pentru că la cabană, care era situată în liziera pădurii de pe deal, temperatura era mai mică cu 5-6 grade decât în oraş. Vineri m-am dus doar la primul curs, pentru a primi o nouă confirmare din partea Dianei că ne vom petrece sâmbăta împreună. Am încercat marea cu degetul propunându-i să rămânem la cabană până duminică, dar mi-a retezt-o scurt:

- Ştii că nu voi accepta. De când am venit în acest oraş nu am dormit niciodată altundeva decât la gazda mea, care se întâmplă a-i fi mătuşă lui Andrei, prietenul meu. Şi aşa este prea mult ce voi face, dar promisiunea e promisiune!

Cu confimarea primită, am plecat de la şcoală după ce am stabilit că o voi lua a doua zi din faţa blocului unde locuia, în jur de ora 12. Eu vroiam să plecăm pe la 8, să avem cât mai mult timp de petrecut împreună, dar Diana mi-a precizat că sâmbăta doarme mai mult. Bine şi aşa!

Chiar dacă oraşul nostru bate spre suta de mii de locuitori, majoritatea oamenilor se cunosc unul pe altul. Cu atât mai mult, Diana devenise aproape o vedetă. Cu atâţia băieţi îndrăgostiţi de ea, deja era suficient să spui Diana, că toţi ştiau de cine vorbeşti. Era ACEA Diana!

Cabana alor mei era într-un loc de agrement destul de populat, drept pentru care şansele de a fi văzuţi acolo împreună erau considerabile. Faptul că ea acceptase acest să vină cu mine – doar cu mine! – acolo, în condiţiile în care doar a fi singuri acolo echivala, pentru mine, cu stabilirea unei relaţii intime, îmi dădea mari speranţe. Cu atât mai mult cu cât de când Diana apăruse în oraş, pentru mine restul fetelor parcă dispăruseră. După ce îmi petrecusem seri în şir la cabană singur sau cu prietenii, privind cerul înstelat şi gândindu-mă la ce aş face dacă Diana ar fi acolo, acum eram la doar câteva ore distanţă de transformarea visului în realitate. Din acest motiv am refuzat să merg vineri seara în clubul de la poalele Cetăţii, loc de întâlnire al grupului din care făceam parte. De frica unei nefaste întâmplări care ar fi putut să-mi spulbere sâmbăta vieţii mele, nu mă destăinuiesm nici celor mai buni prieteni. De aceea, seara de vineri mi-am petrecut-o acasă, cu ochii pe posterul cu Diana, numărând orele care mă despărţeau de miezul zilei de sâmbătă.

Cu un sfert de oră înainte de ora 12 eram în faţa blocului Dianei. În portbagaj aveam o geantă frigorifică garnisită cu carne de pui, porc şi vită. Aveam şi salam, brânză, şuncă, roşii, castraveţi, ardei pentru o gustare frugală şi slănină pentru uns grătarul. De băut am luat vodcă pentru mine, sucuri dintre

cele mai variate şi vin şi apă minerală. În completarea cărnii, burduşisem geanta frigorifică cu pungi de gheață.

Diana a fost punctuală. Când s-a urcat în maşină am observat că nu poartă sutien pe sub tricoul subțire. Speram să fie adepta “top-less”- ului. După ce ne-am salutat, m-a întrebat candid:

- Ce-ți mai face măseaua?

- E bine. O să-ți fiu recunoscător o viață pentru că m-ai convins să merg la dentist.

- Da, dar dacă nu promiteam că vin azi la cabană nu te duceai.

- Aşa-i, dar sper că nu vii doar pentru că mi-ai promis. Sper că îți face plăcere.

- Asta depinde de tine. Sper că nu mă vei face să regret. Oricum, am deja nişte mustrări de conştiință pentru că mergem singuri acolo.

Până la cabană nu era drum lung. În schimb urcuşul era foarte abrupt şi mă uitam des la ceasul de la bordul maşinii care arăta temperatura apei din motor. Deh, Mercedesul avea vreo 18 ani vechime, maşină de student... Tot pentru Diana făcusem şi reparația maşinii, care altfel ar fi zăcut mult şi bine. Reuşisem să-l capacitez şi pe tata, care a scos rapid banii din buzunar, înțelegând despre ce eveniment este vorba. Drept urmare am ajuns cu bine, scăpând de dogoarea care pusese stăpânire pe oraş după zile întregi de ploi. Am deschis poarta şi am băgat maşina în curte, sub vița de vie, la umbră. Am descărcat şi am despachetat rapid. Diana s-a aşezat oarecum timidă pe una dintre cele două bănci ale mesei lungi din filigoria proaspăt construită. Tactic, m-am aşezat vis-a-vis de ea. Nu doream sub nici o formă să forțez nota. Sau să o supăr şi să o determin să plece, căci chiar şi pe jos oraşul era aproape.

Totul părea să îmi fie favorabil. Vremea era superbă, la cabană aveam de toate şi Diana m-a anunțat, după ce am spus sentențios că doar eu voi pregăti mâncarea, că va face plajă. M-a rugat să-i întind o rogojină şi nonşalantă şi-a dat jos tricoul rămânând doar în slip. Ca să nu stau să mă holbez ca vițelul la poarta nouă, am început să îmi fac de lucru la grătar. Am făcut focul trăgând cu ochiul la Diana. Consideram razele soarelui norocoase pentru că îi pot îmbrățişa trupul. Mintea îmi lucra febril şi imaginația mi-o lua razna, lucru care devenea vizibil după umflătura din slipul meu. Cum aprinsesem focul am avut motiv să torn o găleată de apă rece din fântână pe mine ca să mă potolesc. Îmi repetam în minte că nu trebuie să sar cumva calul.

Diana a pornit radioul de la combină. Ca un făcut, pe postul pe care era fixat se difuza muzică romantică. Am avut o intenție să o invit la un blues, dar nu am făcut-o. Mi-era frică de un refuz sau de reacția slipului meu în momentul în care aş fi avut-o aproape goală în brațe. Am renunțat, sau mai bine zis am amânat mintal momentul.

Aşa cum prevăzusem, Diana prefera orice înafară de carne de porc. I-am prăjit la grătar un piept de pui şi o bucată de carne de vițel şi mie mi-am făcut două grătare din ceafă de porc. Am tras o salată cu de toate şi am pus masa. Când ne-am aşezat şi ne-am urat poftă bună muzica de la radio s-a oprit brusc:

“Întrerupem programul muzical pentru a vă anunța o ştire de ultimă oră. De la spitalul județean am fost informați că azi au fost înregistrate 21 de decese cu cauze necunoscute. Medicul legist lucrează la autopsierea cadavrelor. Surprinzător este, conform datelor primite de la direcția județeană de sănătate, că şi în restul oraşelor din județ au fost semnalate decese care depăşesc cu mult media zilnică. Vom reveni cu amănunte.”

Chiar şi pentru un oraş ca al nostru, cu aproape o sută de mii de locuitori,

21 de decese într-o zi era un lucru ieşit din comun.

- Poate o fi din cauza caniculei, am comentat eu.

- Da, dar chiar şi aşa, e prea mult. Oare or fi toți bătrâni şi bolnavi, din ăştia care suportă greu căldura?

- E posibil. Ai văzut că aerul era de nerespirat în oraş. E şi umezeala mare, după atâta ploaie. Aici e bine, dar în oraş ne-am sufoca la ora asta.

- Da, aici e superb şi mă bucur că ți-am acceptat inivtația.

În sfârşit! În sfârşit auzesem ceea ce doream de mult. Diana se bucura că este acolo cu mine. Am supralicitat:

- Nu ar fi fost mai bine dacă erai singură aici, sau cu prietenul tău de departe?

- Nu începe, te rog. Nu strica ceea ce este.

Mi-a fost sufcient să mă potolesc. După ce am mâncat am băut un pahar de vin şi am invitat-o pe Diana la o plimbare, pentru digestie, în pădurea de lângă cabană. Răcoarea oferită de fagii imenşi era deosebită. Îi spusesem Dianei că putem avea norocul să vedem căprioare. Eu văzusem, alte dăți, şi căprioare şi vulpi. De veverițe să nu mai vorbim. Am luat-o pe o cărarea marcată cu un pătrat galben, care ducea spre nişte stânci. Acolo era cel mai înalt punct de pe valea râului ce şerpuia pe lângă oraş. De acolo se deschidea un peisaj superb. În zilele senine, cum era acea sâmbătă, se puteau vedea munții şi localitățile aflate chiar la distanțe de sute de kilometri. Drumul până la stânci dura ceva mai mult de o oră.

După circa jumătate de ceas de mers prin pădure, am avut şansa să vedem o căprioară. Şi nu oricum, fugind, ci stând într-un luminiş. Din spatele copacilor îi vedeam nările umede fremătând şi adulmecând aerul. Era clar că ne simțise şi din moment în moment urma să o ia la goană. Culmea, acest lucru nu s-a întâmplat. Prinzând curaj, am început să ne apropiem. Ştiam că ne va simți şi va fugi înainte de a ieşi noi dintre copaci. Când am păşit pe iarba poieniței, căprioara a avut o zvâcnire, ca şi cum s-ar fi pregătit de fugă. Dar, nu a făcut nici un pas şi s-a prăbuşit.

Nu înțelegeam nimic. Nu auzisem nici o împuşcătură. Ne-am apropiat încet şi am pus mâna pe ea. Nu răsufla şi era cât se poate de moartă. Consternați ne priveam unul pe celălalt. În ochii Dianei ghiceam două boabe de lacrimi.

- Oare ce a pățit?

- Nu ştiu. Nu-mi pot explica. Poate era bolnavă. Rănită nu pare a fi, i-am răspuns.

Am hotărât să mergem înapoi la cabană. Vroiam să-i povestesc vecinului, care avea cabana ridicată de acum 15 ani şi era mai cunoscător în ale locului. Şi nu vroiam să las căprioara acolo. Vroiam să ne întoarcem şi să o luăm. Să ducem carnea la analize şi dacă era bună, ne puteam considera norocoşi. Ideea mea a deranjat-o profund pe Diana.

- Chiar ai putea să o mănânci? Ai văzut cât de frumoasă era.

- Da, dar să fi văzut ce drăguț era vițelul din care tocmai ai mâncat, i-am replicat cinic.

Era clar. Diana era acum de-a dreptul bosumflată. De parcă nu erau de ajuns cele petrecute, pe drumul de întoacere am găsit două veverițe moarte. Parcă dăduse molima în pădure.

Am ajuns la cabană, dar vecinul era plecat cu maşina până în oraş. Lăsase un bilet în poartă, prin care îşi anunța soția că se va întoarce peste o jumătate de oră. Ne-am aşezat pe bănci, am turnat două pahare de vin şi am dat drumul la radio. Momentul romantic trecuse şi acum se dădeau de ceasul morții pe post

nişte trupe de băieţei cu cercei în urechi şi vopsiţi în cap. Îi stiam de la televizor. Am schimbat postul să caut ceva muzică mai normală. Din întâmplare a prins un buletin de ştiri. Cum era cinci şi douăzeci de minute, am crezut că se repetă ştirea pe care o auzisem mai devreme. De fapt, asta era, dar numărul morţilor nu mai era acelaşi. Acum se vorbea de 36 de decese.

- Nu spuseseră 21 sau 25, m-a întrebat Diana.

- Ba da, aşa am auzit şi eu!

Conform celor de la radio, legistul nu a putut spune decât că decesele au survenit la toate persoanele în urma unui stop cardiac precedat de pierderea, pentru câteva secunde, a cunoştinţei. Deja era prea mult. Deşi hotărâsem să nu folosesc telefonul mobil cât ne aflăm la cabană, l-am deschis şi l-am sunat pe Florin, prietenul meu cel mai bun, să-l întreb ce se întâmplă. În plus, îi puteam spune că sunt la cabană cu Diana. Pe telefon mi-a răspuns sora lui. Cu vocea gătuită de plâns mi-a reproşat că am avut închis telefonul şi mi-a dat groaznica veste:

- De două ore încerc să te sun, mi-a spus printre sughiţuri. Florin a murit!

Nu am mai strâns nimic de la cabană. Am lăsat toate pe masă şi ne-am arucat în maşină pornind în trombă spre oraş. Vestea mă dărâmase pur şi simplu. Parcă nu-mi venea să cred. Florin era prietenul şi colegul meu. El avea o sănătate de fier. Nici cu dinţii nu a avut, măcar vreodată, probleme. Eram răvăşit. La fel era şi Diana. Am ajuns la spital. Deja parcă trăiam un teatru absurd. În faţa spitalului erau rudele a cel puţin 45 de decedaţi. Deci în jumătate de oră, numărul morţilor crescuse.

Părinţii lui Florin erau deja plecaţi să se ocupe de cele necesare înmormâmtării. La spital era doar sora lui. Cu faţa plânsă, deja fără lacrimi, ne-a spus că Florin a fost în regulă toată ziua. În jurul prânzului a simţit o oboseală. Şi-a pierdut cunoştinţa pentru câteva secunde şi apoi a spus că moare. A căzut şi s-a uitat lung spre ai lui. Parcă le cerea ajutorul. Pe când ei încercau să-l întrebe dacă e cazul să cheme Salvarea, şi-a dat duhul. Au chemat ei salvarea, dar la telefon li s-a răspuns că trebuie să aştepte câteva zeci de minute pentru că serviciul de ambulanţă nu mai face faţă situaţiei. Au chemat un taxi şi au pus corpul rămas fără suflare al lui Florin în maşină, având o ultimă speranţă că la spital va putea fi resuscitat. Când au ajuns la spital au văzut grozăvia. Aproape toţi medicii din oraş erau pe culoarele de la urgenţă şi pe aleile care duceau spre secţie şi încercau să resusciteze oameni aflaţi în stare gravă. Pentru bietul Florin timpul său trecuse deja…

Auzind întreaga poveste, Diana mi-a strâns mâna puternic în a ei. S-a uitat lung la mine şi mi-a spus:

- Te rog du-mă acasă. Vreau să fiu acolo!

După ce sora lui Florin mi-a spus că nu-i pot ajuta pe moment cu nimic, am plecat spre mătuşa Dianei. Am parcat în faţa blocului şi Diana m-a rugat să urc cu ea. Acest lucru nu-l mai făcuse – sau nu auzisem să-l mai fi făcut vreodată cu nici un baiat din oraş – dar evenimentele petrecute nici nu mi-au dat prilejul să realizez fapta.

Mătuşa Dianei era în regulă.

- Dumnezeule, cât m-am speriat! Ai auzit ce-i în oraş? Florin a murit! Mi-era frică si pentru tine!, i-a spus Diana matuşei sale.

- Dar ce se întâmplă? De ce eşti aşa stresată? Ce-i cu Florin?

- Nu înţelegi ca a murit? El şi înca vreo 50 de oameni! Parcă a dat molima în oraş!

În acel moment a sunat soneria de la uşă. Diana nici nu mă prezentase

matuşii sale. În apartament a intrat o femeie de vârsta matuşii Dianei, o vecină, probabil.

- Viorico, ai auzit că în cinci ore au murit în oraş peste 200 de persoane? Şi tot mor. Vecinul de la patru a venit la vecina mea să o roage să-l lase să dea un telefon după salvare că se simte rău nevastă-sa şi a căzut lat vorbind la telefon. A murit acolo. Nu-i lucru curat defel! Dă drumul la radio sau la televizor.

Ne-am mutat cu toţii în sufragerie, unde era instalat televizorul. Pe TVR 1 se transmitea un comunicat al Guvernului. Nu am apucat sa auzim decât: „...cauze. Până la această oră se înregistrează mii de morţi în toate judeţele ţării. Oamenii sunt sfătuiţi să nu iasă din case şi să nu consume apa decât fiartă în prealabil"

Dincolo de moartea lui Florin, dincolo de morţile celorlalţi, dincolo de modul absurd în care îmi ratasem întâlnirea cu Diana, gândurile mele s-au dus spre ai mei.

- Plec acasă! Vreau să văd ce fac ai mei.

Am rămas surprins auzind-o pe Diana:

- Matuşa, dacă te simţi bine, mă duc cu el să văd ce fac ai lui.

Am demarat în trombă şi am ajuns foarte repede acasă pentru că nu am băgat în seamă roşul de la semafor. Scările până la etajul 1 le-am urcat rapid. Ai mei erau în regulă. Se uitau la televizor unde ştirile se succedau cu repeziciune. Din întreaga ţară nu păreau atinse de avalanşa de decese decât doar trei provincii istorice. Ai mei erau cu ochii cât binoclul pe televizor, mai ceva ca la Revoluţie. În afară de batrânul câine, nimeni nu a simţit că intrăm în casa.

- Săru'mâna! Sunteţi bine?, i-am întrebat.

- Da, ne era frică să nu fie ceva cu tine. Cu fratele tău am vorbit la telefon şi e în regulă. Aaa, scuze, tu trebuie să fii Diana!, a spus tata.

- Hai la mine în camera să ne înţelegem ce facem pentru a-i ajuta pe parinţii lui Florin, am rugat-o pe Diana, regretând imediat cuvintele.

- Bine, dar nu stau mult, vreau să merg repede acasă, mi-a răspuns imediat.

Ca un făcut, Diana consimţise să vină la mine în cameră, în camera aia unde visasem la ea ore în şir, în camera unde îmi doream cu ardoare să intre, în camera unde îmi imaginam cum o voi dezbrăca şi voi face dragoste cu ea, în camera unde – incredibilă bătaie de joc a sorţii – aveam un poster cu ea cu sânii goi. Zarurile erau aruncate şi eu deschisesem uşa deja, invitând-o galant sa intre. Când Diana a dat cu ochii de replica ei în mărime naturala, cu sânii goi mi-a trântit-o scurt:

- Ori eşti obsedat, ori tâmpit! Am avut altă părere despre tine! Ce ţi-ai spus, dacă nu mă poţi avea, poţi avea posterul făcut de un cretin la ştrand. Te-a satisfăcut posterul? Spune că da, că daca nu, la mai mult nu ai de ce să speri. Am avut altă idee despre tine, altă impresie. Dacă aşa eşti, mă mir că nu ai făcut calendare cu mine sa le vinzi. Ai văzut azi pe viu ce vezi zilnic pe pereţi, dar să consideri că ăsta a fost momentul tău de glorie! Îmi pare rău că am avut încredere în tine! Să nu mă mai cauţi! Îţi doresc o viaţă fericită împreună cu posterul tău!

Dupa această tiradă, Diana a ieşit val-vârtej pe uşă, fără a-i saluta pe ai mei.

Năvalnica desfăşurare a evenimentelor care se succedau fără contenire m-a făcut să nu realizez pe moment cât de mizerabil mă simţeam. Ai mei aflasera la telefon că un unchi şi două mătuşi mai îndepartate au murit. A doua zi după declanşarea tragediei presa scrisă făcea cele mai aberante supoziţii vizavi de ceea ce se întâmpla. Un virus nimicitor, o molimă înspaimântatoare, Apocalipsa erau cele mai frecvente motive care încercau o puerilă motivare a fenomenului ce curpinsese întreaga omenire. Canalele tv transmiteau fără întrerupere ştiri

morbide care deveneau deja doar o neagră statistică a deceselor. Cei mai diverşi specialişti din cele mai variate domenii încercau din răsputeri să găsească o explicaţie la ceea ce se întâmpla. Numărul morţilor creştea pe zi ce trece iar medicii legişti nu puteau găsi cauza morţii. Pentru ora 12,00 GMT era anunţată o întrunire de urgenţă a Consiliului de Securitate al ONU.

Parinţii mei l-au sunat pe frate-meu şi i-au comandat scurt, şi fără putinţă de tăgadă venirea acasă. Le-a promis că se suie în prima maşină de ocazie pe care o găseşte pentru că legăturile feroviare cu oraşul unde studia au fost dintotdeauna anevoioase. Eu mi-am petrecut ziua ajutându-i pe parinţii lui Florin să pregătească cele trebuincioase înmormântării. Mi se părea absurd şi de necrezut ca tovarăşul meu adevărat, singurul pe care puteam conta dacă aveam nevoie, să zacă acum în sicriul urcat cu greu de parinţii lui la etajul patru unde locuiau. La Casa Mortuara nu s-a putut rezolva nimic pentru că înmormântarile erau în flux continuu, slujbele religioase durând cel mult zece minute. Pentru a putea depune mortul acolo trebuia aşteptat cam cinci zile iar datina creştină nu ne lăsa. Mă îngrozeam la gândul că sicriul va trebui coborât patru etaje cu Florin în el. Probabil nu mai raţionam normal. Eu îmi făceam probleme cum va fi coborât sicriul ignorând durerea cumplită care se citea pe faţa mamei şi tatălui lui Florin, ca să nu mai vorbim de sora sa. Amalia îl priveghea neîncetat. Îl ţinea de mână şi deja nu mai avea lacrimi. Eu stăteam împietrit lângă ea şi nu puteam scoate nimic inteligent din gură, ceva articulat care să o aline. Cred că trecuseră vreo două ore de când Amalia stătea aplecată asupra sicriului, parcă sărutându-l fratern şi etern pe fratele său. Din starea de letargie m-a trezit mama lui Florin care încerca să o convingă pe fiica sa să vină să o ajute la pregătirea pomenii.

- Amalia, s-a dus, lasă-l că el e acum acolo unde e bine şi pace, e linişte şi fericire. Vino, te rog, cu mine, i-a spus Amaliei.

Amalia nu a dat nici un semn că ar auzi-o. I-a pus mâna blând mîna pe umăr şi şi-a repetat chemarea. Amalia nu a schiţat nici o mişcare. Atunci m-am dezmeticit brusc şi un gând infernal mi-a trecut prin minte. Dacă, cumva, şi Amalia…

Nu, nu puteam accepta aşa ceva. Era prea mult. M-am repezit spre Amalia şi am prins-o de mână. Ceea ce bănuiesm era crudul adevăr. Amalia s-a prabuşit peste mine din mişcarea pe care o făcusem. Deja era dincolo de orice imaginaţie. Mama lui Florin a început să ţipe disperată:

- Amalia, Amalia, şi tu, fetiţa mea! Nu vreau, Doamne, ce am făcut, ajută-mă Doamne, nu mă lovi aşa de crunt. De ce???

Tatăl lui Florin a năvălit în camera însoţit ce cei care mai erau prin casă, la ajutor. Au luat-o pe Amalia de pe mine. Era fără suflare. Eu cred ca am leşinat pentru câteva minute. Când mi-am revenit am văzut-o pe mama Amaliei şi a lui Florin jelindu-şi copiii, unul în siciru şi unul întins pe jos, smulgându-şi părul din cap şi implorând un Dumnezeu prea cinic pentru puterea ei de înţelegere. Dupa ce s-a liniştit puţin, s-a dus spre geamul deschis. Toţi am crezut că are nevoie de aer. Până să ajungă cineva lânga ea şi-a dat drumul pe geam, curmând astfel cumplita durere. Era deja prea mult. Am plecat din casa lui Florin spre părinţii mei.

Pe stradă mergeam ca în transă. Treceam pe lângă oameni cerniţi, pe lîngă oameni cu coşuri de colaci şi lumînări în mână. Circulaţia pe centru fusese întreruptă din cauza nesfârşitelor coloane mortuare care se deplasau spre cele două cimitire. Din maşina unui tip pe care niciodata nu l-am suportat – acum cu atât mai puţin – am auzit de la radioul dat la maxim că numărul morţilor în oraşul meu atinsese cifra de zece mii. Dumnezeule, însemna o zecime din

populație! Deja nici nu mai căutam explicații. Un singur gând nu îmi dădea pace. Când va veni rândul meu şi alor mei. Şi, când va veni rândul Dianei. Oare se va opri acest blestem?

Acasă la mine atmosfera era de jale. Fratele mamei mele murise şi la mai puțin de patru ore murise şi mătuşa! Alti patru prieteni de-alor mei, din acelaş oraş, muriseră şi ei. Tata şi mama se pregăteau să plece la înmormântare. S-au bucurat când m-au văzut şi mi-au spus că plecăm cu maşina şi eu voi conduce. Am intrat în camera mea şi acolo am rămas pâna a doua zi dimineața. Am sunat-o pe Diana încercând să repar ceva, dar matuşa ei mi-a spus că nu vrea să vorbească cu mine.

A doua zi am plecat dis-de-dimineață. Pâna în orasul unde locuise unchiul şi matuşa mea, şi unde studia fratele meu nu erau mai mult de 170 de km. Primele ştiri ale zilei anunțau că la nivel de țară numărul morților era de peste un milion. Cifra exactă nu putea fi specificată pentru că numărul creştea necontenit. Se făcea apel la oameni pentru a ajuta la săpatul gropilor, groparii de profesie fiind depaşiți de evenimente. Mutând pe alt post am auzit ştirile BBC. Aceeaşi situație se înregistra peste tot în lume. Consiliul de Securitate al ONU se întrunise şi, evident, decisese formarea unei comisii care să analizeze situația, să găsească cauzele şi antidotul. Chiar în timpul şedinței, reprezentantul SUA a decedat. La scurtă vreme i-au urmat reprezentantul Chinei şi al Rusiei.

Şoseaua era aproape pustie. Rar întâlneam un TIR sau o ambulanță. Undeva, pe la jumătatea drumului, am văzut că acul indicator de la rezervor arăta că sunt pe rezervă. Am oprit la prima bezinarie şi am făcut plinul. Când am intrat să plătesc l-am văzut pe benzinar căzut peste tejghea. Era cât se poate de mort. Deşi nu mi-a plăcut, nu am avut ce face şi am plecat mai departe fără să plătesc. Acum, ştiu că ar fi fost normal şi moral să las suma în casa de marcat, dar era clar că după mine va veni un altul, care va lua tot ce găseşte!

În maşină atmosfera era mormântală. Mama era distrusă de moartea fratelui ei şi speriată că s-ar putea să urmăm noi. L-am sunat pe frate-meu, Bogdan, pe mobil să ne asigurăm că e bine. Şi el era distrus pentru ca îi muriseră cei mai buni prieteni. Nu mai ieşise din casă de ieri. Stătea acolo, speriat, cu prietena lui.

La coborârea de pe dealul dinaintea oraşului de destinație era să se sfârşească totul. Un TIR care mergea în fața mea s-a pus brusc de-a curmezişul drumului, s-a răsturnat şi cisterna a explodat. Şansa noastră a fost că trecusem pe lângă el înainte de explozie. Am văzut în retrovizoare flăcările şi am simțit din greu suflul exploziei, stăpânind dificil volanul. Nici nu am mai căutat vreo explicație. Eram convins că şoferul murise în timp ce conducea.

Hotarâsem să plecăm înapoi imediat după înmormântarea unchiului şi mătuşii mele. Prietena fratelui meu a plecat cu trenul, în seara aceleeaşi zile, acasă. De înmormântare a trebuit să ne ocupăm noi. Pentru că în situații de criză se găsesc oameni care să facă bani, în schimbul unei şpăgi substanțiale am reuşit să ne îngropam rudele în aceeaşi zi. La opt seara eram toți patru în maşină şi am plecat spre casă.

- Dacă mor, vreau să mor în patul meu, a spus tata grăbindu-ne spre casă. Pe drumul de întoarcere, aproape nimeni nu a vorbit nimic. Pe obrazul mamei mele am vazut o lacrimă. Apoi alta şi alta. Cum stătea lângă mine, i-am pus mâna pe umar şi i-am spus:

- Lasă, că nu se poate să nu se oprească toate astea!

- Eu nu voiam decât să vă văd fericiți. Cu şcoala terminată, căsătoriți, la casele voastre, şi apoi puteam să mor. De asta plâng, pentru că dacă tot e să mor, voi muri fără a-mi vedea îndeplinit visul.

- Hai, mami, să vezi că se termină totul, a spus şi fratele meu.

Tata ațipise de când am plecat şi nu a participat la discuție. Poate era mai bine aşa, pentru că el suferea cu inima şi toate evenimentele îl dăduseră peste cap.

- Eu şi tatăl tău am făcut tot ceea ce am făcut pentru voi. Să aveți voi o viață mai bună, să nu vă chinuiți ca noi. Să nu porniți ca noi, de la zero. Dar ce folos, dacă ni se arată să o sfârşim aşa. Nu am dreptate, Nicule, a spus mama.

- Nicule, nu m-ai auzit?

Am pus o frâna bruscă şi m-am întors spre bancheta din spate unde stătea tata şi fratele meu. Tata părea că doarme în continuare. Dar, Dumnezeule, nu era aşa. Tata murise!

Numai Dumnezeu ştie cum am ajuns acasă. L-am urcat pe tata în casă şi am început să ne interesăm de cele trebuincioase înmormântării. Mama era distrusă şi repeta într-una că ea urmează. A doua zi dimineața m-am dus la ziar să dau obişnuitul anunț mortuar. Era o coadă imensă la mica publicitate. Ziarele îşi măriseră numărul de pagini pentru a face loc anunțurilor. După câteva ore state la coadă, am reuşit să plătesc anunțul. În acest timp fratele meu şi mama se ocupaseră de restul. Cel mai greu a fost să facem rost de sicriu. Sicrie din lemn nu mai erau. O firmă găsise soluția şi producea nişte sicrie ciudate, din carton. Loc de veci aveau ai mei cumpărat de mai demult, căci tata nu dorea să fie îngropat, când îi va veni vremea, la capătul oraşului. Dorea să fie în cimitirul central, să putem merge mai uşor la mormânt. Ca întotdeauna, tata ştia să ne facă bine, chiar şi după moarte, mai ales că auzisem că acum morții se îngropau pe câmp, cimitirele fiind suprasaturate.

Nu au fost două nopți de priveghi pentru că preotul nu ar mai fi fost disponibil ziua următoare. În noaptea priveghiului casa a fost plină, tata fiind un om respectat în oraş. Din păcate, trei dintre cei care veniseră au murit chiar acolo, în casă. Deja moartea devenise ceva prea obişnuit ca să se mai mire cineva. Spre dimineață, mama s-a retras în dormitor, să-şi suporte singură durerea. Numai Dumnezeu ştie ce era în sufletul ei când îl vedea pe cel pe care l-a iubit, pe cel care i-a daruit doi copii întins în sicriu. Dimineața, când m-am dus la ea am găsit-o dormind pentru totdeauna. Lânga ea era un bilet în care îmi spunea mie şi fratelui meu că simte că i-a venit şi ei rândul, că e mai bine aşa şi că vrea să fie îngropată deodată şi alături de tata.

Dacă există, Dumnezeu nu mi-ar fi dat prilejul să simt ceea ce simțeam atunci. Cuvintele nu pot exprima ceea ce era în sufletul meu. Parcă totul se rupsese în mine. Stăteam şi priveam în gol, nu puteam realiza grozăvia, ştiam că trebuie să fac anumite lucruri, să rezolv în câteva ore înmormântarea ambilor mei parinți, să încerc să trec peste toate, să iau povara de a trăi fără cei dragi, să…

Gândul m-a dus spre fratele meu. Era lânga tata. Era dis-de-dimineața şi rămăsese singur cu tata. Cum să îi spun? Ce să îi spun? Cum va reacționa? Ce va face? Am ieşit din dormitor ca teleghidat şi m-am dus în camera mare unde era sicriul. Atunci s-a terminat totul pentru mine. Fratele meu era căzut lânga sicriu. MORT!

Mi-aş fi dorit să cad inconştient lângă ei. Să mor şi eu. Să scap de durere. Era prea mult. Dumnezeu îşi bătea joc de mine. Pentru mine Iadul nu mai exista. Îl trăiam. Mama, tata şi fratele morți deodată. Eu viu. Eu, cu datoria de a-i îngropa. De a-i vedea cum intră în pamânt. Era prea mult. Nu mai puteam suporta. Trebuia să se termine! Şi ştiam cum o voi face. Citisem în carți, văzusem în filme. Am umplut vana cu apă caldă cu ochii şiroind de lacrimi. Am intrat îmbrăcat în vană, cu lama de bărbierit în mână. Văzusem în filme şi citisem în

"Quo Vadis" că nu există durere dacă îți tai venele în apa caldă. În câteva minute mi-am rememorat viața mea jalnică pe care am trăit-o. Viața mea în care nu făcusem nimic decât trăisem pe spinarea alor mei, învățând – când o faceam – şi distrându-mă – lucru pe care îl făceam des. Dintr-o mişcare mi-am tăiat venele de la mâna dreaptă. I-am mai văzut în minte pe ai mei, pe fratele meu. Apoi mi-am tăiat venele de la mâna stângă. Ca o străfulgerare mi-a trecut prin minte Diana. Apoi s-a aşternut liniştea şi o stare nefirească de beatitudine.

Doru, colegul meu şi cel mai bun prieten după Florin mă scutura de zor.

- Ai înebunit? Ce-i cu tine? Ce ai făcut?

Ud leoarcă am privit în jur. Vana era plină de o apă ciudat de roşie. Încet, încet, mi-am reamintit. M-am uitat la mâini. Două dungi mari, roşii şi căscate zâmbeau sadic spre mine. Nu curgea sânge. Doru a rămas cu gura căscată.

- Doar nu ți-ai tăiat venele?! Esti nebun? De ce nu-ți curge sânge?

Atunci mi-am amintit de ai mei. Nu am mai avut puterea să mă mai duc să-i privesc. Am intrat în camera mea şi am căzut pe pat.

Am adormit aproape instantaneu cu ochii pe posterul Dianei. Nu mi-aşi fi dorit să mă mai trezesc vreodată. Visam că eram la mine la cabană, cu Diana. Venisem din padure şi stăteam la plajă. Eu, cu Diana alături, lângă mine. Soarele ne mângâia de-a dreptul provocator cu razele lui fierbinți. Era linişte şi bine. Diana îşi dăduse, din nou, jos sutienul. Mi-a întins flaconul cu loțiune pentru bronz şi m-a rugat să o ung pe spate. Mâinile mele alunecau uşor pe pielea ei catifelată. Îi simțeam fiecare bucățică de muşchi lucrat în sălile de fitness şi aerobic. Mi-am plimbat mâinile pe spatele ei uşor arcuit până când mi s-au uscat. Mi-am mai umplut o dată palmele şi am început sa o ung pe picioare. Tremura uşor, chicotind cînd o atingeam în spatele genunchilor. I-am spus să se întoarcă şi a făcut-o. Încet, am început să întind loțiunea în jurul gâtului, pe umeri, pe mâini, apoi pe abdomen şi, un pic câte un pic, m-am apropiat de sânii ei goi şi frumoşi ca soarele apărut după furtună. Nu a schițat nici un gest. Avea ochii închişi. Prinzând curaj i-am atins fin, precum boarea primăvăratică atinge ghiocelul abia ghicit între troienele de zăpadă un sfârc. Un fior a străbătut-o şi sunt convins că a încercat sa şi-l rețină, dar nu a reuşit. La fel de sfios mi-am aplecat buzele spre mugurul ivit obraznic în catifeaua pielii. L-am prins încet cu buzele şi mi-am plibat limba atât cât sa-i simt gustul nobil. M-am retras speriat de dulcea necuviință pentru a reveni hapsân, sugându-l, framântându-l între buze, atingându-l voit hulpav cu dinții şi apoi eliberându-l spre dulcea disperare a Dianei. M-am ridicat brusc şi am privit-o flămând. Cu o mână îşi frământa celalalt sân iar cu cealaltă mă căuta, ținînd ochii, în continuare, închişi. M-am ferit o vreme de mâna ei sărutând-o când nu se aştepta şi unde nu se aştepta. Îmi plăcea că îmi făcea jocul şi ținea ochii închişi. M-am întins lângă ea şi, brusc, am lipit-o de mine. Minuscul slip i-a zburat rapid, la fel ca şi şortul meu. Când am terminat, s-a dus la fântână să se spele. Eu mi-am aprins o țigară savurând din plin momentul. Am ațipit cu țigara în mâna. Diana a venit lânga mine şi mi-a spus:

- Trezeşte-te! Haide, te rog, trezeşte-te!

Am deschis ochii şi am văzut posterul Dianei. Mi-am întors privirea şi am văzut-o pe Diana. M-am uitat împrejur şi am văzut că eram la mine în camera. Şi brusc, crunta realitate mi s-a redezvăluit.

- M-a sunat Doru şi mi-a spus ce s-a întâmplat. Mi-a spus că ai căzut într-un soi de letargie şi că îmi repetai numele într-una. M-am speriat şi, cu toată supărarea am venit. Îmi pare rau pentru ce s-a întâmplat cu ai tai. Şi matuşa mea a murit şi am şi îngropat-o. Te-am acuzat că nu ai fost lângă mine atunci,

dar acum înțeleg, ştiu că ați fost plecați. Haide să trecem peste toate, chiar şi peste posterul ăsta scabros. Acum îmi eşti cea mai apropiată persoană şi ai nevoie de ajutor.

În alte condiții revărsarea de bunavoință a Dianei m-ar fi transformat în cel mai fericit om de pe pământ. Probabil că Dumnezeu este un mare şi cinic glumet! Face experiențe nemiloase pe pielea noastră. Cum altfel să accept că îmi dăruia transpunerea în viață a celei mai aprige dorințe ale mele în cel mai dureros moment al vieții. Cred că Dumnezeu s-a distrat copios văzând cum sunt pe cale să-mi iau viața chiar înainte de a-mi împlini un vis al vieții. Poate chiar de aceea nu am reuşit să mă sinucid. Nici nu ştiu dacă nu ar fi fost mai bine să reuşesc!

Mai erau câteva ore până la tripla înmormântare. În oraş era o isterie generală, ca dealtfel în toata țara, chiar toată lumea. Am reuşit cu greu să găsesc şi să plătesc doisprezece oameni care să ducă sicriele la cimitir. De fanfară sau pomană nici nu s-a mai pus problema. Eram sfâşiat si de durere şi de cumplite remuşcări. Mă simțeam vinovat că eu trăiam iar tot ce aveam mai drag pe lume dispăruse. Diana m-a sprijinit enorm, m-a ajutat imens şi nu ştiu ce aş fi făcut fără ea. Doru nu a mai apucat înmormântarea. S-a stins pe drum, când îl rugasem să aduca colacii pentru cimitir.

Am rugat-o pe Diana să rămâna lânga mine, să se mute la mine. A acceptat şi s-a instalat în dormitorul alor mei. Timp de două zile nu am ieşit din casă decât după pâine, țigări şi ziare. Anarhia pusese stăpânire peste tot. Găşti de cartier luau cu asalt magazinele, jefuiau oamenii pe stradă. Guvernul introdusese Legea Marțială prin care orice violența de orice fel era pedepsită cu moartea. Ca o stranie ironie, moartea lovea la fel pe toată lumea. Cum se găsesc întotdeauna lideri şi formatori de opinie, la televizor am văzut o discuție aprinsă despre cât este de moral să condamni la moarte un om când moartea devenise, de fapt, o stare de a fi.

O sectă care propovăduia de ani buni Apocalipsa – fără a avea prea mulți adepți – acum prolifera şi făcea un prozelitism deşănțat. Disperați, mii de oameni aderau zilnic la sectă. Nesimtirea „liderului spiritual” mersese până acolo încât pretindea o taxă de 1000 USD pentru fiecare membru care adera. În schimbul taxei, noul adept primea un certificat cum că va fi scutit de formalități la intrarea în Rai. Ca orice fel de escrocherie, certificatul nu garanta că beneficiarul va ajunge în Rai. Diseperați, oamenii se agățau de orice li se oferea. Ce vremuri cumplite ajunsesem să trăim dacă îl comercializam pe Dumnezeu. De fapt, acest lucru, puțin mai voalat îl făcuse şi Biserica, de orice fel ar fi fost ea, de-alungul mileniilor de existență normală a omenirii.

Am deschis ochii şi am văzut posterul Dianei. Mi-am întors privirea şi am văzut-o pe Diana. M-am uitat împrejur şi am văzut că eram la mine în camera. Şi brusc, crunta realitate mi s-a redezvăluit.

- M-a sunat Doru şi mi-a spus ce s-a întâmplat. Mi-a spus că ai căzut într-un soi de letargie şi că îmi repetai numele într-una. M-am speriat şi, cu toată supărarea am venit. Îmi pare rau pentru ce s-a întâmplat cu ai tai. Şi matuşa mea a murit şi am şi îngropat-o. Te-am acuzat că nu ai fost lângă mine atunci, dar acum înțeleg, ştiu că ați fost plecați. Haide să trecem peste toate, chiar şi peste posterul ăsta scabros. Acum îmi eşti cea mai apropiată persoană şi ai nevoie de ajutor.

În alte condiții revărsarea de bunavoință a Dianei m-ar fi transformat în cel mai fericit om de pe pământ. Probabil că Dumnezeu este un mare şi cinic glumet! Face experiențe nemiloase pe pielea noastră. Cum altfel să accept că îmi dăruia transpunerea în viață a celei mai aprige dorințe ale mele în cel mai dureros

moment al vieții. Cred că Dumnezeu s-a distrat copios văzând cum sunt pe cale să-mi iau viața chiar înainte de a-mi împlini un vis al vieții. Poate chiar de aceea nu am reuşit să mă sinucid. Nici nu ştiu dacă nu ar fi fost mai bine să reuşesc!

Mai erau câteva ore până la tripla înmormântare. În oraş era o isterie generală, ca dealtfel în toata țara, chiar toată lumea. Am reuşit cu greu să găsesc şi să plătesc doisprezece oameni care să ducă sicriele la cimitir. De fanfară sau pomană nici nu s-a mai pus problema. Eram sfâşiat si de durere şi de cumplite remuşcări. Mă simțeam vinovat că eu trăiam iar tot ce aveam mai drag pe lume dispăruse. Diana m-a sprijinit enorm, m-a ajutat imens şi nu ştiu ce aş fi făcut fără ea. Doru nu a mai apucat înmormântarea. S-a stins pe drum, când îl rugasem să aduca colacii pentru cimitir.

Am rugat-o pe Diana să rămâna lânga mine, să se mute la mine. A acceptat şi s-a instalat în dormitorul alor mei. Timp de două zile nu am ieşit din casă decât după pâine, țigări şi ziare. Anarhia pusese stăpânire peste tot. Găşti de cartier luau cu asalt magazinele, jefuiau oamenii pe stradă. Guvernul introdusese Legea Marțială prin care orice violența de orice fel era pedepsită cu moartea. Ca o stranie ironie, moartea lovea la fel pe toată lumea. Cum se găsesc întotdeauna lideri şi formatori de opinie, la televizor am văzut o discuție aprinsă despre cât este de moral să condamni la moarte un om când moartea devenise, de fapt, o stare de a fi.

O sectă care propovăduia de ani buni Apocalipsa – fără a avea prea mulți adepți – acum prolifera şi făcea un prozelitism deşănțat. Disperați, mii de oameni aderau zilnic la sectă. Nesimtirea „liderului spiritual” mersese până acolo încât pretindea o taxă de 1000 USD pentru fiecare membru care adera. În schimbul taxei, noul adept primea un certificat cum că va fi scutit de formalități la intrarea în Rai. Ca orice fel de escrocherie, certificatul nu garanta că beneficiarul va ajunge în Rai. Diseperați, oamenii se agățau de orice li se oferea. Ce vremuri cumplite ajunsesem să trăim dacă îl comercializam pe Dumnezeu. De fapt, acest lucru, puțin mai voalat îl făcuse şi Biserica, de orice fel ar fi fost ea, de-alungul mileniilor de existență normală a omenirii.

La fel ca şi Guvernul nostru, nici guvernele lumii nu reuşeau să gestioneze criza. Omenirea parcă înebunise. Făcând dovada eternei nimicnicii umane, state complexate emiteau pretenții teritoriale izbucnind războaie dintre cele mai ciudate, între foşti aliați. NATO se afla în pragul desființării de câteva zile de când un curent religios care îi făcea responsabili pe americani de dezastrul omenirii prinsese rădăcini în Marea Britanie. Sub presiunea populației Regina Marii Britanii dăduse un ultimatum SUA de cinci zile, timp în care SUA urma să se desființeze de drept şi de facto. Marea Britanie urma să îşi preia fostele colonii şi să devină şeful NATO. Simțind momentul preşedintele Rusiei emisese un decret prin care fostele teritorii ale URSS se alipeau Rusiei, fără a mai avea statut de republici. Moscova țintea special cele trei republici proapspăt intrate în NATO, Letonia, Lituania şi Estonia. Tiraspolul a fost proclamat Capitala Moldovei şi guvernul transnistrean transmisese Bucureştiului un act revendicativ asupra întregii Moldove. NATO trebuia să facă față unui conflict intern, în care Franța devenise aliatul SUA şi Germania aliatul Marii Britanii. Imediat după ce la ştiri am aflat toate grozaviile acestea m-am dus în bucatarie unde Diana pregătea cina, să-i dau veştile.

Auzind de Franța, Diana m-a rugat să o las să intre pe internet, să vadă ce face prietenul ei, Andrei, aflat undeva în această țară. Deşi am avut o reținere, i-am cuplat calculatorul pregătindu-l pentru o convorbire pe Internet. Eram şi eu curios să-l văd pe celebrul Andrei şi speram să aibă şi el webcam. Diana nu a

reuşit să-l contacteze. Într-un acces de generozitate amplificat de faptul că poate nu voi mai fi nevoit să plătesc factura, i-am spus Dianei să-l sune pe mobil. Telefonul lui Andrei suna în gol. Eram de-a dreptul abject, dar m-am bucurat că nu a răspuns. Este curios cum o astfel de situație te face să îți schimbi ierarhia valorilor acceptată de tine până atunci. Deşi nu m-am considerat niciodată un fan al prietenului Dianei, nu i-am dorit niciodata raul! Oricâta invidie sau gelozie sau ură i-aş fi purtat, nu i-aş fi dorit răul. Mă mândream chiar că în mine exista ceva romantic-cavaleresc, ceva care mă face să-l respect pentru că el se poate bucura de ceea ce poate eu nu voi avea parte. În actualele condiții ideea că Andrei murise mă încânta. Poate era vorba şi de o autoprotecție, de frica de a nu o pierde pe Diana, care rămăsese singurul suflet alături de mine. De când se mutase la mine ne comportam ca doi colegi, ca doi buni prieteni. Pentru mine asta era mult şi nu vroiam să stric totul forțând nota, mai ales că nu era cazul în situația în care ne aflam. Diana a reuşit să înțeleagă foarte bine drama mea, pentru că ea îşi pierduse părinții în urmă cu zece ani într-un accident de maşină. Ea trecuse prin ce treceam eu, drept pentru care îmi era un real sprijin. Cele mai „fierbinți" apropieri între mine şi Diana au avut loc în momentele în care îmi reveneau în minte imaginilie cu parinții şi fratele meu mort. Este cumplit cum mintea omului reține şi relevă, după ani de zile presărați cu bucurii, evenimente frumoase, demne de pastrat în memorie, doar imaginile cu cei dispăruți care pot face mai mult rău sufletului. Când mă gândeam la ai mei, îi vedeam pe toți trei întinşi în sicrie, pe buza gropii proaspăt săpate. În acele momente Diana venea şi mă lua în brațe, trecându-şi mâna prin părul meu, sărutându-mă mult prea matern pe frunte şi liniştindu-mă.

- Mai încerc mai târziu pe net, m-a adus la realitate Diana. Haide să mănânci!

Am mâncat sandwich-urile la televizor. O altă ştire mi-a dat fiori. În urma unui sondaj de opinie – atenție!, nu referendum – lumea arabă decisese unirea. Numele noului stat mamut arab se hotărâse a fi Republica Jihadului Arab, iar capitala urma să fie aleasă între Bagdad sau… Ierusalim. Reacția americanilor şi a evreilor a venit prompt, dar mult mai nuanțată decât s-ar fi aşteptat oricine. Washingtonul a transmis că formarea unei singure țări arabe are darul de a îngrijora administrația americană, care speră că noua țară va fi fidelă tratatelor semnate de toate țările ce se vor integra în noua structură. Totodată se preciza că SUA nu va admite ca intregritatea statului evreu să fie pusă în pericol, sugerând ca noua capitală să fie Bagdadul.

În caruselul evenimentelor politice grave se inserau periodic ştiri privind numărul morților, care ajunsese la o cincime din populația planetei. Cercetătorii descoperiseră doar că este vorba de un virus care atacă orice organism viu, de la bacterii la elefanți. Acțiunea virusului era una extrem de simplă. Inspirat din aer, se localiza în creier şi cu o precizie de neurochirug oprea funcțiile inimii imediat după ce inducea starea de inconştiență. Singurul lucru pe care l-au putut face oamenii de ştiință a fost să afirme cu certidiune că în momentul în care se infesta, omul nu simțea decât că adoarme brusc. Deci era o moarte fără dureri şi fără suferință. În plus, singurul lucru bun – dacă se poate vorbi de aşa ceva – era că toate bacteriile care lucrează la descompunerea cadavrelor sau atacă alimentele, produc mucegai sau putrefacție fusesera deja eliminate de virus. În acest fel, omenirea se putea considera – dacă vreți să fiu cinic – fericită cu un singur virus necruțător, nu mai trebuia să facă față epidemiilor produse de cadavre intrate în putrefacție. Şi, poate ceea ce era cel mai important, alimentele

nu se degradau, deci rezerva de alimente se păstra nealterată.

Viața devenise deja monotonă. Dormeam în camere separate. Eu în camera de unde fusesem nevoit să-mi dau jos posterul cu Diana, ea în camera părinților mei. De mers la şcoală nici nu mai putea fi vorba, pentru că şcolile se închiseseră de mult. Mătuşa Dianei era singura ei rudă apropiată. Era la fel de singură ca şi mine. Îi adusesem toate hainele la mine acasă după un drum cu peripeții. Ea mi-a dat cheile de la apartamentul mătuşii sale şi a rămas acasă să pregătească prânzul. După ce i-am luat toate lucrurile mi-am zis să dau o raită cu maşina prin oraş să văd ce se mai întâmplă. Deja era ceva obişnuit să vezi un om cum cade pe stradă şi nu mai impresiona pe nimeni. Rar se întâmpla să tragă cineva deoparte cadavrul, şi asta doar în situații în care încurca circulația. Nici drumurile nu mai erau aşa aglomerate. Intrând pe o stradă mai lăturalnică, maşina mi-a fost oprită de cinci indivizi cu bâte în mâini. Mi-am zis că ăsta e chiar ghinionul ghinionului. Dacă nu murisem până atunci, să mor bătut si tâlhărit. Cei cinci, foarte amabili, mi-au spus că, de acum înainte, maşina este a lor. Poate le-a plăcut de mine că le-am spus că-s de acord, dar să-mi lase lucrurile din maşină. N-au avut nimic de obiectat şi chiar m-au condus cu maşina până în fața blocului, unde m-au ajutat să descarc lucrurile Dianei. Ne-am despărțit aproape prieteni, râzând când m-au întrebat dacă nu mai am o maşină sau vreun prieten la fel ca mine. Trebuia să fiu tâmpit să le opun rezistență. Am stat şi mi-am contemplat pentru ultima oară Mercedesul şi apoi am urcat sus.

- Nu mai am maşina, i-am spus Dianei.

- Cum? Ai lovit-o, ai avut accident? Eşti O.K.?

I-am povestit şi a pufnit-o râsul.

- Bine că nu i-ai invitat şi la masă!

- Dincolo de glumă, să ştii că strada devine o junglă. Să nu ieşi din casă fără mine!

- Sigur, şi dacă o să fiu cu tine o să mă dai ca şi pe maşină!

- Diana, aia era tablă şi fier. Tu eşti singurul meu sprijin, ca să nu mai spun mai mult. Că ştiu că te superi.

- De ce să mă supăr?

Când a rostit aceste cuvinte, eu tăiam pâine. Surprins peste măsură, mi-am scăpat cuțitul în deget. Mi l-am dus urgent la gură.

- Te-ai tăiat?

- Cred că da, foarte adânc! Bine că n-am leşinat! Cum adică de ce să ma supăr? Nu tu eşti aia care o dă întruna cu Andrei în sus şi în jos? Nu eşti aia care mă pune de fiecare dată la punct?

- Sunt supărată pe el. Ştiu că trăieşte, că i-am sunat pe ai lui, cât ai fost plecat. Ei sunt în Australia şi mi-au spus că au vorbit ieri cu el. Putea să mă sune, să vadă dacă mai trăiesc. Dar lasă asta, hai să-ți văd degetul!

Rana îmi era aproape cicatrizată, dar nu mă interesa. Mult mai interesant era ce spusese Diana. Mi-era frică să nu ratez momentul, aşa că m-am prefăcut că mă doare.

- Hai, lasă, că eşti bărbat. Nici nu-ți curge sânge, măcar! Nu te mai văita!

- Dacă promiți că nu ieşi din casă fără mine, i-am răspuns.

- Uite, promit. Şi când ies cu tine din casă, o să te țin, ca o fetiță ascultătoare, de mână. Bine, tati?, s-a alintat Diana.

În mintea mea absurdă se ducea o luptă. Inima mea plângea după ai mei şi sălta voioasă pentru şansa care mi se ivise. O, Dumnezeule cinic!, dacă acestea s-ar fi întâmplat acum o lună, aş fi fost cel mai fericit bărbat de pe pământ şi cel

mai invidiat bărbat din oraş. Dumnezeule, ți-am spus că faci mişto de oameni?

Seara a fost una tipică pentru o familie fericită, dacă se putea vorbi de fericire la acel moment. După cină, ne-am aşezat comod pe canapeaua din sufragerie, eu cu o țigară într-o mână şi un pahar de vin în cealaltă, Diana cu un pahar de suc. Am spus că e momentul să risc şi mi-am întins, protector, mâna pe după umerii Dianei. S-a cuibărit ca un copil la pieptul meu.

- Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Eşti singurul om care ar fi putut fi lângă mine acum. Aşa-zisele mele prietene mă agreau mai mult din complezență, pentru că eram nou-venită. Ştiu că mă iubeşti, sau că mă vrei, sau că ai pata pusă pe mine. Mă bucur că exişti acum, aici. Şi vreau să te rog ceva, mai ales că Andrei nu mi-a răspuns la telefon. Promite-mi – şi o să-ți promit şi eu ție – că, indiferent ce se va întâmpla, vom fi alături până când moare unul dintre noi. M-am obişnuit cu ideea că vom muri. Nu vreau să fiu singură când mi se va întâmpla.

- Diana, dacă vrei, mă duc şi fac rost de o pereche de cătuşe, ne legăm cu ele de mâini şi aruncăm cheia. Tu eşti iubirea vieții mele şi eu am visat tot timpul să aud asta din gura ta, dar în alte condiții. Îti jur că nu te voi părăsi, indiferent ce se va întâmpla.

În acel moment, a sunat telefonul Dianei. Din nou eram convins că Dumnezeu face mişto de mine. La telefon era, evident, Andrei!

Din discuția purtată – un lucru bun, totuşi – lângă mine de Diana, am înțeles că Andrei aflase de la ai lui că Diana l-a căutat. El plecase din oraşul de pe malul Atlanticului undeva la munte, în Alpi, pentru că auzise la televizor că la munte este mai greu să te infestezi cu virusul. S-a întors când a aflat că Franța este pe picior de război cu Anglia şi Germania.

- Sper că vii acasă, mi-a răsunat ucigător în urechi vocea Dianei.

Am văzut cum se schimbă la față şi închide telefonul. Plângea. M-am dus la ea şi am luat-o în brațe. După vreo cinci minute de hohotit, Diana s-a smuls de lângă mine şi a plecat în dormitor. M-am dus după ea şi am prins-o de mână.

- Spune-mi, indiferent ce ai de spus. E mai bine!

- Rămâne acolo pentru că mama lui i-a spus ca vin şi ei în Franța. Nu vrea să vină aici pentru că circulă acolo un zvon că francezii sunt pe cale să descopere antidotul. Mi-a spus că vine abia după aceea, că mă iubeşte, şi că vrea să vorbim măcar o dată la două zile. Cum poate să mă iubească dacă nu-i pasă de mine. De ce nu a spus că vine să mă ia şi pe mine acolo?

Cred că a văzut pe chipul meu dezamagirea sau disperarea.

- Oricum, fii fără grijă că şi dacă ar fi venit, te luam cu noi. Doar tu eşti prietenul meu cel mai bun, singurul prieten! Ne-am promis că vom fi unul lângă celălat până la sfârşit.

Nu cred că Diana nu ştia cum vedeam eu acel „unul lângă celălalt". Dar, această sintagmă mi-a dat o idee.

- Diana, ştii că, dacă tot ne-am făcut această promisiune, trebuie să dormim împreună. Dacă unul dintre noi moare în somn? Eu nu aş putea trăi ştiind că nu mi-am respectat promisiunea, pentru că pentru mine înseamnă enorm de mult, poate chiar totul, acum!

Nu mică mi-a fost mirarea când Diana a acceptat. Nu ştiu dacă a făcut-o înțelegând cele spuse de mine sau ca un fel de răzbunare pe Andrei, cert este că în câteva minute eram amândoi în pat. Îi mulțumeam lui Dumnezeu – de fapt de ce lui şi nu alor mei? – că pe pat era o plapumă dublă. Ca să nu existe dubii, înainte de intra eu în pat, Diana mi-a spus:

- Sper că reții că suntem doar doi prieteni foarte buni şi datorită situației

dormim împreună. Aşa-i că nu o să mă faci să regret că am acceptat?

Ce puteam să mai spun, ce puteam să mai cer. Omenirea se ducea de râpă, părea că-şi trăieşte ultimele zile şi eu visam la fericire. Aveam noroc că încă suntem în viaţă! Ce puteam să cer mai mult de atât? Vroiam ca Dumnezeu, după cât mişto a făcut de mine, să îmi prelungească mai mult zilele şi să o am pe Diana lângă mine. Drept pentru care am acceptat spăşit ceea ce îmi ceruse Diana. Am intrat sub plapumă şi i-am spus doar atât:

- Să nu te superi dacă în timpul nopţii te voi lua în braţe. Ştii prea bine cât de nebun sunt după tine, dar, dacă se va întâmpla, să ştii că este doar instictiv, nu voit. Diana m-a sărutat pe obraz şi mi-a spus noapte bună.

A doua zi dimineaţa m-am trezit ţinând-o pe Diana în braţe. Era întoarsă cu spatele spre mine şi eu o înconjurasem protector, pe sub mâna ei cu braţul. Palma mi se odihnea pe sânul ei drept. M-am retras speriat de ceea ce făcusem. Diana s-a trezit în acel moment, dându-şi seama de poziţia în care dormisem. Nu s-a supărat, aşa cum mă aşteptam. Singurul cometariu, deosebit de maliţios şi acid pe care l-a făcut s-a referit la o chestie tare, pe care a simţit-o în pantalonii mei când am luat-o prima dată în braţe în timpul nopţii. Oarecum ruşinat dar şi mândru am întrebat-o de ce nu s-a retras.

- Dormeai şi nu m-ai deranjat chiar aşa de tare. Mai mult, te înţeleg. Mă pun în situaţia ta şi mă întreb ce-aş fi făcut dacă eram în locul tău. Aşa că doar m-am retras şi te-am lăsat în pace. Dar, mi-a placut cum m-ai ţinut în braţe. M-am simţit protejată, ferită de toate relele. Dacă va fi să mor, mi-ar place să mor în braţele tale.

E clar ! Dumnezeu îşi bate joc de mine. Eu am dorit-o pe fata asta zi de zi, noapte de noapte, de când am văzut-o. Îmi pierdusem speranţa că o voi ţine, vreodată, o noapte în braţe. Şi când mi se întâmplă acest lucru ea îmi spune că i-ar place să moară în braţele mele. De ce nu putea spune că vrea să traiască ţinută de mine în braţe?

- Trebuie să merg la cumpărături. Nu mai avem nici pâine, nici suc şi nici ţigări. Vii cu mine sau stai acasă ?

- Păi era vorba că nu ne mai despărţim de loc!

Atunci mi-a încolţit o idee. Stranie, dar bună.

Ne-am dus la cea mai apropiată alimentara. Am luat ce aveam nevoie şi ne-am întors acasă. Ne-am aşezat, evident, la televizor. Lumea înebunise şi evenimentele se succedau cu repeziciune. La noi în ţară secta cu Apocalipsa avea deja vreo trei milioane de membri din cele vreo cinci rămase în viaţă. Beneficiind de sprijinul a peste 50% din populaţie, idiotul care conducea secta ceruse Parlamentului să se dizolve, ameninţând cu acţiuni sociale de amploare. Tembelul vroia să fie numit preşedinte, iar consiliul sectei să devină Parlament. Vroia ca România să aplice legile lui, legile care garantau trecerea uşoară spre cealaltă viaţă. Cea mai importantă dintre ele era că toţi cei care mor cedează averea sectei. Problema devenea acută pentru că mulţi dintre cei care crezuseră cu adevărat în Dumnezeu, în special cei din Armată se considerau înşelaţi de Dumnezeu şi treceau în neştire la secta nebunului. Acesta nu-l nega pe Dumnezeu, dar îl prezenta într-o altă lumină decât biserica, una mai pamânteană şi mai pragmatică. Preşedintele României urma să dea un comunicat peste câteva ore. Pe Glob, situaţia căpăta aspecte dintre cele mai ciudate. Anglia şi Germania erau pe punctul de a declanşa un război împotriva SUA şi Franţa, dar erau gata să lupte alături de acestea împotriva arabilor. Rusia îşi extinsese deja pretenţiile asupra Japoniei şi anexase Coreea de Nord. În replică, China avertizase Rusia de o posibilă confruntare armată şi se aliase cu

lumea arabă împotriva Occidentului. Totodată, China emitea pretenții asupra Australiei, la fel ca şi India şi Bangladeshul. Era iminentă izbucnirea unui conflict între cei trei mamuți care concetrau cea mai mare parte a populației Planetei – cât mai rămăsese din ea – din cauza că doreau acelați lucru. Încă o alianță imposibilă se făcuse. India se aliase cu Pakistanul împotriva Chinei, care era aliată cu lumea islmaică, din care făcea parte şi Pakistanul. În întreaga nebunie rămăseseră doar două țări neutre: Elveția şi Iranul. România îşi purta crucea aderării la NATO, dar din cauza problemelor interne nu se putea decide de partea cui va fi dacă în NATO izbucnea un conflict intern între Anglia-Germania şi SUA-Franța. Pentru ora 18,00 GMT era anunațată o sesiune extraordinară a Consiliului de Securitate al ONU sub rezerva ca reprezentanții țărilor membre să rămână în viață până la acea oră.

În oraş situația devenea tragică. Morții rămâneau pe stradă, magazinele erau devastate, lumea rămânea în case, nimeni nu mai accepta pe nimeni în prejma sa. Conducerea județului murise în totalitate şi era înlocuită permanent. Sectanții cereau să fie numiți ei în funcțiile de conducere. După ce în urmă cu câțiva ani județul avusese cel mai „scurt" prefect, care a fost în funcție doar trei luni, acum recordul se măsura în zile. Pobabil că în scurt timp vom avea prefecți de câteva ore. Va fi greu pentru cei de la Guvern, care mai erau pe acolo, să dea rapid hotărârea de numire, ca să nu ajungă aceasta când prefectul va fi mort deja. Circulația era blocată pe mai toate arterele oraşului de oameni căzuți pe care nimeni nu se mai obosea să îi mute.

La ora 18.00 eram amândoi în fața televizorului. Pe CNN se transmitea în direct sesiunea extraordinară a Consiliului de Securitate al ONU. SUA căzuseră de acord cu înființarea statului arab, dar condiționau acest lucru de stabilirea Capitalei statului arab oriunde altundeva decât la Ierusalim. Virusul ucigător nu fusese descoperit, iar cercetătorii Lumii erau depăşiți de situație. Daca se păstra rata mortalității, urma ca în circa două săptămâni populația Planetei să dispară. Cele mai afectate țări erau, ca întotdeauna, țările Africii. Aici existau deja state care dispăruseră. Primul dintre ele a fost Lesotho, urmat de Angola. Cea mai mică rată a mortalității a fost anunțată în Australia. Din acest motiv, părea iminent un atac al Chinei asupra Australiei. China călca pe urmele Germaniei în al doilea război mondial şi îşi justifica acțiunea revendicativă pe motivul asigurării spațiului vital. India şi Bangladeshul nu se lăsau mai prejos şi amenințau cu o acțiune armată împotriva Chinei. Toate cele trei puteri dețineau arma nucleară. Şedința s-a sfârşit tragic şi fără nici un rezultat, pentru că reprezentantul SUA a murit când luase cuvântul.

La mai puțin de o oră, toate televiziunile naționale transmiteau o ştire cruntă. Vidul de putere creat prin moartea foarte rapidă a preşedintelui şi a primului ministru fusese acoperit de Secta Apocalipsei. În scurtă vreme urma să se emită un decret al idiotului care conducea secta, decret care urma să definească noile reguli, valori şi ierarhii din viitoarea societate. Acest lucru era deosebit de grav.

- Trebuie să facem ceva, Diana. Eu nu voi trăi după reguli care consideră băutul unei beri delict major, i-am spus Dianei după ce am aflat ce conținea decretul idiotului. Dacă tot mai avem puțin de trăit, vreau să trăim frumos.

- Sunt de acord cu tine, dar nu prea văd ce putem face.

- Putem fura o maşină, sau lua una de la un cunoscut mort. Putem părăsi țara.

- Şi să mergem unde?

- Oriunde! Când eşti lângă mine, nu mai contează nimic.

- Ai tu darul de a fi poetic şi sentimental şi în cele mai ciudate momente. Ce facem?

Atunci mi-a venit ideea. I-am propus Dianei să urcăm la cabană şi să stăm acolo până vom muri. Să ne luăm provizii şi să ne aşteptăm sfârşitul. Spre surprinderea mea, Diana a fost de acord.

- Oricum e mai bine acolo, vom vedea mai puţini oameni morţi. Şi dacă tot murim, să ne bucurăm de ultimele zile. Singuri, doar noi doi, precum ultimii îmbarcaţi pe Arca lui Noe.

Cuvintele acestea rostite de Diana însemnau mai mult decât aş fi putut spera la acea oră.

Am plecat să cumpăr provizii. Pe jos, căci maşină nu mai aveam… Când să intru în supermarket (da, mai funcţionau câteva, în rest era autoservire gratis pentru toţi, în toate magazinele, dar eu ţineam, încă, la principii) dau nas în nas cu Cristina, colegă şi bună prietenă a Dianei. Trebuie spus că, izolându-ne în casă, nu am mai căutat să luăm legătura cu alţi prieteni, pentru că în asemenea situaţii de criză nu ai de unde şti cum poate reacţiona sau cum se poate transforma un om.

Crisitna m-a îmbrăţişat fericită!

- Trăieşti, eşti bine!, îmi spune cu zâmbetul larg. Crisitna nu era o frumuseţe, dar nici de aruncat jos din pat nu era! Ceva mai mică de statură, poate un pic cam plinuţă, dar nu deranjant, probabil părea aşa din cauza staturii mai mici. Sâni generoşi şi abdomen plat, un zâmbet uşor strâmb care lăsa să se vadă dinţii aliniaţi aproape perfect, funduleţul curbat, arcuit obraznic, într-un cuvânt sexoasă! Faţa uşor ascuţită şi ochii căprui pătrunzători care aruncau priviri scânteietoare de sub bretonul şaten printre genele lungi completau tabloul.

- Da, sunt bine, adică cât de bine pot fi!

- Auzi, ştii că stau aici deasupra, Haide la mine la o cafea!

- Nu beau cafea, doar ştii bine! Dai o vodcă sau o bere şi vin, i-am răspuns, pentru că vroiam să aflu de la ea despre colegi, prieteni, cunoştinţe.

Am urcat în apartamentul situat la etajul 4. Era o căldură, ceva de nesuportat, aer condiţionat nici pomeneală…Bere evident că nu avea, vodcă da! Pe căldura aia era singurul lucru de care aveam nevoie! Mi-a pus un pahar mare cu gheaţă şi unul cu apă minerală!

- Aşteaptă-mă, două minute, să mă schimb, că am transpirat!

Am aşteptat-o privind oraşul nostru micuţ, de la etajul patru al blocului Cristinei. În afară de lipsa forfotei obişnuite, nimic nu arăta drama prin care treceam cu toţii. Un coş mare, în plin centrul oraşului (aberaţia asta doar la noi în oraş se putea întâmpla!) fumega de zor. Era coşul de la crematoriu!

- Gata, îmi spune Cristina!

M-am întors şi, ce să zic, era mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată. Avea pe ea un tricou, transparent şi lipit de sânii uzi, care nu-i acoperea în întregime fundul bombat.

- Am făcut, rapid, şi un duş, îmi spune râzând. Tu bei vodcă, atunci beau şi eu un pahar de lichior de ouă, rece. Haide lângă mine!

M-am aşezat pe marginea patului cu ochii lipiţi de sânii mari şi tari ai Cristinei. Când s-a aşezat, tricoul i s-a ridicat dezvelind o bucăţică din minusculii bikini negri.

- Ştiu că eşti îndrăgostit până peste cap de Diana şi, dacă ai fi fost cu ea, nu aş fi făcut asta, dar cum Diana e cu Andrei şi tu nu ai nici o şansă nu văd ce ne-ar opri să…

Zicând asta, Cristina şi-a pus mîna direct pe umflătura evidentă din pantalonii mei scurți, de vară.

- Păi ştii, Diana stă...

Nu am apucat să termin fraza. Mâna îi intrase pe cracul şortului şi îmi mângăia tandru bărbăția, în timp ce cu limba se juca pe obrajii mei. Mi-a cuprins încet buza inferioară cu dinții, i-a dat drumul şi şi-a introdus limba încet, prin mişcări rotative, în gura mea. Clar că nu mai puteam spune nimic şi chiar nici nu doream câtă vreme degetele ei îmi scoseseră mădularul afară şi se jucau din greu cu el!

- Stai să te fac să te simți mai comod, îmi spune, ridicându-se. Se apleacă asupra mea şi în timp ce mă săruta cu pasiune mi-a dat jos şortul şi chiloții dintr-o singură mişcare. S-a aşezat în genunchi şi privindu-mă în ochi a început să-şi facă de lucru cu penisul meu.

- Aşa-i că e bine?

Cum dracu' să nu fie bine când eu eram nerezolvat de vreo lună şi trăiam zilnic lângă o femeie ca Diana de care nu mă atingeam? După ce am scăpat şi de tricou a început să mă sărute intens pe piept, coborând din ce în ce mai jos. Când a ajuns la penis a început să-l lingă încet, cu precizie, fără a scăpa nici un milimetru de pe toată lungimea şi grosimea sa. După ce a terminat de gustat tot, şi-a ridicat capul dându-şi părul peste cap, mi-a zâmbit provocator şi mi-a spus:

- Să te termini la mine în gură, te rog!

Rugăminți? După ce a luat-o complet în gură, când îi vedeam fața cu ochii închişi şi i-am simțit limba încolăcindu-se pe mădular, când îi simțeam adâncimile gâtului în vârful sensibil al penisului, nu a mai fost nevoie decât de câteva minute până am terminat. După ce a venit de la baie – era meseriaşă, pe mine m-a lăsat complet curat – s-a întins lasciv peste mine şi mi-a zis:

- Asta a fost doar începutul, aşa-i?

- Cristina, începusem să-ți spun despre Diana...

- Taci!, nu mă interesează, mi-a spus luându-mi mâna dreaptă şi punând-o între picioarele ei. E rândul tau!

Am început să o sărut ferenetic pe tot corpul, de la gât spre sânii mari şi fermi, de la sâni spre talie şi apoi din ce în ce mai jos. Când am ajuns să o gust mustea de plăcere. Am desfăcut încet, cu degetul cel mic, locul plăcerii şi am început să mă joc cu degetul. Cristina icnea şi îşi dorea ca măcar să înlocuiesc degetul mic cu unul mai mare. Am refuzat şi am continuat să mă joc cu degetul mic, din ce în ce mai repede, în timp ce cu limba dezmierdam mugurele înfiorat care încerca o zadarnică scăpare dintre dinții şi limba mea. Continuând jocul, am schimbat degetele pe rând, până când am ajuns la mijlociu. L-am introdus încet, încet, incredibil şi insuportabil de încet pentru ea. L-am retras apoi şi l-am înlocuit cu penisul drept şi viguros. Am intrat încet, m-am retras la fel, apoi am intrat brusc, făcând-o să țipe de plăcere. M-am retras parcă speriat şi am revenit în forță executând mişcări de penetrare combinate cu mişcări de rotație spre dulcea disperare a Cristinei. Am simțit-o că se termină. După ce gemetele de plăcere s-au stins, mi-a spus:

- Haide să-ți ofer ceva special! Aşază-te pe spate!

După ce m-am aşezat comod pe spate, Cristina s-a urcat peste mine şi a început un dans mult prea lent pentru ce vroiam eu. Îi spuneam să se grăbească şi ea îmi acoperea buzele cu degetul ținând ochii închişi şi trăind fiecare secundă. Inuman de încet se mişca, dar când am terminat i-am mulțumit în gând inclusiv lui Dumnezeu pentru ceea ce am trăit.

La duş mi-am amintit că plecasem doar până la supermarket, de Diana, de

tot ce ne înconjura. Am ieşit grăbit, Crisitna savura o ţigară, eu i-am spus că plec, că Diana este la mine acasă, că suntem împreună etc. La care Cristina mi-a răspuns zâmbind:

- Ştiu!

Am cumpărat ce aveam de cumpărat în fugă şi tot în fugă am urcat scările. Diana stătea pe canapea, la televizor. M-a văzut şi m-a întrebat tandru:

- Cum a fost la Cristna?

Am crezut că se prăbuşeşte tavanul peste mine, cred că m-am înroşit tot.

- La care Crstina?, am întrebat eu năuc.

- Hai, ştii tu, colega şi prietena mea.

Nu mai aveam ce zice. Ce oameni, ce femei! Aia, probabil, cum am plecat a pus mâna pe telefon, eu îi spusesem că Diana e la mine, şi a sunat rapid să mă dea în gât!

- Nu ştiu dacă vei înţelege, nu ştiu cum să-ţi explic, am început să mă bâlbâi eu!

- Pai cum vrei! Numai spune odată, a spus Diana, curios, deloc supărată. Povesteşte-mi cu lux de amănunte!

Şi, ce să fac, i-am povestit, nu foarte detaliat.

- Ţi-a plăcut? Nu aveam cum să zic că nu, aşa că am recunoscut.

- Mie trebuie să-mi mulţumeşti!, a zis Diana.

Eu am crezut că îmi crapă capul. Şi apoi Diana mi-a povestit cum, vazându-mă cât de înebunit sunt după ea, cum urlă hormonii în mine, ştiind că Crisitna e un pic cam curvă, adică îi place să facă dragoste, ştiind că are pata pusă pe mine de mai demult, a vorbit cu ea imediat după ce am plecat la supermarket şi a regizat toată chestia.

- Aşa eşti mai liniştit puţin, dacă nu, până la urmă săreai pe mine! Dacă se va întâmpla ceva între noi, vreau să vină de la sine, nu vreau să-mi forţezi mâna! Acum, o perioadă poţi sta calm, a zis râzând!

În scurtă vreme, aveam bagajele făcute. Erau multe căci luasem şi cuptorul cu microunde, televizorul, casetofonul cu CD player, CD-urile, computerul, alimente, băuturi, haine. Eram hotărâţi să stăm acolo până la sfârşit.

Am urcat cu un taxi – da, mai existau disperaţi care scoteau o groază de bani din taximetrie. Când ne-a vazut bagajele, şoferul a fost nevoit să monteze portbagajul deasupra maşinii. Ca un făcut, maşina era un Mercedes, ce-i drept mult mai modern ca fosta mea maşină, dar care m-a facut să îmi amintesc cu tristeţe de “Merţanul” meu. Ne-a spus din start că drumul ne costă un milion de lei. În alte vremuri, nu ar fi luat mai mult de o sută de mii, dar banii îşi pierdeau valoarea văzând cu ochii. Când am ajuns la cabană am plătit, dar i-am spus şoferului că în preţ intră şi ajutorul la bagaje. Ne-a ajutat, deşi mi-aş fi dorit să nu o facă. Când a luat în braţe televizorul, a căzut secerat. Era cât se poate de mort. Şi televizorul distrus.

Cred că moartea începuse să se demonetizeze pentru mine. Nu am fost deloc impresionat văzându-l mort. I-am tras corpul lipsit de viaţă în afara curţii şi am băgat maşina în incintă. De-a dreptul frenetic, am început să-i scotocesc prin maşină. Pe lângă foarte mulţi bani, am descoperit un pistol cu gaze – probabil arma de apărare pentru o meserie aşa de periculuoasă – foarte multe casete şi CD-uri audio, un cuţit de vânătoare, o undiţă şi multe alte ustensile de pescuit – stivuite frumos în portbagaj – şi două pachete de ţigări populare, mult prea infecte pentru pretenţiile mele.

Cum vecinii nu dăduseră semn că sunt acolo, am trecut micul gard care ne

desparte ca să văd ce fac. După ziarul pe care vecinul încă îl ținea în mână mi-am dat seama că murise de trei zile. Avea o privire senină, de parcă îl apucase somnul citind zairul. Doar ochii îi erau deschişi. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că toți cei pe care-i văzusem morți aveau ceva în comun: toți erau cu ochii deschişi şi în acelaşi timp senini. Nu văzusem pe fața niciunuia, nici pe-a alor mei sau pe a lui frate-meu o disperare, o groază sau un regret. Păreau toți împăcați, mulțumiți.

Pe lângă tot ce adusesem noi, la cabană aveam provizii din greu. Părinții mei renunțaseră la vechiul frigider şi la vechea combină frigorifică, pe care le duseseră la cabană. Cum aproape săptămânal aveam invitați, ambele agregate erau pline cu provizii. Singurul lucru la care stăteam prost era pâinea. Luasem eu zece pâini la urcare, dar nu se ştia cât vom mai trăi.

- Lasă că avem mălai şi mâncăm mămăligă, m-a liniştit Diana.

Din cabana vecinului am luat televizorul. Era un tv sport alb-negru, demodat şi care nu prindea decât programul televiziunii naționale. Mai intra şi o televiziune particulară – tot cu acoperire națională – dar nu vedeam nimic, auzeam doar sonorul. În schimb, aveam radio-casetefonul, cu CD-player. După ce am despachetat, am început cea mai cumplită perioadă a vieții de până acum. Spun cumplită pentru că nu pot caracteriza altfel ceea ce trăiam. Eram la cabană, cu Diana. Eram la cabană fără altcineva pe lume. Eram la cabană, fugiți şi temători de noile legi impuse de secta idioată. Eram la cabană aproape de lumea care-şi trăia nenorocirea, într-o linişte absurdă, într-un nefiresc paradis. Din nou revin şi afirm că Dumnezeu glumea cinic cu lumea creată chiar de El. Vremea era splendidă. O vreme care te face să iubeşti faptul că trăieşti. Era atâta pace în jur, acolo, la cabană. Şi era atâta moarte în jur, acolo, în oraş, țară, lume...

Viața noastră decurgea – abjectă comparație! – precum în sânul lui Avraam. În primele două zile petrecute la cabană, nu am făcut nimic altceva decât să stăm la soare, să povestim, să ascultăm ştirile, să mâncăm, să bem – mai mult eu – şi să ne dăm cu presupusul vizavi de ceea ce ne aşteaptă. În tot răul – dacă se putea numi aşa – era şi un lucru bun. Cabana era concepută pentru vizite de o zi, deci avea o singură încăpere, cu un singur pat, suficient de îngust! Seară de seară adormeam cu Diana în brațe, strâns lipită de corpul meu.

Relația mea cu Diana, forțat sau nu, făcea paşi pe calea cea bună. Aveam deja două săptămâni de când stăteam singuri la cabană. La radio auzeam zilnic ştirile şi realizam cum omenirea se decimează. În oraş nu am mai avut curajul să coborâm pentru că noua ordine era draconică. Cine trăia şi nu se înscrisese în Secta Apocalipsei era suspect. Erezia astfel explicată era pedepsită cu... moartea. De parcă nu era de ajuns câți mureau. Din circa o sută de mii de locuitori, oraşul meu ajunsese la sub cinci mii. Cine nu accepta secta era ucis. În țară domnea haosul. Nici măcar secta aceasta abjectă nu putea controla situația, pentru că nimeni nu mai putea fi sigur de nimic. Moartea era stăpână peste tot.

În razboiul izbucnit pentru Australia, India şi Pakistanul atacaseră China. Atacul nu a fost unul normal, ci unul ciudat. Conform radioului, nimeni nu folosise armele nucleare. În schimb fuseseră folosite armele chimice si bacteriologice. La cele bacteriologice, efectul nu a fost cel scontat, pentru că virusul sau ce era distrugea şi bacteriile. Armele chimice se dovediseră letale şi pentru restul de popoulație vie din cele patru țări de pe două continente. Astfel, Asia, cel mai populat continent, rămăsese aproape pustiu. Arabii îşi făcuseră statul lor, iar americanii nu au rispostat. Capitala a fost aleasă Bagdad, dar forța

arabilor fusese distrusă înainte de a se putea remarca. Acum Bagdadul conducea o ţară imensă, cu foarte puţini locuitori.

În toată această alegorie a morţii pe care noi o urmăream mai mult la radio, cei mai tâmpiţi se dovediseră europenii şi americanii. Cum s-a întâmplat dintotdeauna, şi de data aceasta s-a dovedit că dragoste cu forţa nu se poate. Uniţi împotriva unor inamici – de cele mai multe ori inventaţi sau imaginari – semnatarii pactului Nord-Atlantic dovediseră că în situaţie de criză concretă nu pot coopera. În virtutea noilor alianţe create în sânul NATO, Germania atacase Franţa, iar Marea Britanie, SUA, benficiind de ajutorul necondiţionat al fostei colonii Canada. Din conflict nu ieşise nici un învingător şi pacea între beligerante s-a aşternut după ce efectivele militare şi civile au fost distruse aproape în totalitate. Un singur lucru reuşise Anglia, să preia controlul asupra New York-ului. În schimb, americanii stăpâneau Berlinul... Până când?

Din considerente politice, dată fiind conducerea ţării, România fusese exclusă din NATO înaintea razboiului inter-alianţă care durase cinci zile.

Riscam să ne pierdem în derizoriu. Viaţa molcomă, nefiresc de plină de bunăstare, putea să ne distrugă. Diana mai vorbise de vreo trei ori cu Andrei la telefon, dar de două zile căzuseră toate reţelele de mobile. Deci comunicarea era întreruptă, spre bucuria mea, Andrei începea să devină istorie, sau aşa credeam eu! Viaţa noastră era absurd de plictisitoare, din punctul de vedere al Dianei, trepidantă din punctul meu de vedere, care îmi făcusem un scop din a deveni mai mult decât prietenul ei. Avusesem o mulţime de discuţii, cu adevărate tente filozofice, prin care încercam să disecăm modul în care o relaţie de prietenie afectivă se poate transforma într-o relaţie de iubire. Nu ajunsesem la un consens. Eu am incercat cât am putut mai mult să evit supremul argument că mai avem, poate, ore de trăit şi că e păcat să le irosim. Diana, în aceeaşi ordine de idei, marşa pe argumentul că o prietenie adevarată rezistă mai mult decât o poveste de dragoste trăită cu ardoare, precum o cavalcadă. Ea spunea că prefera să moară ştiindu-mă alături pe mine, prietenul ei, decât ştiind că pleacă de lângă cel pe care îl iubeşte. Şi peste toate, ca o piază rea, apărea eternul şi terifiantul Andrei.

Tot el a fost cel care a determinat-o să îmi ceară categoric să mergem până în oraş şi să încercăm să luăm legătura cu el. Nu puteam să o înţeleg – ce mai aştepta de la acel laş? Aşa îl consideram eu pe cel care era stăpânul sufletului Dianei, dar preferase să stea acolo, unde spera să aibă o şansă. Daca tot o iubea aşa cum pretindea, de ce nu a chemat-o acolo? Dragostea este absurdă uneori. Te face să acţionezi în cele mai ciudate moduri, ca un adevărat masochist, doar pentru a-ţi şti iubita fericită. Din nou revin şi spun că e vorba tot de o sinistră glumă a lui Dumnezeu, care te îndeamnă să iubeşti, dar te lasă să-ţi faci rău cu mâna ta. Rău, pentru că numai un Dumnezeu perfid îţi lasă alegerea între fericirea promisă de El şi cea care îţi este la îndemână. Daca te îndeamnă să-ţi iubeşti aproapele, cum îţi poate permite să ţi-l îndepărtezi? Dacă credinţa se exprimă prin puterea de a fi nefericit, eu nu am nevoie de acest Dumnezeu!

Am coborât în oraş, în ciuda opoziţiei mele, anihilată rapid de Diana cu o replică gen:

- Uiţi ce am făcut pentru tine, cum ţi-am pus-o pe Cristina în braţe, tu atâta nu poţi să faci?

De fapt, am coborât doar pentru ca Diana să încerce să ia legătura cu Andrei. Pentru a-mi alina supărarea, decisesem că trebuie să coborâm şi pentru a lua pâine. Eram sătul de mămăligă, mai ales că eu obişnuiam să consider mămăliga o garnitură şi o consumam cu... pâine. Am coborât cu taxi-ul din curte şi mă felicitam pentru idee, căci un taxi nu atrăgea atât de tare atenţia. Cum am

ajuns în oraş, am avut prilejul să constat că mă înşelasem amarnic.

La prima intersecţie, am fost opriţi de o brigadă de sectanţi care asigurau ordinea publică în locul poliţiei. Ni s-au cerut imediat Cărţile de Credinţă, cum numeau ei noile acte de indentitate. Pe lângă acestea, mai funcţionau şi trebuiau purtate în permanenţă asupra titularului Testamentele de Credinţă, actul prin care îţi lăsai moştenire întreaga avuţie Sectei. Cum aveam trei săptămâni de când eram la cabană, era normal să nu aveam aceste acte aberante. Am fost daţi jos din maşina care a fost rechiziţionată şi urcaţi într-o dubă în care au luat loc lângă noi încă trei sectanţi cu priviri fioroase.

La sediul "Miliţei Căii Drepte" – aşa se numea acum poliţia – ne-a luat în primire un "drept-vorbitor". După noile legi, acesta ţinea loc de procuror, anchetator, avocat şi judecător. Lucrurile erau simple acum. După ce discuţia cu noi se încheia, el urma să ia o hotărâre. Dacă decidea că am încălcat Noua Lege – echivalentul vechii Constituţii – urma să fim condamnaţi la moarte. Dacă nu, în urma semnării adeziunilor la Secta Apocalipsei, eram liberi să plecăm, dar, la fel ca toţi ceilalţi care mai trăiau, trebuia să dăm o declaraţie că desemnam Secta ca moştenitor.

Singurul lucru de care mi-era frică era reacţia Dianei. Eu eram deja convins să spun tot ce vor dori ei, ca să pot pleca liber de acolo. Vroiam ca ultimele zile de viaţă să mi le petrec cu Diana, nu în vreo puşcărie aşteptând moartea care urma să vina pe ţeava puştii şi nu în mod firesc. Mai mult, îi promisesem Dianei că voi fi lângă ea până în ultima clipă. Diana, o cunoşteam deja atât de bine!, era total împotriva idioţilor din sectă. Mă temeam că le va spune acest lucru în faţă. Disperarea m-a cuprins când am vazut că vom fi audiaţi separat.

Pe mine m-au dus într-o cameră mică, cu geamuri care dădeau spre o curte interioară. Am fost suspus unui şir infernal de întrebări care aveau ca scop aflarea motivului pentru care încă nu eram membru al sectei. În mare, le-am spus adevărul. Am exagerat perioada petrecută la cabană şi le-am spus că nu am avut cum să intru în Sectă, pentru că nu am avut cum să aflăm noile legi. M-am declarat gata să mă înscriu în Sectă şi să semnez Testamentul.

Nu aceeaşi comportare a avut-o Diana. Ea le-a spus tranşant că îi consideră niste abjecţi buni de tot dispreţul. Declaraţiile ei, care au respectat adevărul, au infirmat declaraţiile mele. Astfel că, în momentul în care aşteptam să fiu pus în libertate, am ajuns în arest. Mi s-a comunicat sentinţa. Şi eu şi Diana urma să fim executaţi. Drept-Vorbitorul care ne anchetase urma să semneze actul de execuţie a doua zi.

Diana era şi ea în arest. Arestul femeilor era cu un etaj mai jos decât cel al bărbaţilor. Colegii mei de celulă erau un profesor de la cel mai celebru liceu din oraş, un avocat, un muncitor şi un fost poliţist. Nici unul dintre ei nu acceptase să intre în Sectă. Îşi pierduseră familiile şi le era indiferent cum sau când mureau. Poliţistul avea sentinţa semnată de o saptamână dar nu fusese executat încă. Conform datelor, mai aveam o saptamână de trăit, dacă nu mueam până atunci. Dată fiind obişnuinţa gândului morţii, puteam spune că situaţia nu era ieşit din comun de tragică. Ce mă distrugea, însă, era că nu ştiam nimic de Diana. Salvarea mi-a venit după ce le-am povestit colegilor istoria relaţiei mele cu Diana. Un sectant gardian era fost subordonat de-al colegului meu poliţistul. Cum înainte de această nebunie fuseseră în relaţii bune, gardianul mi-a adus vestea că Diana e bine. Era încarcerată cu alte două femei, foste soţii ale şefilor judeţului, care plăteau acum fosta glorie a soţilor lor.

Tot gardianul mi-a adus vestea cea bună a doua zi. Drept-Vorbitorul murise

şi urma să vină altul care să reia ancheta şi să decidă. Fostul polțist mi-a explicat că din lipsă de personal nu se mai făceau acte, iar dacă anchetatorul murise fără să dea verde execuției, ancheta trebuia să se reia.

Mare mi-a fost mirarea să văd că noul Drept-Vorbitor era un fost prieten al tatălui meu. A fost şocat când m-a vazut. Mi-a spus că i s-a dat să aleagă între a muri sau a deveni Drept-Vorbitor, date fiind cunoştințele sale juridice. Mi-a mai spus că a ales această cale pentru a-şi trăi viața până la capăt. I-am spus în câteva vorbe tot despre mine, ai mei, Diana, cabană şi aşa mai departe. Mi-a promis că va lua decizia eliberării noastre în cel mai scurt timp. Urma o simplă formalitate, prin care în fața lui şi a şefului său trebuia să aderăm la sectă şi să semnăm Testamentele. Audierea a fixat-o a doua zi.

În celulă a fost sărbătoare. Gardianul ne adusese două sticle de vin şi una de vodcă. Nu a trebuit să-i dăm nimic, pentru că nu le-a cumpărat. Chiar şi după toate furturile, magazinele goale de cumpărători aveau marfă suficientă pentru puținii rămaşi în viață. Doar în Centru se mai plătea pentru cumpărături. În restul oraşului, intrai în magazinele pustii şi-ți luai ce vroiai. Tovarăşii mei de celulă s-au bucurat sincer pentru că vedeau în mine omul care mai vrea să trăiască. Chiar au spus că le pare rău că nu au o Diană pentru care să-şi dedice ultimile clipe ale vieții.

A doua zi am fost dus dis-de-dimineață în sala unde urma să fim judecați. Diana a fost aşezată lângă mine. Nu mi-a fost permis să o strâng în brațe, să o sărut.

- Te iubesc! Mă bucur ca trăieşti. Vreau să-mi țin promisiunea!, i-am şoptit.

- Şi eu!

Nu ştiu dacă s-a referit la promisiune, nu ştiu dacă a vrut să spună că şi ea mă iubeşte sau că se bucură că trăiesc.

Judecătorul, un Mare-Drept-Vorbitor, ne-a întrebat sec, plicitsit chiar şi la acea oră matinală:

- Acceptați să vă înscrieți în sectă şi să semnați Testamentele?

Fusese adus din alt oraş pentru că se aflase că Drept-Vorbitorul desemnat mă cunoştea. Săracul, stătea în sală şi mă privea deznădăjduit. Ştiu că, în virtutea priteteniei cu tatăl meu, ne-ar fi ajutat.

- Da, am răspuns eu.

- S-o credeți voi, a sunat răspunsul Dianei.

Am crezut că tavanul se prabuşeşte peste mine. Ce-o fi în mintea ei? E nebună? Cum poate să spună aşa ceva şi să arunce totul în aer? Judecătorului nu i-a venit să creadă. A repetat întrebarea. Eu am raspuns la fel şi mă gândeam că poate i-o fi venit mintea la cap Dianei. Nici pomeneală. Al doilea răspuns a fost mai spectaculos:

- Prefer să mor acum decât să fac lucrul acesta!

- Eşti tâmpită?, i-am soptit printre dinți.

- Aşa vorbeşti cu mine?, mi-a răspuns iritată.

Nu-mi venea să cred ce trăiam. Eram paralizat de gândurile din mintea mea. Ce urma să se întâmple? Ce ieşire aveam din această situație?

Judecătorul a anunțat sec:

- Inculpatul este liber, inculpata se condamnă la moarte, iar sentința se va execută în maxim o oră.

Diana şi-a înfipt ochii în ochii mei. Prin acea privire părea că-mi spune totul. Se uita la mine cu ură, cu dragoste, cu gingăşie şi cu mânie. Cred că în mintea ei se dădea o luptă pe viață şi pe moarte. Moarte care urma să vină peste o oră. O oră, Dumnezeule absurd. O oră în care nici nu voi fi lângă ea. O oră în care nu aş

avea cum să-mi trăiesc povestea de dragoste la care speram.

Cuvintele ei m-au lovit năprasnic:

- Îmi pare rau! O fac pentru ca să mă răzbun pe Andrei. Dacă vei trăi, să-i spui cât a fost de idiot şi cât l-am iubit. Tu ştii mai bine decât oricine cât l-am iubit. Spune-i-o şi spune-i că am murit ca să nu-i mai pot răspunde când mă va căuta.

- Diana, promisiunea noastră!, am strigat când gardianul o lua de lânga mine.

- Îmi pare rău!

Eram disperat! Am procesat cred că mii de gânduri în minte în câteva secunde. Lângă mine era gardianul prieten cu polițistul din celula. Diana era luată, cu oarecare blândețe, dar cu fermitate, de un alt gardian. Am privit spre gardianul meu. Parcă ne-am înțeles din priviri. Cred că mi-a făcut şi un semn de încuviințare din cap. M-am repezit spre Diana şi am prins-o în brațe. Gardianul care o ținea m-a prins de păr. Am căzut în genunchi în dreapta lui, acolo unde îşi ținea pistolul. L-am smuls din toc şi l-am împuşcat instantaneu. Celălat gardian a scos şi el pistolul şi a tras în judecător. Am strigat spre Drept-Vorbitorul prieten al tatălui meu să se lase jos şi am tras în aprodul sălii. Am prins-o de mână pe Diana şi sub acoperirea celui pe care îl consideram deja salvatorul meu – gardianul – am ajuns în curte. Ne-am aruncat în prima maşină, un VW din dotarea poliției. Gardianul s-a suit cu noi. Prin porțile Inspectoratului de Poliție am trecut în trombă, dar oricum cel de la poartă murise. Drumul până afară din oraş l-am parcurs jalonând printre cadavre.

- Au prea puține efective ca să ne urmarească, a spus gardianul. Mă bucur că ai ales calea aceasta. Era păcat de Dumnezeu ca atât de tineri şi frumoşi să fiți despărțiți de idioții ăştia.

- Tu ce vei face acum?, l-am întrebat.

- Toti cei din sală au murit, mai puțin prietenul tatălui tău, cu care nu cred să am probleme. O să te rog să-mi tragi un glonț în mână şi voi spune că am fost luat ostatec şi lăsat pe drum. Trebuie să mă întorc pentru foştii tăi colegi de celulă. Lăsați-mă în maşina asta si luați-vă una de pe drum. Faceți rost de nişte arme şi apoi puteți forța frontiera. Succes!

Mi-a fost greu să trag în mâna salvatorului meu, dar am făcut-o spre binele lui. Am luat un Renault Clio de pe marginea drumului, promițându-mi că-l voi schimba pe primul Mecedes. La radio deja se vorbea despre noi, eu şi Diana, ca despre doi eretici. Populația era îndemnată să ne prindă şi să ne predea. Noroc că nu aveau efective să ne urmărească, pentru că nu ştiu ce ne-am fi făcut cu chichineața de maşină pe care o aveam.

Tot drumul, până în prima localitate de pe drumul spre granița cu Ungaria, am tăcut. Aici am oprit şi am schimbat maşina. Am găsit un Ford Mondeo, ceva mai pe gustul meu. Tot de aici, dintr-un bar, am luat sucuri, bere, vin, alune, snacks-uri şi țigări. Parcă eram în țara nimănui, nimeni nu ne-a avut treaba. Când am luat banii, a trebuit să-l dau deoparte pe barman de pe casa de bani. Nu mai aveam nici un fel de probleme, pentru că tocmai ucisesem doi oameni, dacă se puteau numi aşa.

Parcă ne era frică să vorbim. Mergând spre graniță am realizat ca nu va mai dura mult şi voi ceda fizic. Fuseseră prea multe. Am ajuns la un motel. În fața erau parcate un Opel, o Dacie, un TIR şi un Suzuki. Am oprit şi am intrat. Nimeni nu mai trăia. Din bucătărie ieşea un fum înecăcios. Pe maşina de gătit căzuse un coş cu fețe de masă care ardeau mocnit. Le-am tras deoparte şi am oprit gazul. Locul părea ideal pentru odihnă. Am dus Fordul undeva într-o

pădure apropiată şi i-am dat drumul într-o râpă. Nu puteam risca ca vreun poliţist care mai trecuse pe aici să vadă o maşină nouă oprită. I-am spus Dianei să urce într-o cameră şi am pregătit două grătare. Goale, că nu aveam chef de făcut garnituri, pentru că eram nerăbdător să am o explicaţie cu Diana. În fond, pentru ea ucisesem doi oameni.

Am mâncat grătarele în pat, în tacere. Înghiţeam cu noduri. După ce am terminat, am desfăcut o sticlă de vin luată din bar şi mi-am turnat.

- Pune-mi şi mie, a spart tăcerea Diana.

Era prima dată când îmi cerea vin. I-am turnat în pahar jumătate şi am vrut să pun apă minerală peste.

- Îl vreau sec!

A luat paharul şi l-a sorbit dintr-o înghiţitură.

- Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Ţi-ai riscat viaţa, sau cât mai ai de trăit din viaţa asta. Iartă-mă pentru ce am făcut, dar am ajuns la limita disperării.

- Diana, aveam o promisiune, care a devenit scop în viaţă pentru mine.

- Ştiu, şi mai ştiu că nu te merit. Trebuie că mă iubeşti la disperare, căci altfel nu ai mai fi fost lângă mine demult. În locul tău m-aş fi lăsat acolo, în sala de judecată. Poate ar fi fost mai bine. Poate aş fi scăpat de gândurile pe care le am în legatură cu Andrei. Mai toarnă-mi un pahar!

I-am mai pus un pahar de vin sec, am mai băut şi eu unul şi am simţit cum oboseala cauzată de evenimentele trăite în ultimele ore mă doboară. Diana vorbea înainte despre Andrei. Cred că vinul îşi făcuse efectul pentru că acum îl ridica în slăvi şi peste o secundă îl înjura. Fără să-mi dau seama, am adormit.

M-am trezit foarte devreme. Diana era cuibărită la pieptul meu şi-mi atingea faţa cu buzele. Mi-am întors uşor capul spre ea şi buzele mele s-au atins de ale ei. Oarecum speriat de îndrăzneala mea, m-am retras. Nu pentru mult timp, pentru că răsuflarea ei se contopea cu a mea. Uşor, precum boarea primavaratică atinge câmpurile îngheţate, mi-am lipit buzele de ale ei. Am rămas nemişcat. Nici măcar nu respiram, ca nu cumva să se trezească. Încet, incredibil de încet, buzele i s-au desfacut şi mi-au cuprins buza de jos. Au început să o frământe din ce în ce mai hotărât. Apoi, cu o nefirească şi ruşinoasă poftă, mi-au cuprins şi buza de sus. Limba Dianei era în gura mea şi ne sărutam ca şi cei mai pătimaşi îndrăgostiţi. În uraganul gândurilor din mine, unul nu-mi dădea pace. Dacă Diana credea că este cu Andrei în pat. Mi-am smuls buzele dintre ale ei şi i-am spus:

- Diana, trezeşte-te!

- Taci!, mi-a şoptit şi mi-a luat din nou buzele între ale ei.

Mâinile mele îi cercetau corpul frenetic. Tot ce visasem ani de zile trebuia să se regăsească acum. Toate visele şi fanteziile păleau, însă, în realitatea clipei. Diana era în braţele mele, într-o sublimă abandonare de sine. Mi-am coborât capul spre atât de doriţii sâni şi i-am cuprins încet, pe rând, între buze, apoi între dinţi, sfârcurile pe care în acelaşi timp le dezmierdam cu limba. Curbura fermă a abdomenului m-a lăsat să alunec spre minusculul firişor de păr care ducea spre locul visat. I-am sărutat cu nesaţ coapsele, genunchii, gleznele, urcând şi coborând cu gura într-o dumnezeiască dorinţă de a-i afla gustul cărnii poftite atâta vreme. M-am retras sfios, speriat parcă de sacrilegiul făcut cu zeitatea vieţii mele, pentru a reveni năvalnic, într-o eliberare iraţională a dorinţelor amarnic de mult timp înfrânate. Zeci de minute mi-am trăit aievea visul, făcând-o pe Diana parte la fericirea mea, Diana făcându-mă parte a fericirii imposibil de contestat pe

care o trăia. Am căzut epuizaţi pe aşternuturile ude, îmbibaţi de zeama momentului nostru de dragoste. După minute bune, abia am reuşit să rostim câteva vorbe:

- Te iubesc şi chiar dacă sună prozaic, mai mult nu sunt în stare să-ţi spun, am rostit eu.

- A fost îngrozitor de bine. Meritai, era firesc să facem asta, aveai dreptul, ţi-eram datoare, mi-a răspuns Diana.

Este ireal cât de rapid te pot duce câteva vorbe de pe culmile extazului în adâncurile agoniei. Mi-aş fi dorit altceva, orice altceva să aud, nu că Diana a făcut acest lucru din recunoştinţă, datorie sau cum dracu' i-o fi zicând ea. Din nou, cineva îşi bătea joc de mine. Din nou, Dumnezeu se distra pe seama mea. Visasem o viaţă la acele momente, mi le imaginasem, făcusem scenarii, le ştiam pe de rost, le doream mai mult decât orice pe lume. Avusesem parte de ele, dar cineva, acolo sus, avusese grijă să nu le pot savura, să nu mă pot bucura de ele. De parcă mai aveam nevoie de vreo confirmare a faptului ca Dumnezeu îşi bate joc de mine, Diana mi-a spus:

- Nici nu-ţi poti da seama cât de bine m-am simţit. A fost ireal. Mai ales că sunt peste zece luni de când nu am mai făcut-o. Mărturisesc că am făcut-o pentru că meritai, mă simţeam obligată să-ţi răsplătesc cu ceva devotamentul – de-a dreptul de câine – de care ai dat dovadă faţă de mine. Însă pentru ca relaţia noastră, pentru ca promisiunile noastre să poată funcţiona şi pentru ca sufletul meu să fie împăcat, te rog să-mi promiţi că a fost prima şi ultima dată.

Privirile mele s-au îndreptat spre cer, dar am văzut tavanul. Îl căutam din ochi pe Dumnezeu să văd cum râde, înfundat, de mine.

- Eşti de-a dreptul cinică. Cum poţi să-mi ceri mie aţa ceva? Cum poţi să-i arăţi unui om Paradisul, să-i arăţi şi calea spre el şi să-i ceri să promită, după ce se întoarce din Paradis, că va uita drumul?

- Mi-e frică de mine! Am văzut cât de bine a fost şi nu vreau să mai fie la fel. Eu iubesc pe altcineva, ştii bine. Încă vreau să ţin la principiile mele. Îţi promit că dacă voi fi sigură că Andrei nu mă mai vrea, sau că Andrei nu mai există, indiferent de ce ne rezervă viaţa, voi fi a ta. Doar conştiinţa, nu sufletul îmi interzice să-ţi spun că te iubesc! Şi din cauza ei mă simt vinovată. Vinovată, mai ales, pentru că a fost atât de bine.

Acestea fiind spuse, am coborât să pregătesc micul dejun. În mintea mea totul era tulbure. Îmi îndeplinisem un vis al vieţii mele şi ar fi trebuit să fiu fericit. Nu visasem, nu avusesem tupeul să visez la mai mult decât la a face, măcar o dată, dragoste cu Diana. Visul mi se îndeplinise. Nu aveam de ce să fiu trist. Sau, aveam. Cu siguranţă aveam, pentru că văzusem splendoarea visului, o trăisem aievea şi acum eram forţat să nu mai acced la ea. Cumplită încercare, cumplită descumpănire a sorţii îmi fusese hărăzită!

Cu gândurile acestea perindându-mi-se prin cap, spărgeam ouă în tigaie. Plita bucătariei motelului era super încinsă şi uleiul sfârâia. Cu capul la ale mele, aruncând o coajă de ou la gunoi, am lovit tigaia care s-a răsturnat peste picioarele mele goale. Eram doar în chiloţi. Durerea era insuportabilă. Urlam ca din gură de şarpe şi Diana a coborât imediat. I-am citi pe chip groaza care pusese stăpânire pe ea. Era disperată, dar nu mai mult decât mine. De sus până jos, picioarele mi-erau arse de uleiul care încă sfârâia pe pielea mea roşie.

- Trebuie să te duc la doctor, a ţipat Diana.

- În nici un caz, i-am spus. Vrei să ajungem din nou în puşcărie? De data asta nu mai scăpăm!

- Ce să fac?, m-a întrebat disperată.

Ştiam de la mama că arsurile nu devin grave dacă se presară rapid, peste ele, sare şi ulei. I-am spus acest lucru Dianei, care a turnat ulei peste mine din abundență şi a presărat două cutii de sare. Parcă durerea nu mai era aşa de mare. Arătam ca un pui tăvălit în ulei şi sare, numai bun de băgat la cuptor. Am găsit puterea să fac şi o glumă:

- Dacă mă fierbi şi mai pui nişte frunze şi smântână, ai o ciorbă pe cinste!

Râsul Dianei era forțat.

Ceva ciudat se petrecea cu mine. Arsurile nu mă mai dureau deloc şi se vindecau văzând cu ochii. În câteva minute, eram ca nou. Dianei nu-i vedea să-şi creadă ochilor. Eu eram circumspect, ştiind cum mi se vindecaseră şi rănile din vană. Atunci mi-a încolțit o idee. Am pus mâna pe cuțitul mare de pe marginea plitei şi m-am tăiat adânc pe picior. Am urlat de durere.

- Eşti nebun? Ce faci?

- Vreau să văd ceva, i-am răspuns Dianei.

În mai puțin de două minute, rana mi s-a închis, rămânând doar o urmă minusculă. Diana nu vroia să accepte ceea ce văzuse. Eu nu aveam explicație.

- Încerc şi eu, a zis Diana, şi fără a putea face eu ceva, şi-a crestat brațul. Sângele tâşnea şiroaie. M-am repezit cu un ştergar la ea, dar m-a împins.

- Trebuie să se vindece!

Abia după circa un minut am convins-o să mă lase să o bandajez şi să-i opresc sângerarea. Spre deosebire de rănile mele, rana Dianei nu se închisese. Un gând nebunesc mi-a străfulgerat mintea, dar l-am alungat repede. Era prea mult!

Am plecat după puțină vreme. Nu eram în siguranță la motel. Oricând putea opri cineva şi ne putea recunoaşte. La televizorul din cameră ne văzuserăm fotografiile. Eram dați în urmărire. Noi şi încă vreo zece persoane care scăpaseră de Sectă. Fotografia Dianei era posterul din camera mea redus la scară. Avuseseră decența sa dea publicității doar portretul. Fotografia mea era cea de pe diploma de bacalaureat. Era clar că-mi făcuseră percheziție la domiciliu. La sugestia Dianei, contrar dorinței mele, din parcare am luat Dacia. Era mai puțin bătătoare la ochi. Dacă mai avea pentru cine. Din ştirile – evident cenzurate de Sectă, aflasem că populația țării mai număra doar câteva mii de locuitori. Lumea era îndemnată, în continuare, să adere la sectă, să-şi lase moştenire averile. Trebuie că idiotul care conducea acum țara (ce neşansă pe această țară să aibă doar idioți la conducere în ultimii ani!) spera că el este imun la ce se întâmplă.

Primul orăşel era unul unde aveam o mătuşă. Ea şi unchiul meu aveau mai multe magazine. Am oprit în fața porții gospodăriei lor – una dintre cele mai remarcabile din localitate – şi, aşa cum mă aşteptam, am găsit pustiul. Dintr-un magazin de-al lor ne-am luat de-ale gurii şi nişte bani. Nu ştiam la ce ne vor folosi, dar i-am luat. La pompa de la ieşirea din oraş am făcut plinul. Evident, gratis!

Mai aveam cca. o sută cincizeci de km până la graniță. Pe tot drumul până la Arad am întâlnit o singură maşină. Mergea în sens invers. Ne-a facut semn cu farurile şi, în ciuda opoziției Dianei, am oprit. Era un domn din Arad care mergea la Sibiu, să-şi caute copilul. Ne-a întrebat de drum şi i-am spus că va fi nevoit să ocoloească de câteva ori pe câmp TIR-urile oprite pe şosea. Când nu avea ce face, trebuia să se dea jos din maşina lui, să urce în tir, să dea deoparte şoferul mort şi să mute TIR-ul. Daca acesta nu era împlântat în vreun pom sau răsturnat. În caz de forță majoră, părăsea vehicolul lui şi-l lua pe primul disponibil. Ne-am strâns mâinile şi ne-am despărțit.

Ar fi trebuti să fim nebuni să credem ca la graniță nu eram dați în consemn. Din acest motiv, hotărâsem ca în Arad să las dracului Dacia şi să fac rost de o maşină de teren. Urma să trecem granița pe câmp, ca să nu fim nevoiți să forțăm frontiera. Era puțin probabil că mai existau sufiecienți grăniceri pentru patrulare.

În centrul oraşului, lângă cel mai celebru hotel de acolo, am găsit un jeep Toyota Land Cruiser, ideal pentru ce vroiam să facem. Diana mă aproba în tot ce intenționam să fac, şi mă bucura lucrul acesta. N-a spus nimic când am intrat într-un magazin de arme şi mi-am ales o puşcă şi un pistol. Este incredibil ce poate face viața cu tine. Eu nu făcusem nici măcar armata – lucru pentru care, fie vorba între noi, plătisem o groază de bani – şi acum armele mi se păreau ceva normal. Atât de normal, încât la carabină căutam modul de întrebuințare pentru a afla cum o încarc. Bineînțeles, nu am găsit aşa ceva şi a trebuit să probez vreo cinci tipuri de cartuşe pentru a afla ce calibru este. Mi-am făcut plinul cu gloanțe pentru carabină şi pistol şi am oprit la mall. Era pustiu. Ne-am luat mâncare pe alese, mai ales delicatese – îi plăceau Dianei – şi am urcat la raionul de haine, de unde ne-am luat garderobe noi şi complete. Când s-a lasat întunericul, am pornit, cu farurile stinse, spre graniță. Aveam o hartă luată dintr-o benzinărie, unde oprisem să fac plinul şi înainte cu zece km de graniță am ieşit de pe şosea şi am luat-o pe câmp. În afară de hurducănelile maşinii, nimic nu ne-a tulburat drumul până în Ungaria. Fâşia de teren arat care desparte cele două țări era brăzdată de paşi, semn că multă lume trecuse. Cui îi mai păsa? Eram în Ungaria, departe şi, probabil, pentru totdeauna de casă. Eram fugari din calea idioților care conduceau România, dar eram fugari spre nicăieri, cu speranțe deşarte, din calea morții sau spre moarte. După ce am intrat pe autostradă, mi s-a dezvăluit o Ungarie exterm de pustie şi dezolantă. Pusta ungară părea şi mai deprimantă aşa, neînsuflețită. Am căutat posturi de radio, căci eu ştiam vreo două-trei vorbe în maghiară. Toate radiourile transmiteau muzică, reluată şi apoi reluată din nou. Probabil le mai funcționau calculatoarele de emisie. Am schimbat frecvența şi am căutat BBC. L-am găsit repede. Chiar de pe un post FM din România. Era programul de ştiri şi crainicul spunea că este singurul român din redacție care mai trăieşte. Aproape îşi cerea scuze că în scurtă vreme, programul în limba română nu va mai fi difuzat.

Situația la nivel mondial era deprimantă. Țările lumii erau decimate, doar zone restrânse mai aveau locuitori. Nimeni nu găsise vreo explicație molimei, virusului care nimicise populația. Au existat speculații, existau şi acum ipoteze, dar nimic nu putea opri omenirea de la dispariție. Când Papa murise, pe drumul spre cavou îl conduseseră mai puțin de două mii de persoane, persoane care mureau pe drum. Preşedintele SUA se schimbase de trei ori în două săptămâni. Congresul amendase constituția şi preşedintele era ales acum doar de Cabinet, în condițiile în care erau în viață mai mult de jumătate din membrii la momentul respectiv. În caz contrar, vicepreşedintele devenea automat preşedinte şi prima decizie era aceea de a-şi desemna succesorul în cazul în care Cabinetul nu se completa pâna când el murea. Era o nebunie totală în lume. China stăpânea fericită o Australie pustie. China număra acum cca. un milion de locuitori, ramânând cea mai populată țară. În India şi Bangladesh, viața precară a oamenilor îşi spusese cuvântul şi cele două țări nu mai existau. Nu mai existau la fel ca majoritatea statelor africane. America de Sud îşi păstrase tradiția şi, în ciuda molimei, războaiele civile nimiciseră ce mai rămăsese din populație. Mai existau oameni doar în America de Nord, Europa şi Rusia, excluzând, bineînțeles, Asia, unde China şi Japonia erau singurele state vii.

Odată ajunşi în Ungaria, eram liniştiți în ce priveşte Secta. Eram liberi,

singuri într-o țară aproape pustie. Pe unguri îi decimase şi sindromul sinucigaş care îi făcuse cunoscuți în Lume. Treceam pe autostaradă pe lângă oraşe pustii, fără nici un locuitor. Am oprit la un han de pe marginea drumului să mâncam. Toți cei dinăuntru erau morți. Ne-a luat ceva până i-am scos afară. Am intrat în bucătărie şi am găsit o oală cu gulaş preparat. Cine ştie de când stătea acolo, dar nu conta, căci alimentele nu se alterau. Am mâncat, după ce am încălzit gulasul, pe săturate. Înainte de masă am băut palincă de pere şi după masă vin de Tokay. Cum nu ne grăbeam nicăieri am rămas la han până a doua zi. Era o dupămasă de toamnă târzie. Soarele se apropia uşor de orizont şi eu stăteam cu Diana pe terasa hanului într-o tihnă nefirească pentru clipele pe care le trăiam.

- Ce facem? Încotro, am intrebat.

- Mergem oriunde. Numai să nu rămânem în Ungaria. Dacă e să mor şi nu pot muri la mine în țară, vreau să mor altundeva decât aici.

Nu-i cunoşteam această latură naționalistă a Dianei, dar nu pot să spun că mă deranja. I-am spus că fusesem cu doi ani în urmă la Salzburg şi că am ramas impresionat de oraş şi împrejurimi. I-am propus să mergem acolo şi să vedem ce-o fi. Aveam şi un unchi aproape de Salzburg, în Germania, la Munchen, dar şansele să sper măcar că e în viață erau mult prea mici. Diana mi-a acceptat propunerea. În fond, ce era să facem?

- Mergem încet, aşa-i, m-a întrebat Diana ştiindu-mi dragostea pentru viteză la volan.

- Oricum nu avem unde să ne grabim.

- Spune-mi şi mie, cât crezi că mai traim? Care moare primul? Murim împreună?

- Diana, nu ştiu ce să spun. Mie, văzând cum mi s-au vindecat rănile, mi-a încolțit o idee, dar nu vreau nici măcar să mă gândesc la ea. Probabil e vorba doar de capacitatea sporită de coagulare a sângelui pe care ştiam că o am şi de dispariția oricărui fel de bacterii sau agent patogen. Cert este că nu vreau să trăiesc ştiind că tu nu mai exişti. Ştiu că vei sări în sus că-ți fac, din nou, declarații, dar asta este! Nu mă poți obliga să tac sau să nu recunosc adevărul acum, când nu mai ştim dacă mai trăim mai mult decât câteva minute. Mă disperă că nu vrei ca măcar ultimele clipe să le trăim aşa cum mi-aş dori eu, şi, după noaptea trecută, nu cred că ți-ar displace.

- Ştiam că vom ajunge aici. Îți repet că noaptea trecută a fost una dintre cele mai fantastice nopți trăite de mine. Mă sperie acest lucru. Dacă nu ar fi Andrei şi dacă ai vrea tu, acum m-aş duce la preot cu tine să ne căsătorim. Dacaă am mai găsi vreun preot... Din păcate pentru tine, dar – realizez acest lucru – , mai ales pentru mine, am fost crescută cu percepte foarte stict îndoctrinate mie. Atâta timp cât ştiu că Andrei trăieşte sau poate trăi, în ciuda voinței mele şi a mersului firesc al lucrurilor, nu pot fi a ta. Am fost o noapte şi, crede-mă, mă simt teribil de vinovată. Față de Andrei, față de mine si față de tine. Nici nu ştii ce se petrece în sufletul meu. Şi nu poți, şi nici nu îți cer să înțelegi. Eu sufăr, poate, mai mult decât tine.

Spunând aceste lucruri, Diana şi-a coborât privirea. I-am ghicit în ochi o lacrimă. În momentul acela o uram la fel de mult pe cât o iubeam. Am luat-o în brațe în totală contradicție cu impulsul care-mi spunea să plec şi să uit de ea. Am prins-o încet şi i-am adus capul pe umărul meu. Cu buzele i-am oprit lacrima. Gustul sărat al lacrimii ei mi-a arătat o dată în plus cum soarta sau Dumnezeu îşi bate joc de mine. O aveam în brațe, îmi făcuse mai mult decât o declarație de dragoste şi mă împiedicam de un Andrei despre care nici nu mai ştiam dacă există. Cum telefoanele mobile erau deja istorie, internetul la fel,

singura şansă erau telefoanele fixe. Eu i-am spus să încercam să sunăm de la motel la Andrei. Mazochismul din mine îşi arăta iarăşi întrega-i splendoare.

- Nu are rost, mi-a sunat ca un trasnet în urechi. Am încercat şi telefonul e parolat pentru internațional, mi-a spus Diana.

De parcă nu-mi era de-ajuns, am supralicitat:

- Lasă că mâine, în primul oraă facem rost de fise şi poți suna.

Am văzut o relaxare în trupul Dianei pe care-l țineam în brațe. În minte îmi spuneam cât pot fi de idiot dacă mă bucur că e fericită pentru că i-am spus că mâine încercăm să luăm legatura cu Andrei.

În virtutea promisiunii de a muri împreună, Diana a dormit cu mine şi în acea noapte. În alte condiții sunt convins că ar fi dormit separat. Numai somn nu se poate chema ceea ce am făcut peste noapte. Diana a dormit lin şi eu am ținut-o în brațe. Prin minte îmi treceau cele mai cumplite gânduri. Ma gândeam cum pot fi atât de idiot şi îi accept aberația cu Andrei. Mă întrebam de ce nu pun piciorul în prag şi nu-i spun că „gata, m-am săturat de Andrei, nu vreau să mai aud de el!”. Am coborât în salonul hanului de două ori în timpul nopții şi am băut bere. Mă uitam ca boul la televizor şi nu vedeam nimic, toate gândurile fiind ocupate de scenariile care mi se derulau frenetic prin minte. Mă visam, speram, ca eu şi Diana să scăpăm de moarte. Ca Andrei să dispară şi ca noi să trăim împreună, definitiv, undeva pe malul mării, prin Spania. Să avem copii, să ne bucuram de viață.

Printre aceste gânduri răzbăteau ştirile de pe CNN de la televizor. Nu se cunoştea numărul exact de persoane care se mai aflau în viață. SUA erau pustii aproape. Peisaje dezolante cu Las Vegasul, altadată o mare de lumini şi oameni mişunând încoace şi încolo într-o eternă căutare a norocului era acum un oraş pustiu. Transmisiunile în direct ale CNN erau des înterupte de moartea reporterului sau a cameramanului. Părea că Omenirea îşi dă suflarea de pe urmă. Europa mai exista doar prin țările nordice, unde mai erau câteva sute de oameni. România dispăruse, şi ea, oficial. Enormitatea veştilor nu aveam să o constientizez decât spre dimineață.

Când ne-am trezit, i-am spus Dianei ce văzusem noaptea la tv şi am pornit din nou aparatul. În afara de CNN, nici un post nu mai emitea decât mira. Erau posturile de muzică, pe care se repetau la nesfârşit câteva videoclipuri. În momentul în care BBC World Service îşi oprise programele programase derularea şi repetarea necontenită a unui scurt-metraj care prezenta momentele epocale ale Omenirii, de la Isus până în momentul declanşării molimei. Pe postul de radio BBC se repeta ultimul buletin de ştiri, în care crainicul anunța că este ultimul funcționar viu al studioului, că, probabil, va muri curând şi că Omenirea, într-un fel sau altul greşise profund față de Dumnezeu, care trimisese nenorocirea. Fiind probabil un credincios convins, funcționarul încheia transmisia cu convingerea că trebuie să fim bucuroşi că Raiul a coborât pe Pamânt şi programase ca după fiecare repetare a buletinului de ştiri să intre Oda Bucuriei. Nu ştiu ce se petrecuse în sufletul acelui om, dar normal nu putea fi considerat. Vaăând Omenirea decimată, ştiindu-se unul dintre ultimii oameni vii, încercase să facă haz de moarte şi râdea de ea, difuzând întru eternitate – sau până când exista energie electrică – Oda Bucuriei, poate cea mai plină de viață piesă compusă vreodată.

Trecând din nou pe CNN am aflat că, în ultimul moment, preşedintele SUA – al treisprezecelea în trei zile – fusese urcat într-o navetă spațială transformată ad-hoc în Air Force One. La cinci minute după decolare, pilotul principal murise. Secundul a dus nava pe orbita extraterestră, dar nu mai exista nici un fel de

legatură cu Air Force One pentru că specialiştii NASA de la sol muriseră la datorie. Pentru prima dată în istoria lor SUA nu mai aveau preşedinte, nici Cabinet.

Pentru noi situația căpăta o turnură tragică. Ideea care îmi încolțise în noapte nu-mi dădea pace şi i-am spus-o în față Dianei.

- Cred că suntem singurii oameni care mai traim în zonă, excluzând nordul Europei. Nu ştiu de ce, dar cred că în curând, ramânem singuri. Ce facem?

- Fii liniştit, ne vine şi nouă rândul. Nu suntem cu nimic mai presus decât ceilalți ca ăa trăim doar noi. Hai să plecăm de aici.

- Şi unde mergem?

- Spuneai ceva de Salzburg, dacă tot nu l-am văzut până acum, poate mai traim până ajungem acolo, mi-a spus Diana încercând sa zâmbească.

Ne-am urcat în maşină şi am pornit pe autostradă. În condiții normale, în câteva ceasuri am fi străbătut Ungaria. Cu atâtea vehicule oprite pe drum, tamponate, contorsionate sau răsturnate ne-a luat aproape o zi să ajungem în Austria. Pe parcurs am schimbat jeep-ul pe un Mercedes clasa S – maşina pe care mi-o dorisem toata viața – dar a trebuit să renunțăm la ea când, pentru a ocoli o coliziune colectivă a trebuit să ieşim pe câmp. Atunci am luat un Nissan Terrano, imens, cu troliu în față.

Nu am oprit decât pentru a merge la toaletă şi a mânca. La prima benzinărie din Austria am făcut plinul şi am luat o hartă. La ideea Dianei am abandonat autostrada pentru că pe drumurile secundare erau mult mai puține maşini oprite.

Austria era şi ea dezolant de pustie. Străbăteam sate cochete, elegante, purtând amprenta veche a Imperiului, oraşe frumoase, îngrijite, aranjate cursiv pe malul Dunării. În scurtă vreme am ajuns în Viena, odată Capitala Europei şi a Lumii. Efervescența recunoscută a Vienei era, acum, istorie. Un oraş pustiu, cu oameni morți prin toate ungherele străzilor, pe marile bulevarde, cu maşini oprite, tamponate, arse după impact, cu cafenele în care odinioară poeti de mâna a doua îşi recitau boem versurile pentru un schnaps sau o cafea, cu palate grandios iluminate şi în acea târzie oră de noapte de sistemele automate de reflectoare.

Am oprit la Ritz Hotel. Cum niciodată nu intrasem într-un hotel de cinci stele ne-a luat ceva timp până am realizat că lumina nu porneşte în apartamentul prezidețial doar dacă introduci cardul de acces în camera într-o locație de lângă uşî. Nemşii, tot nemşi, mi-am zis. Ştiau să facă economii. Nu aveai cum să laşi vreun aparat pornit, excluzând aerul condiționat, când ieşeai din cameră şi luai cardul ca să poți închide uşa.

- Vreau ca în seara asta să mâncam în restaurant, în ținută de gală, i-am spus Dianei, în ciuda orei târzii.

Diana a acceptat şi a coborât în hol, unde marile case de modă aveau magazine. Şi-a ales o rochie sofisticată, sexi dar în acelaşi timp deosebit de elegantă şi impunătoare, creație Versace. Eu am ales un splendid costum Armani, cu cravată şi cămaşă, înclusiv batistă asortată.

Înainte de a urca sus să mă îmbrac, am facut curățenie în restaurantul de la mezanin. Am avut ceva de muncă, până am scos afară doisprezece oameni morți din restaurant şi, opt din prima camera a bucătăriei. Am aranjat masa din mijloc după regulile găsite într-o carte din dulapul şefului de sală şi am amplasat în mijlocul locului orchestrei un ecran din camera audio-video a restaurantului. Am găsit o casetă video cu un cafe-concert executat de un pianist celebru şi am potrivit proiectorul video pe ecran. În bucătărie, mai multe feluri de mâncare erau

pregătite spre a fi servite. Cel mai apetisant fel l-am văzut pe tava unui ospătar mort, dar era compromis pentru că ospătarul căzuse cu tava în mână. Oricum aveam trei feluri sofisticate de mâncare din peşte, unul era rață cu orez, ceapă şi slănină – tipic austriac – şi mai erau pregătite două salate din fructe de mare.

Am pus la frapat două sticle de Dom Perignon, şampanie care era ținută într-un bufet închis, a cărui cheie am căutat-o mai bine de un sfert de oră. Cum era de aşteptat, am găsit-o în buzunarul de la piept al şefului de sală. După ce am tăiat cu un pix, cât am putut mai estetic, felurile de mâncare din meniu care nu se puteau servi, mi-am dat seama că fac o prostie. Aşa că am luat coperțile meniului şi am intrat în biroul managerului. În trei minute aveam listat un meniu care conținea doar ceea ce puteam să-i ofer Dianei.

Cum nu ne grăbea nimeni, i-am lasat Dianei tot timpul pe care l-a vrut pentru a se aranja. Am aşteptat-o, îmbrăcat atât de elegant cum nu fusesem în viața mea, în livingul apartamentului. Recunosc, deşi nu îl prea gustasem, îmi plăcea luxul. Cu cinism mi-am spus că ar fi fost bine să mai trăiască în tot oraşul măcar un chelner, ca să nu mă tot obosesc turnându-mi whisky în pahar şi punând gheață în el. Butonam inconştient canalele de pe telecomanda televizorului panoramic. Vedeam fie sigle, fie pureci, fie muzică. Nimeni, şi aveam, conform listei de pe măsuța din living, şaptezecişidouă de programe din toată lumea, nu mai emitea nimic. Programele care rulau erau repetări exasperante ale calculatoarelor de emisie. Am stins televizorul şi am dat drumul combinei muzicale pe radio. Aceeaşi poveste. Atunci mi-am amintit că Diana nu-l sunase pe Andrei. Voit, poate omisese acest lucru. Am intrat peste ea în timp ce se farda şi am întrebat-o.

- Am sunat de două ori de când suntem aici. Nu vroiam să oprim pe drum să mai sunăm. Nu răspunde, fii linştit, mi-a spus ghicindu-i o urmă de cinism în glas.

- Bine, te aştept în restaurant, am replicat, oarecum îmbufnat.

Ce-i drept, speram că renunațase la a-l mai suna pe Andrei. Nu a fost aşa, dar nu aveam de ce sa fac o tragedie din asta. Eram doar noi şi, dacă Andrei exista, era departe. În momentul acela m-am hotărât să abandonez atitudinea de câine credincios şi să-mi cer drepturile de partener de viață. Evident, într-un mod cât mai galant posibil.

Când Diana a apărut în uşa restaurantului, m-am ridicat de la masă şi i-am ținut scaunul, după care, cu plecăciunea de rigoare, i-am oferit meniul. Pe furiş am apăsat telecomanda şi caseta video a pornit. Diana se comporta de parcă ar fi fost obişnuită dintotdeauna cu astfel de ceremonii. Mi-a comandat mâncarea în nemțeşte. Am făcut ochii mari, dar pricepusem. Am intrat în bucătărie şi am pus la microunde felurile alese de Diana şi de mine. Am revenit în sală cu o sticlă de şampanie aburită. Am pocnit dopul cât de tare am putut, agitând sticla înainte. După ce am turnat în cupe, am solicitat cuvântul pentru un toast.

- Pentru noi, pentru cele mai frumoase zile din viața care ne-a mai rămas, pentru zilele pe care le mai avem de trăit împreună, iubindu-ne precum ultimii oameni de pe Pământ, am declamat.

- Pentru noi, a răspuns sec, şi, oarecum posac, Diana.

- Diana, trebuie să facem față noii condiții pe care o trăim. Poate numai noi mai existăm pe aici. Ai văzut, nu mişcă nimic. Nu mai emit posturile tv şi radio, suntem singuri. Suntem doar noi doi, cel puțin până mai găsim pe cineva sau până ne găseşte cineva, nu ştim cât mai trăim şi de ce nu încercăm să ne facem ultimele clipe frumoase? Nu vreau decât să mor înaintea ta, pentru că acum, mai

ales, acum nu aş putea concepe viaţa fără tine. Lasă-mă, chiar dacă sună patetic, să mă bucur de ultimele clipe din viaţă, şi, dacă poţi, bucură-te şi tu de ele. Este, cumva, prea mult ceea ce îţi cer?

- Nu, a spus Diana şi s-a oprit brusc când a auzit în difuzoare ca începe Love Story.

- Era ceva aranjat?, m-a întrebat aproape furioasă.

- Îti jur că nu ştiam ce e pe casetă, i-am spus în timp ce am luat-o de mâna ridicând-o de pe scaun spre ringul de dans.

Pluteam amândoi pe ritmurile lente ale celebrei melodii, atât de cruntă şi amarnic de potrivită cu ceea ce trăiam noi doi. Un singur gând se iţea peste avalanşa de gânduri negre care nu-mi dădeau pace. Cine va muri primul?

De parcă îmi citise gândurile, Diana mi-a spus:

- Dacă ar fi să aleg, eu aş vrea să mor prima. Aş vrea să ştiu că mă ţii în braţe când mor. La câte ai facut deja pentru mine, ştiu că ar fi doar o încununare a operei tale de binefacere. Nu vreau să rămân singură. Promite-mi că nu mori înaintea mea, mi-a cerut Diana lipindu-se strâns de mine.

De parcă aş fi putut face aşa ceva, i-am spus:

- Promit că dacă va fi să mori, vei muri în braţele mele. Şi eu voi muri imediat după aceea.

Dansând încă, am urcat în lift. A urmat cea mai de neîchipuit noapte de dragoste pe care o poate visa cineva. O abandonare totală în stăpânirea mea a transformat-o pe Diana în cea mai voluptuoasă amantă. Ore în şir am făcut dragoste, până la epuizarea totală. Am cunoscut extazul şi am urcat pe culmile lui, împreună, prăvălindu-ne, apoi, în abis, pentru a urca încă o dată şi încă o dată, precum un etern Sisif al dragostei în sfârşit împărtăşite. Acum eram convins, Diana mă iubea! Şi mă iubea şi Dumnezeu, pentru că altfel nu mi-ar fi oferit acele ore în care mă făcuse părtaş la binele etern. Cu aceste gânduri am adormit, şi am avut cel mai ciudat vis.

A doua zi nu mai îmi aminteam nimic, dar stiam cu certitudine ca trebuie sa ma reîntorc în ţară , să ajung la o mănăstire din munţi, al cărei nume nu-l ştiam. Din momentul în care am deschis ochii, ştiam că trebuie să ajung acolo, indiferent ce se va întâmpla.

I-am spus Dianei acest lucru. M-a privit neîncrezatoare; credea că fac o glumă.

- E cât se poate de serios. Trebuie să ajung acolo. Nu ştiu de ce, dar ştiu că trebuie. Nu ştiu exact unde, dar voi şti. Trebuie să mergem!

- Şi dacă nu vin cu tine?

- Mă duc singur!, am răspuns, nevenidu-mi să-mi cred urechilor ce scosesem din gură. În sfârşit, se întâmplase ce vroiam de atâta vreme, trăisem o noapte de amor împărtăşit, eram doi, perechea dorită de mult, şi acum eram dispus să plec. Pentru ce? Nu puteam răspunde.

- Deci, asta a fost. Aveai nevoie de încă o noapte cu mine, m-ai minţit şi acum gata. Eşti gata să pleci?

- Nu, Diana, dar trebuie să ajung acolo. Nu mă întreba de ce! Nu ştiu. Ştiu că trebuie să ajung acolo, şi asta cât mai repede. Te rog să vii cu mine. Apoi ne întoarcem şi facem ce vrei tu. Şi, dacă nu vii cu mine, eu tot plec. Desi nu vreau să fac acest lucru!

Diana era distrusă. Era ferm convinsă că vroiam să scap de ea, că-mi atinsesem scopul şi nu mai aveam nevoie de ea. Poate de aceea a spus răspicat:

- Vin cu tine unde dracu' vrei să mergi, dar promite-mi că apoi mergem să-l căutăm pe Andrei.

Probabil se aştepta să refuz. Fără să gândesc măcar un singur moment, i-am răspuns:

- De acord.

Am plecat cât am putut mai repede. Deja ştiam drumul şi ştiam pe unde trebuie să ocolim. Am făcut aproape o zi până în România. Imediat după ce am intrat în țară, am oprit la un motel, pentru că nu mai rezistam la volan. Am adormit aproape instantaneu, în ciuda faptului că Diana era lânga mine. Nu cred că am dormit mai mult de două ore şi m-am trezit. Ştiam unde trebuie să mă duc. Nu ştiam de ce, dar ştiam locul. Era o mănăstire din Apuseni, una mică, din lemn, cu doar câteva chilii lângă. Mai fusesem acolo, într-una din multele excursii pe care le făceam la munte. Ştiam că stareț este un bătrân, Aron, care susținea că nu ştie câți ani are. Oricum, era foarte bătrân şi toată lumea din sat îl ştia aşa, nimeni nu-şi aducea aminte de el tânăr.

Am trezit-o pe Diana şi i-am spus că trebuie să plecăm. Mi-a replicat că-s tâmpit şi să o las să doarmă, că avem tot timpul din lume.

- Trebuie să ajung acolo înainte de a muri!, i-am retezat-o scurt şi am tras-o din pat.

Bosumflată, supărată din cale-afară, Diana s-a urcat în Nissan alaturi de mine şi s-a culcat la loc.

La şase dimineața eram la mănăstire. Cădeam din picioare de somn. Am intrat în mica biserică şi mi-am rotit privirea. Diana rămăsese în maşină şi dormea. Icoanele pictate pe lemn parcă prinseseră viață în jocul luminii date de multele lumânări care ardeau. În două cădelnițe fumega tămâie. Sfinții de pe pereți, din icoane, parcă îmi făceau semne, parcă mă chemau la ei. Chiar Domnul parcă îşi mişca mâna, spunându-mi să vin spre El. Mintea mi-era învălmăşită, mă căiam pentru cele pe care le crezusem despre Dumnezeu, pentru ceea ce făcusem rău în viață, pentru că eram acolo, pentru că nu murisem, pentru că Diana nu era lângă mine, pentru că muriseră toți, mă simțeam vinovat, pereții parcă se topeau în ceara care se scurgea pe mine, eu mă prelingeam pe podeaua de lemn negeluit.

Cu siguranță leşinasem. M-am trezit după câteva minute, cred. Capul mi-era aşezat pe ceva moale, negru. Ridicându-mi privirea, am văzut că îmi ținea capul în poale un călugăr. L-am recunoscut. Era starețul acela bătrân.

Stăteam cu capul în poala starețului și mă zgâria pe față stofa aspră a rasei de călugăr.

- Diana?, am bâguit, neștiind ce face.

- Stai liniștit. Doarme!

- Ce-i cu mine?, am întrebat eu confuz.

- Eu trebuie să mor. Am trăit până acum numai pentru ca Dumnezeu să te aducă la mine. Te așteptam. Ai venit și acum pot muri împăcat. Să nu te sperii. Vei dormi, acum.

Spunând aceste lucruri mi-a pus mâna pe frunte. Am adormit imediat. Când m-am trezit, Diana era în picioare, în fața mea. Starețul era mort lânga mine. Diana se uita urât.

- Trebuia să vii aici ca să-l vezi pe călugărul ăsta mort? Să-ți pui capul în poala lui. Atunci am realizat că starețul încă îmi ținea capul cu mâna în poala lui. Diana îmi dăduse de-o-parte de pe față patrafirul.

- Mai trebuie să fac un lucru!, am spus sec.

Ca și teleghidat, am urcat în mica clopotniță. Lângă clopotul vechi de argint era un ciocan și o daltă. Am lovit puternic cu dalta în clopot, până când o bucațică de argint s-a desprins. Cred că am lovit încontinuu mai bine de un sfert

de oră. Prin crăpăturile scândurilor din clopotniăă o vedeam pe Diana căzută în genunchi, strigând la mine să încetez. Când bucățica de argint s-a desprins am luat-o și am coborât în altar. Era pentru prima dată când mâ aflam singur într-un altar. Am luat puțin mir, am turnat într-o sticluăă apă sființită, și am început să caut besmetic ceva. Nu știam exact ce caut, dar știam foarte clar că mai trebuie să iau ceva cu mine. Într-un final am găsit un osuar, unde se păstra o mică bucată de os de-al sfintului Ioan Botezătorul.L-am luat învelit în purpura în care era păstrat. Am ieșit în curte. Diana era așezată pe o bancă, cu privirea pierdută și plângea. Tot ce se întâmăşase, aveam să aflu mult mai târziu, o marcase profund.

- Să mergem, i-am spus și am apucat-o de mână.

Aproape am târât-o până la mașina. Multa vreme nu a scos nici un cuvânt. Nici eu. Deja intraserăm pe drumul principal și luasem direcția spre graniță când Diana a vorbit:

- Dacă ai înebunit, mai bine omoara-mă. Sau lasă-mă aici, oriunde. Mi-e frică de tine!

- Vorbim dupa ce voi dormi. Sunt epuizat și vreau să ajungem undeva unde să putem mânca și dormi.

Ne-am oprit în primul orășel de pe drum. Am ales să stăm într-o casă arătoasă, care părea confortabilă. Proprietarii erau tineri, și aveau un copil. Ei doi muriseră îmbrățișați, în pat. Copilul era în camera lui și avea un zâmbet împietrit nefiresc pe față. Deja eram obișnuiți cu moartea, așa că nu ne-am deranjat să-i mai scoatem afară din casă. Am mâncat ce am găsit prin firigderul lor și eu am adormit instantaneu, în living, pe canapea. Când m-am trezit, era noapte. Cred că dormisem vreo opt ore. Diana dormea pe un fotoliu pliant, la mică distanță de mine. Era atât de frumoasă cum dormea încât mi-a fost milă să o trezesc. Din barul familie mi-am luat cât am putut de încet o sticlă de vodcă, o apă minerală și un pachet de țigări. Am ieșit pe terasa vilei. Era o noapte mai mult decât răcoroasă, dar era ceea ce aveam nevoie ca să-mi limpezesc gândurile.

Zorile m-au prins acolo, învelit într-o pătură luată când mă dusesem să văd ce face Diana. Golisem aproape toată sticla de vodcă și trecusem la al doilea pachet de țigări. Nu aveam explicație pentru ceea ce făcusem, nu știam exact de ce ne întorsesem, nu știam de ce luasem din mănăstire lucrurile acelea. Știam doar că făcusem un lucru pe care trebuia să-l fac. Eram convins că nu puteam face altceva și aveam certitudinea că fusese cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Aveam o mulțumire de sine, un sentiment al datoriei împlinite care mă făcea să uit de realitatea pe care o trăiam.

Când Diana s-a trezit, m-a găsit zgribulit pe terasă. Cred că mi-a citi satisfacția de pe față, căci m-a întrebat:

- Ești mulțumit? Știi prin ce m-ai făcut să trec? Știi ce a fost în mintea mea la mănăstire? Ce crezi că am trăit când te-am văzut cu capul în poala călugărului mort? Sau când te-am vazut fugind ca un nebun în clopotniță, apoi lovind clopotul în disperare? Mă mir că nu am înebunit din cauza zgomotului care sfâșia tăcerea mormântală. Cred că nu voi mai putea să aud, vreodata, un clopot! A fost îngrozitor!

- Nu pot să-mi explic nici eu! Știu că am făcut ce trebuia! Și, mai știu că te iubesc!. Că trebuie să fim împreună până în ultimul moment. Și, te rog, iartă-mă!

- De iertare nu vorbim, deocamdată. Mi-e frică de tine! Dar, nu vreau să rămân singură. Și, știu că trebuie să-l căutăm pe Andrei!

Cuvintele Dianei m-au readus total în lumea pe care o trăiam. Diana era

conștientă că poate suntem ultimii oameni de pe pământ, dar vroia să-l căutăm pe Andrei. Îi promisesem, și se folosea de acest lucru. Poate era momentul să termin pentru totdeauna cu Andrei! Să pun piciorul în prag. Daca vrea să-l caute, să-l caute singură!

I-am spus, în față, acest lucru! Diana s-a supărat groaznic. Mi-a reproșat faptul că nu-mi respect promisunile. Că ea a putut veni cu mine înapoi din cauza unui moft de-al meu, și eu nu-i pot satisface o dorință, care ar clarifica, odată pentru totdeauna relația noastră. Trebuie să recunosc că avea dreptate. Însă, eram prea mândru. Sau speriat de faptul că Andrei ar fi putut trăi.

- Și dacă Andrei trăiește, ce facem, am întrebat brusc.

Diana a rămas cu gura căscată. Probabil nici nu luase în calcul această posibilitate. Cine știe, poate vroia să fie convinsă că e mort, ca să poată fi împacată cu sine pentru relația pe care o aveam.

- Aaa, dacă trăiește..., au fost singurele cuvinte pe care le-a scos din gură.

- N-ar fi mai bine să nu-l căutam? Poate nici nu ajungem până acolo. Poate murim pe drum. Poate a plecat el să te caute, pe altă rută. Poate ai avea mai puâine remușcări dacă nu ai ști că trăiește, decât dacă vei fi fața-n față cu el și vei păstra, pentru totdeauna, în minte nopțile de dragoste cu mine.

Cred că acest ultim argument a făcut-o să cadă de acord cu mine.

- Salzburg, am întrebat surâzând usor.

- Salzburg!, mi-a răspuns aruncându-se în brațele mele.

Cum poate fi mintea unei femei atât de ciudată. Acum cțteva momente părea că mă urăşte, acum părea că mă iubeşte la nebunie. Cred că luptele care se dădeau în mine aveau corespondentul lor în mintea şi sufletul Dianei. Un lucru era clar, îl iubea pe Andrei, dar era cât se poate de clar că nici eu nu îi eram indiferent, poate chiar mai mult decât atât!

Eram deja precum doi îndrăgostiți plecați în luna de miere. Drumul înapoi până la Viena l-am făcut dintr-o bucată. Am dormit pe austostradă, nu am mai intrat în Viena. La pensiunea pe care o alesesem aveam tot confortul. Am mâncat pe săturate tot ce am găsit în bucătărie. Mai puțin pâine, că au austriecii şi nemții ăştia un obicei ciudat de a nu prea mânca pâine. În pensiunea aceea chiar nu era pâine deloc! Imediat după ce am mâncat, am urcat în cea mai frumoasă cameră pe care am găsit-o. Pot spune că Diana s-a întrecut pe ea prin tot ceea ce a făcut. Nu credeam, nu visam vroedată ca Diana mult dorită de mine să se defăşoare aşa. A fost amanta perfectă, fecioara imaculată şi femeia dominantă, şi toate în acelaşi timp. Dacă data trecută eram mândru de mine şi aşteptam după partida de dragoste cuvinte frumoase de la Diana, de data aceasta doar eu eram dator să o recompensez.

- Acum te-am văzut cu adevărat, acum te-ai descătuşat, i-am spus.

- Acum simt cu adevărat cât de mult te iubesc, mi-a spus Diana!

Undeva spre prânz am plecat spre Salzburg. Mergând pe direcția Linz, la un moment dat am simțit că trebuie să fac dreapta. Nu ştiam unde merg, dar de pe autostradă se vedea un castel, sau ceva de genul acesta imens. Am ieşit de pe autostradă fără să vreau, adică cineva parcă îmi dicta să o iau pe drumul pe care mergeam. Nu după mulți kilometri am ajuns la ceea ce s-a dovedit a fi o mănăstrire celebră, una despre care citisem într-o carte celebră. Ajunsesem la mănăstirea unde a avut loc acțiunea din romanul...

Ajunși la mănăstirea Melk, celebra mănăstire loc de desfășurare a romanului "În numele tradafirului" de Umberto Eco, odată trecuți de parcul superb, prin colonadele de marmură, dincolo de lac, am intrat în centru de forță al mănăstirii

cetate. Căutam febril incinta sacră, nu neapărat altarul, sau încăperea aceea care ştiam că există, dar nu ştiam ce ste şi unde anume. Diana asista înmărmurită la acțiunile şi căutările mele, cred că îi era frică să mă întrebe ce fac.

- Te rog să nu te mai urci şi să bați ca un nebun în clopot!, mi-a spus.

- Stai liniştită, caut ceva!

- Ce?

- Nu ştiu exact, dar voi afla imediat!

- De unde ştii ce trebuie să cauți?

- Nu ştiu, ceva mă împinge, îmi dictează să caut un anume lucru, într-o anume încăpere, pe care trebuie să o găsesc mai întâi.

Pe culoarele înguste din spatele altarului capelei centrale se deschideau multe uşi. Nu erau chilii, nici pomeneală. Erau birouri sau cine ştie ce. Căutam febril uşa potrivită. La capătul coridorului care deja ne dusese în clădirea adiacentă, am găsit o uşă pe care scria în nemțeşte ceva gen subsol. Am coborât pe întuneric pentru că nu am găsit întrerupătorul şi nu aveam răbdare să-l caut. trebuia să găsesc ceea ce căutam.

După ce am coborât mai bine de treizeci de trepte, am găsit o uşă masivă de lemn. Avea două belgiuge de metal, legate unul de celălalt cu un lacăt imens.

- Aici este ceea ce caut!, am spus.

- Să te văd cum desfaci lacătul, a zis Diana râzând oarecum dispreţuitor.

- Păi...

Am pus mâna pe lacăt şi mecanismul din el s-a pus în mişcare. Părea că există o cheie înăuntru. S-au auzit trei click-uri şi lacătul s-a decshis.

- Cum ai făcut asta, se uita Diana la mine oarecum chiar speriată de ceea ce făcusem.

- Ştie dracu, am spus.

În acel moment ni s-a părut că se cutremură clădirea. Era un vuiet ceva infernal. uşa s-a deschis scârțâind şi s-a trântit de perete. Eram în arhiva mănăstirii, un labirint de rafturi aşezate probabil pe kilometri de subteran săpat în măruntaiele pământului.

Parcă pluteam printre rafturile cu manuscrise şi cărți prăfuite. Am ajuns într-un târziu, credeam eu, foarte repede, mi-a spus Diana ulterior, la ceea ce căutam. Era o carte veche, foarte veche, ascunsă undeva la mijlocul celui de mai jos raft din al 29-lea rând. am luat cartea în mână ca pe o nepreţuită comoară.

- Pînă nu pierzi tot, nu eşti liber să faci ce vrei!, am spus.

Pe carte scria...

În mînă ţineam o carte cu coperți de piele, pe care scria ceva ciudat într-o limbă ebraică sau ceva de genul acesta. Nu am ştiut niciodată nimic din vreo limbă ebraică sau înrudită, nu am avut nici un fel de tangență cu acest tip de limbi. În ciuda acestui fapt, ştiam ce scrie pe copertă şi am ştiut exact ce pagină să rup din carte. Am rupt-o şi i-am spus Dianei:

- Putem pleca!

- Normal, deja m-am obişnuit. Te apucă, o iei pe arătură câte un pic şi apoi gata, putem pleca! Ce s-a întâmplat aici?

- Nu ştiu exact, trebuia să am această filă de carte, trebuia să o am la fel cum ştiu că am nevoie şi că voi avea nevoie de bucăţica de argint desprinsă din clopot, de restul lucrururilor luate de la mănăstirea din ţară .

Acestea fiind zise am plecat, ieşind din nou pe autostradă. Motorul torcea molcom, de oprit nu am mai oprit numai pentru a alimenta cu combustibil. Mai mult tăceam decât vorbeam! Era aşa o stare de tensiune, de ceva care stă să

explodeze. Sincer, mie îmi convenea că nu vorbeam, pentru că aveam prea multe gânduri şi frământări în cap, care toate cereau răspuns. Făcusem în ultimele zile nişte lucruri complet împotriva la ce vroiam. O forță lăuntrică, ceva de netăgăduit îmi dictase să fac aceste lucruri. Era foarte ciudat că în momentele în care eram călăuzit sau teleghidat de acea forță sau cum să-i spun, nimic nu mai conta pentru mine, nici măcar Diana.

- De măsea nu te-am mai auzit plângându-te, a rupt Diana tăcerea.

- Nu mă mai doare, am spus, plimbându-mi limba peste caria care se căsca odioasă de peste doi ani în măseaua respectivă. De unde? Caria dispăruse cu totul, aveam măseaua perfectă, normală!

Diana nu m-a crezut până nu am căscat gura mare, ca la stomatolog, să-i arăt. A rămas ea cu gura căscată.

- Păi tu nu ai nici măcar o carie. M-ai mințit?

- Nu, Diana, eu sunt un om pe care dinții l-au chinuit de când se ştie.

- Ş-atunci?

- Nu ştiu, dar pare că se leagă cu restul, cu vindecarea rapidă a arsurii, cu tăiatul venelor fără efect, cu vindecatul rănilor.

- Spune-mi!

- Mi-e frică!, am replicat, neştiind exact dacă mi-era frică de reacția ei, de faptul că m-ar fi putut considera nebun sau de faptul ca lucrul pe care îl bănuiam să fie adevărat.

Străbăteam kilometri după kilometri printr-o țară în care verdele ireal al păşunilor îți spunea câtă viață musteşte în acel tărâm însă morții căzuți la tot pasul îți arătau câtă moarte e în jur. Sate cochete, cu flori încă neveştejite la balcoane îți transmiteau câtă dragoste de viață aveau acei oameni care locuiseră acolo. Cât de mult iubeau ei viața, cât de mult iubeau ei faptul că au şansa să traiască în acea țară de o rară frumusețe. Şi câtă nedreptate, câtă bătaie de joc divină să vezi tot acest paradis real, complet spoliat de umbra morții prezentă peste tot. Degeaba încercam să retrăiesc dragostea acelor oameni de țara lor, de viața pe care o duc punând la cd-ul din maşină un disc cu muzică tiroleză luat din bezinăria unde făcusem plinul. Nici ritmurile voioase al imnului tirolez nu puteau aminti de savoarea vieții trăită implicit de orice locuitor al minunatei țări în care ne aflam, Tirolul.

- Vreau să oprim aici, te rog, mi-a spus Diana arătându-mi un hotel drăguț la mijlocul unei pârtii de schi, transformată în păşune pe perioada de extrasezon.

- De ce?, am întrebat mirat.

- Pentru că e foarte frumos aici şi pentru că trebuie să avem o discuție în urma căreia mă voi hotărî dacă mai vin cu tine mai departe. La Salzburg am fost de acord să nu oprim pentru că oraşul acela faimos şi frumos nu trebuia văzut aşa mort cum este. Mi-a fost şi mie deajuns Viena. Dar acum vreau să oprim pentru că aici este superb, satul acesta trebuie că nu a fost foarte mare, hotelul de acolo de sus arată superb şi dacă tu nu o să-mi răspunzi la întrebări, eu voi rămâne aici şi tu eşti liber să bați câmpii de unul singur.

Ne-am instalat la un hotel frumuşel, situat la mijlocul unei pârtii, la câțiva metri lateral dreapta de traseul telegondolei care, incredibil, rămăsese în funcțiune. Cine ştie de când cablul acela îşi tot făcea circuitul urcând şi coborând gondolele de şase persoane.

Ne-am luat cel mai mare apartament, unul de cca 160 de mp, dotat cu living spațios, cu trei dormitoare, cu terasă cu panoramă superbă. Restaurantul era cu un etaj mai jos de apartament, iar şi mai jos cu un etaj era o bază wellness şi fitness care ar fi satisfăcut orice gusturi. Diana alesese bine locul. Era hotărâtă

să rămânem aici mai mult timp şi frumusețea ireală a Tirolului mă îndemna şi pe mine să fiu de acord. Doar că, deja nu mai puteam fi nici eu sigur pe mine când voi avea din nou impulsuri să plec, chemări din acelea inexplicabile la care nu are nici un rost să te opui.

În mintea mea se conturase o imagine prezumtivă a ceea ce trăiam, a ceea ce se petrecea cu mine. Aveam un gând înfricoşător, care nu-mi dădea pace.

După instalarea la Hotel Sportalm, după ce am făcut un duş, separat, nu împreună, că Diana era morocănoasă, am invitat-o în restaurantul rustic de la etajul inferior. Pe mesele negeluite, acoperite doar parțial de fețe de mese, am înjghebat o cină cu produse tradiționale pe care le-am găsit în vasta cămară a bucătăriei. Am tăiat şuncă de porc şi de vită, am fiert ouă şi cartofi, am tăiat ceapă roşie, am feliat subțire caşacaval Tilsit şi Schwaitzer – pe pachete scria că sunt preparate bio de fermă – şi pâine neagră. Ca băutură am ales pentru început schnaps de alune şi pentru după mâncare vin roşu Zweigelt.

Ne-am aşezat la masă şi am mâncat în tăcere. După masă am ieşit pe terasa restaurantului de unde se dezvăluia o impresionantă panoramă asupra micului târg de la poalele muntelui.

- Ce se întîmplă cu tine?, m-a întrebat direct Diana. de ce te-ai schimbat în halul acesta. Mă faci să îmi fie frică de tine, nu mai pot să fiu sigură pe ce va fi!

- Diana, nu ştiu exact, am o vagă bănuială, dar nu vreau să-i dau crezare. Ar fi imposibil, nu poate fi ceea ce cred. Cert este că, tot ce am făcut, acțiunile astea ciudate, mi-au fost dictate de o forță, de ceva mai presus de puterea mea de înțelegere. Spontan simt că trebuie să fac ceva, nu mai sunt stăpân pe acțiunile mele, parcă cineva coordonează totul. Ai văzut cum am deschis lacătul ăla?

- Da, şi m-am înspăimântat! mi-a fost frică de tine şi atunci şi la mănăstire în țară, când loveai clopotul.

- Nu ştiu, simt că nu depinde de mine, că altcineva îmi spune, sau poate sunt tot eu, dar un alt *eu*, nu ştiu…

- Mă iubeşti?

- Mai mult decât orice pe lume!

- Dacă mă iubeşti, promite-mi că rămânem aici, că nu mai plecăm!

- De ce?, am întrebat eu, brusc mirat şi surprins.

- Pentru că e atât de frumos, e atât de bine, suntem singuri, dacă e să murim, măcar să murim aici.

- Dacă vrei tu, fie, am consimțit.

- Şi dacă te apucă, iarăşi, plecatul?

- Nu ştiu…

Cu aceste cuvinte discuția, care mă aşteptasem să fie mult mai dură, s-a încheiat. Am început o nouă perioadă foarte frumoasă, în care doar ne iubeam, mâncam şi ne plimbam pe munți. Totul era perfect, cu o singură excepție. Nopțile, după ce făceam dragoste, Diana adormea prima şi pe mine mă măcinau gândurile… Adormeam şi aveam vise pe care a doua zi nu mi le aminteam. Dar, ele îmi rămâneau undeva întipărite în minte. După vreo două săptămâni de trai frumos, m-am trezit fiind convins că trebuie să verific unde sunt şi ce fac lucrurile mele adunate din cele două mănăstiri. Le-am găsit exact acolo unde le lăsasem, era culmea, nu ar fi avut cine să-mi umble în ele! Am luat pagina ruptă din cartea de la mănăstirea Melk şi m-am îngrozit. Am scăpat-o brusc din mână şi am oftat : “nu se poate!”

- Nu se poate, vorbeam singur, deja! Eu nu am cum să citesc în această limbă!

Din păcate, sau din fericire, citeam. Era aramaică, şi citeam de la dreapta la

stânga de parcă mă născusem arab! Problema este că tot ceea ce citeam spulbera to ce auzisem vreodată despre religie, despre biserică, în principal:

"Dacă mă vrei, dacă ai nevoie de mine, ridică o piatră şi mă vei găsi! Dacă vei crăpa un lem, voi fi acolo! Dacă ai nevoie de mine, voi fi lîngă tine. Nu ai nevoie de interpuşi ca să ajungi la Dumnezeu. Dumnezeu este acolo, lângă tine, acolo unde ai nevoie de el, acolo unde crezi că este!".

Cumplit este că ştaim, acum clar, ce scria pe coperta cărții vechi găsite în mănăstirea Melk. Scria "Evanghelia după Isus"!

Până la acea vârstă avusesem prilejul să citesc, şi chiar eram pasionat de subiect, multe despre contradicțiile religiei. Aveam păreri pe care mi-era frică să le împărtăşesc. De multe ori mă întrebam de ce are nevoie omul de un intermediar în relația sa cu Dumnezeu. Ştiam, citisem despre evangheliile gnostice, despre manuscrisele de la Qumran, aveam o oarecare părere formată despre religie în general. Despre Dumnezeu, în particular, şi ultimele evenimente chiar îmi dădeau dreptul să cred că Dumnezeu este fie un miştocar, fie un cinic, fie un jucător de şah cu viețile oamenilor pe tablă, dar un jucător fără scrupule, care cade sub josnicia unui pokerist care îşi mizează viața pentru un pot covârşitor.

Am mers spre prima piatră pe care am găsit-o lângă zidul hotelului unde stăteam şi am ridicat-o ca un idiot! Credeți că l-am găsit pe Dumnezeu? Nu, am găsit o familie de viermi moartă. Nici pomeneală de Cel de care aveam nevoie dacă ridic o piatră! Nu am fost atât de tâmpit să mai crap şi un lemn, cu acelaşi rezultat...

Ceea ce se întâmpla cu mine îmi dădea, în schimb, de gândit! Cum mama dracului ajunsesem eu să cunosc aramaica. Ştiam că se numeşte aşa şi că este limba pe care o folosea Cristos şi ucenicii săi. Deodată, brusc, ştiam să citesc în aramaică!

Dianei nu i-am spus nimic, dar ea era convinsă că ceva nu e în regulă cu mine. Nopțile erau un fel de perioade redundante, în care somnul meu era un fel de timp de acumulare. În fiecare zi mă trezeam mai derutat, cu capul plin de multe lucruri de care poate nu auzisem niciodată dar parcă ştiam de ele de mult timp. În scurtă vreme, nu mai mult de vreo trei zile, am început să am un fel de viziuni, ceva de genul că închizând ochii parcă mă teleportam undeva departe, acolo la locul la care mă gândeam. Vedeam locurile, oamenii morți din jur, totul. Am făcut un exercițiu şi am încercat să văd ce se întâmplă în oraşul meu. Nu ştiu dacă furtuna care era în plină desfăşuarare acolo sau stângăcia mea în astfel de experimente mi-au dat senzația că văd pe cineva în viață. Oricum, totul era doar o supoziție sau începeam eu să o iau razna.

Am hotărât să îi povestesc Dianei totul, adică stările şi trăirile prin care trec. Era un moment sensibil, aşa că am ales un loc unde ştiu că orice femeie ar fi acceptat mult mai uşor orice: Lumea cristalelor Swarowski, care se afla la doar câțiva kilometri de noi.

La Lumea Cristalelor Swarowski era o dezolare de zile mari. Evident că această sărbătoare perpetuuă a cristalelor care furaseră mințile tuturor femeilor din lume nu scăpase de devastările din ultimele momente ale omenirii. Probabil mii de oameni pentru care cristalele acestea fuseseră doar un vis toată viața, în ultimele lor momente de viață şi-au îndeplinit visul, împodobindu-se funebru pentru ultima călătorie. Tot ce odinioară era mândria micuțului orăşel Wattens, acum era devastare.

Am cules de pe jos un colier frumos, i l-am pus la gât Dianei şi ne-am aşezat

în cafeneaua Terra, de la ieşirea din parcul tematic.

- Diana, în ultima vreme mi se pare că înțeleg ce se întâmplă cu mine. Nu vreau să cred, nici nu pot să pronunț ceea ce cred, dar cert este că, pe lângă chestiile vechi cu vindecarea rănilor, cu vindecarea măselei, cu deschiderea lacătului, cu toate acțiunile acelea ciudate, în ultima vreme mi se pare că primesc de undeva puteri noi, capacități noi.

- Adică, s-a mai întâmplat ceva şi nu mi-ai spus?

- Da, am citit ce scrie pe foile rupte din cartea din mănăstire.

- Cum?

- Pur şi simplu într-o dimineață mi-am dat seama că ştiu limba.

- Araba aia?

Diana era clar că era pe dinafară in ce priveşte religia veche. Am trecut peste faptul că a confundat araba cu ebraica la care făcea referire – Doamne ce s-ar fi ofticat evreii acum o vreme, dar iată că poporul ales al Domnului nu mai exista defel! – şi i-am explicat pe îndelete totul. Discuția a fost lungă, preț de vreo 4 halbe de bere Otakringer, berea care descoperisem că-mi place cel mai mult. La finalul discuției Diana m-a rugat să mergem acasă, adică la hotelul unde stăteam de deja trei săptămâni. Când am ajuns m-a rugat să o las singură să se plimbe puțin.

- De cât timp ai nevoie?

- De vreo oră!, mi-a răspuns.

Era o seară de toamnă târzie, foarte caldă, chiar deosebit de caldă pentru acel sfârşit de octombrie şi pentru altitudinea la care ne aflam. M-am aşezat confortabil pe terasă, cu o bere în mână. În stânga aveam vârful Chorealpen iar în dreapta vârful Hohe Salve. Pe vârful din stânga se ghicea o cruce înaltă, de metal. Pe vârful din dreapta se vedea o biserică mică, albă. Brusc am simțit impulsul că trebuie să merg în acea biserică. M-am aruncat în maşină şi am pornit în goană nebună spre telecabină. Punctul de plecare spre Hohe Salve era în Hopfgarten, localitate situată la 5 km de noi. Într-o oră aveam timp să urc pe munte la biserică şi să mă întorc. Pe Diana am văzut-o coborând agale panta de la hotel. În viteza nebună cu care coboram nici măcar nu am încetinit când am trecut pe lângă ea. Am văzut în oglinda retrovizoare figura ei uimită şi surprinsă.

Am urcat ca şi în transă cu telegondola, apoi am văzut că trebuie să schimb şi să iau un telescaun ca să ajung pe vârf. Am găsit relativ repede comutatorul şi am pus în funcțiune telescaunul. Mi-am coborât bara de protecție şi am început urcuşul mult prea lent pentru nerăbdarea mea. Ştiam că trebuie să ajung cu orice preț cât mai repede acolo sus. Am sărit din telescaun şi am luat-o la fugă pe panta abruptă care urca spre biserică. Era un urcuş fenomenal de greu, dar parcă aveam aripi. Nu oboseam deloc. am trecut în goană pe lângă o mulțime de ceasuri solare, calendare solare şi alte sisteme de măsurare a timpului care se înşirau pe drumul spre biserică. Am dat uşa de lemn deoparte.

În biserica catolică de pe munte, foarte sobră şi puțin împodobită, ardea o lumânare groasă. Era consumată aproape în totalitate. Un lucru era clar, cineva o aprinsese, nu de mult, pentru că altă explicație nu exista. Deci era cineva în viață în zonă. Am simțit nevoia să o sting. Am suflat, s-a stins pentru câteva secunde şi s-a aprins din nou. am sins-o cu mâna. Nu am simțit nici o arsură. După câteva secunde s-a aprins din nou. Am aruncat cu apă sfințită din vasul care se află la intrare în orice biserică catolică. S-a stins şi s-a aprins din nou.

- Degeaba, am auzit o voce groasă, puternică. Nu poți stinge lumina pe care tu ai aprins-o!

- Cum eu, am întrebat pereții pentru că în încăpere nu era nimeni.

- Vei înțelege cînd va veni vremea!
Era clar că începeam să înebunesc. Vorbeam cu pereții.
- Cine eşti?
- Sunt tu!
- Eşti eu?
- Nu, tu eşti eu!
Era prea mult. am început să caut ca un nebun printre bănci, în confesor, în spatele altarului, peste tot. Nu era nimeni.
- De ce am venit aici?, am întrebat pereții.
- Pentru că te-ai chemat!
- Cine? Eu pe mine?
- Nu, eu pe tine!
- Dar cine eşti, am strigat disperat!
- Sunt tu!
- Şi eu cine sunt?, am întrebat căzând epuizat!
- Eşti eu, care sunt tu, vei înțelege tu, aşa cum am înțeles şi eu!
- Te rog, nu mai pot arată-te!, am implorat cu ultimele puteri.
- Vei şti ce să faci când vei avea nevoie să mă vezi!
Am căzut într-o letargie vecină cu leşinul. Când mi-am revenit era noapte. Nu ştiam cât e ceasul. Am ieşit afară. În vale se vedea lumina de la telescaun. Era foarte frig dar eu parcă transpiram. Am coborât lejer, nu mă grăbeam nicăieri, mintea îmi lucra parcă fără folos. Treceam pe lângă ceasul solar şi am văzut incredibil cât e ceasul. Era plină noapte şi am văzut că e ora 1. Am privit înebunit spre locul de unde venea lumina. Era o singură sursă de lumină acolo, lumânarea din biserică. Se afla la o depăratre de câteva sute de metri. Deja nu mai îmi puneam întrebări.
Când am ajuns la hotel am găsit-o pe Diana dormind. Se vedea că plânsese. Am luat-o uşor în brațe.
- Am crezut că m-ai părăsit, mi-a spus trezindu-se. E clar că eşti nebun!
- Mai mult decât atât, am surâs eu. Sunt şi tâmpit, i-am spus.
- Vreau să văd dacă Andrei trăieşte!, a zis brusc!
- Trăieşte, dar nu ştiu dacă îți va plăcea ce vei vedea. Ştiu unde să îl găsim! Şi mai trăieşte cineva, la noi în oraş. Acum ştiu sigur!
- Vreau să mergem să-l căutăm pe Andrei!
- Ştiu, e firesc să vrei asta, am încheiat eu discuția.
- Unde e Andrei?
- Vei vedea la sfârştiul zilei de mâine!

A doua zi dimineața am plecat devreme. Diana m-a întrebat încotro plecăm, dar nu i-am spus. Am străbătut sute de kilometri în acea zi, conduceam ca un nebun. Nu am vorbit aproape deloc pe drum. Diana încerca să mă întrebe unde mergem şi eu îi răspundeam brutal:
- Acolo unde vrei tu!
Am continuat drumul eu tăcând şi procesând miile de gânduri care îmi brăzdau creierul. Era o învălmăşeală acolo, ceva de neconceput. Tot ceea ce considerasem eu, până atunci, o ierarhie, o scară a valorilor bine statuată, acum se dădea peste cap. Nu ştiam nici măcar cine sunt. Sau de ce sunt aşa cum păream să fiu.
Mergeam doar pe drumuri secundare, adică nu pe autostrăzi, acolo unde erau sute de tiruri răsturnate sau puse de-a latul drumului. Nu am avut foarte multe probleme cu drumul, pentru că aveam o super maşină de teren, luată din

Kitzbuhel, stațiunea milonarilor. Am oprit de două ori în Elveția şi o singură dată în Franța. Diana era terorizată de faptul că nu ştia unde mergem. La fiecare întrebare a ei, răspundeam invariabil:

- Ai zis că vrei să-l găsim pe Andrei, mergem acolo, dar nu ştiu dacă o să-ți placă ceea ce vei vedea.

După circa o mie de kilometri am simțit nevoia să mă opresc. Eram într-un sătuc francez, din acelea pe care le văzusem de multe ori în filme, cu străzi înguste, cu o piață mică în centru, cu cafenele şi bistrouri aliniate pe stânga şi dreapta, sătucul francez plin de bunăstare, de linişte şi pace în timpurile trecute. Nu e vorbă că nici acum nu era mai puțină linişte şi pace, din contră...

În bistroul unde am intrat, din expresorul de cafea ieşea un şuireat, urmă lugubră a aburului care trebuia să producă spuma unui capuccino. Am mâncat două felii de jambon cu baghete vechi pe care le-am încălzit la microunde. Aveam o problemă cu verdețurile, căci tot ve găseam erau veştede. Aşa că am avut noroc cu murăturile depistate în cămara micuțului local.

- Până la urmă unde mergem, m-a întrebat Diana.

- Acolo unde îți doreşti, la Andrei.

- Dar eşti sigur că trăieşte, mă întreabă ea.

- Tu vrei să trăiască, am răspuns.

- Nu ştiu, dar te rog, haide să rămânem azi aici. Vreau să mă odihnesc, şi dacă tu crezi că trăieşte Amdrei, poate nu sunt chiar pregătită să mă întâlnesc aşa brusc cu el.

Cuvintele ei au avut darul să mai oprească ceva din înverşunarea mea. Am rămas peste noapte în micul sătuc. Am ocupat o cameră dintr-o căsuță foarte cochetă, cu geamuri mici, cu obloane, cu camere decorate tradițional, poate un pic cam încărcat pentru gustul meu, dar foarte intim. Cum se lăsa seara, am mâncat pe săturate din proviziile din cămară şi ne-am aşezat pe terasa din stradă a micului bistro. Aveam un vin foarte bun în pahar, pe care îl savuram – deh, căpătasem obiceiuri burgheze – alături de specialități de brânzeturi.

Diana părea foarte relaxată, poate mult mai mult decât ar fi fost normal. La un moment dat, când soarele dădea semne că şi-a încheiat misiunea pe ziua în curs, Diana îmi zice:

- În seara asta vreau să fac dragoste aşa cum nu am mai făcut vreodată. Vreau să simt tot ceea ce nu am mai simțit vredată!

- De ce?

- Pentru că dacă îl găsim pe Andrei în viață totul se va schimba!

Nu am mai zis nimic. Mă dureau vorbele ei, dar ştiam că aşa trebuie să fie. Diana stătea tolănită pe scaunul generos, lăsând să i se vadă coapsele până sus de tot. Îmi plimbam privirile pe picioarele ei, măsurându-le de sus până jos şi înapoi. Pe măsură ce privirea mea parcurgea liniile perfecte ale picioarelor ei, Diana începea să ofteze din ce în ce mai greu. Mi-am ațintit privirea asupra sânilor ei, pe care a început să şi-i maseze frenetic. M-am uitat spre gura ei, şi-a întredeschis buzele şi am făcut şi eu le fel. Diana deja gemea. Am privit-o adânc în locul dintre picioare, unde mâinile ei frământau locul dorit şi am acsultat gemetele de plăcere. M-am ridicat şi hainele de pe mine au căzut aproape instantaneu. Până să ajung la ea, ea începuse să mă guste. Gura ei îmi făcea plăcere, dar ştiam că plăcerea supremă va veni mai târziu.

După ce am terminat amândoi noul episod de iubire, cred că am simțit amândoi că avem nevoie de explicații.

- Dacă tot ştii că trebuie să ajungi la el, de ce ai mai avut nevoie de asta?, am întrebat eu, oarecum plăcut vlăguit de efortul sublim.

- Pentru că meriți şi, pentru că trebuie să mai ştii ceva!
- Ce anume?
- Sunt gravidă!

Vorbele ei m-au lăsat cu gura căscată. La cât de bune păreri aveam despre mine, câştigate strict în ultimul timp, mi se părea firesc ca eu să fi ştiut faptul că ea e gravidă! Din păcate, vestea am primit-o exact ca un pumn în plex, în momentul în care te aştepți cel mai puțin.

- Şi cât mai aşteptai până să-mi spui, au fost vorbele de o banalitate cruntă pe care le-am putut scoate din gură.

- Vroiam să fiu sigură înainte de a-ți da vestea. Gândeşte-te că în lumea asta plină de moarte, noi doi vom da viață!

- Viață pentru ce? Ce va face acel copil? Ce viitor va avea? De unde ştii dacă noi vom mai trăi?

- Acum sunt sigură că vom trăi! Dumnezeu nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva dacă noi nu am fi avut şansa de a trăi!

- În ceea ce-l priveşte pe Dumnezeu, te rog să te abții, i-am spus brutal! Nu este cine crezi tu, nu este nici pe departe mânat de proverbaiala dragoste pentru oile sale, pentru că dacă ar fi fost aşa, nu ar fi permis să se întâmple tot ce s-a întâmplat!

- Dar noi trăim, mi-a spus candid! Îl iubesc pe Dumnezeu pentru asta!

- Şi pentru restul? Îl iubeşti şi pentru faptul că doar noi doi mai trăim?

- Spuneai că trăieşte şi Andrei, au venit sec şi cinic cuvintele ei!

De data asta chiar avea dreptate! Cum să nu-l iubeşti pe Dumnezeul care te-a lăsat în viață pe tine, pe omul pe care-l iubeşti şi pe omul pe care ai ajuns să-l iubeşti! Cel puțin eram sigur că Diana mă iubea şi pe mine!

Din nou revin, din nou repet, clar de tot, acest Dumnezeu făcea mişto de mine! În cel mai crud chip cu putință! Din nou, ca şi atunci când a spus "iubiți-vă" şi apoi a venit de a spus "să nu preacurviți", Dumnezeu îşi râdea în barbă de ultimii doi, fără a-l socoti pe Andrei, oameni rămâşi în viață! De fapt, râdea doar de mine! În fond, cu ce îi greşisem eu atât de mult de făcea mişto aşa de rău de mine?

La toate întrebările astea nu aveam pe atunci habar că voi afla răspunsul mai repede decât credeam!

Acum, aveam chiar o problemă majoră! Diana gravidă! Copilul meu era în pântecele ei! În pântecele femeii care mă iubea, dar vroia să-l găsim pe Andrei! Pe care, probabil, îl iubea!

- Dacă eşti gravidă, nu crezi că ar fi mai înțelept să nu-l mai căutăm pe Andrei?

- De ce? Dacă trăieşte, aşa cum spui tu, care mai nou le şti pe toate de parcă ai fi Dumnezeu, nu ar fi nefiresc să nu trăim toți cei care am supraviețuit la un loc?

Cu treaba asta chiar că m-a pus în dificultate. De felul meu am eram un om lipsit de prejudecăți, pentru care uneori fanteziile sexuale ajungeau chiar la ideea de sex în trei! Nu mersesem niciodată chiar până la ideea de "menage a trois"! Din ceea ce trăiam reieşea clar că viața, chiar cu atât de multă moarte în jur, te pune la încercare tot timpul. Sau Dumnezeu?

- Şi atunci vrei să mergem să-l căutăm? Chiar vrei asta?

- Da! Ai spus că ştii unde este! De unde ştii?

- Ştiu pentru că în ultima vreme ştiu tot ce vreau să aflu. Numai că tu eşti gravidă nu ştiam! Şi nu realizez de ce!

- Şi când plecăm, m-a întrebat candidă, de parcă nici nu auzise ce am spus!

- Mâine!

Acestea fiind zise am râs în sinea mea de cât de tâmpit sunt. Nimic nu mă oprea să zic clar că nu vreau să-l căutăm pe Andrei. Puteam să-i zic să meargă singură să-l caute cât vrea, că eu rămân. Dar, nu! Asta e ființa umană lăsată de Dumnezeu pe pământ! Nici eu, una dintre cele trei rămase, nu făceam excepție! Omul are darul de a acționa în direcții total opuse consecințelor pe care le doreşte. La fel şi eu, în ciuda la ceea ce vroiam şi doream, am spus că mâine plecăm spre Andrei! Ciudat este că ştiam exact că trăieşte, unde trăieşte şi, mai ales, cum trăieşte...

- Spuneai că nu o să-mi placă ce o să văd când îl voi găsi pe Andrei, a spus Diana parcă cititindu-mi gândurile. La ce te-ai referit?

- La faptul că vei descoperi ceva ce nu ştiai despre Andrei! Ceva ce te va deranja profund!

- Ce anume?

- Ceva care, atunci când îl vei afla îți va da peste cap tot ce ai simțit pentru el, ceva care te va dezamăgi profund, te va arunca în disperare pentru un timp, apoi vei vedea că este ceva firesc, cu timpul nu te va mai deranja, apoi vei accepta, şi ulterior vei fi fericită că este aşa!

- Acum m-ai băgat în ceață total. De unde ştii toate astea? Te pomeni că ai devenit profet!

Nici eu nu ştiam de unde ştiam toate cele spuse. Poate Diana chiar avea dreptate când a spus că oi fi vreun profet. Nu ştiam defel de unde veneau aceste lucruri spuse cu atâta siguranță. Am adormit frământat de gânduri. Am avut un vis ciudat. Eram în oraşul meu natal, în casa alor mei, stăteam la taclale cu prietenii în camera mea, când, deodată a apărut Cristina!

- Băieți, puteți să ne lăsați singuri un pic?, a întrebat cu tupeu.

- Cât? a zis Florin.

- Vreo trei-patru ore. Paaaa..., le-a zis făcându-le cu mâna.

Băieții au ieşti spăşiți, făcându-mi cu ochiul. Cristina, precum cea mai profesionistă stripteuză, a început să se dezbrace în timp ce fredona celebra „You can leave youre hat on". După ce a rămas doar în bikini s-a apropiat tandru de mine şi mi-a desfăcut şlițul. Eram pe punctul de a exploda când m-am trezit şi am văzut-o pe Diana peste mine, cu mâna sub slipul meu şi cu gura întredeschisă aproape de...

După ce am mai avut parte de o partidă de sex (eu preferam să-i spun dragoste, dar acum nu mai eram sigur pe mine) am adormit din nou. Când m-am trezit soarele, din ce în ce mai zgârcit cu Lumea care îşi spunea ultimul cuvânt era sus de tot pe cer! Am ştiut din prima că trebuie să plecăm cât mai repede să-l căutâm pe Andrei! Şi, am ştiut din acea dimineață că mai există cineva în viață pe această lume, în care toamna târzie omora tot ceea ce virsul nu reuşise să facă!

Am plecat foarte devreme, vroiam, de data asta eu, să ajungem odată la acel blestemat de Andrei, care ştiam cu siguranță că trăieşte. Am condus ca un nebun, toată ziua, oprind doar pentru nevoile fiziologice. Diana parcă înebunise. Pe tot drumul s-a comportat de parcă eu eram dragostea ei definitivă şi irepetabilă. Am auzit din gura ei cele mai frumoase cuvinte, care au darul să mulțumească orice bărbat.

- Şi, dacă îl găseşti pe Andrei, ce vei face? Eşti, totuşi, gravidă cu mine. Nu există ginecologi care să te poată scăpa de sarcină şi nu ai avea nevoie să gândeşti aşa ceva!, i-am spus.

- Nici nu-mi trece prin cap să scap de copil! Acest copil este rodul dragostei noastre! Chiar dacă nu doreşti tu, acest copil tot se va naşte şi nu există nimeni pe lume să schimbe acest lucru!

- Da, ai dreptate, cine ar putea? Eu?

- Poate Andrei!

Cu aceste cuvinte parcă mi-a băgat un cuțit în inimă. Simțeam, pe măsură ce mă apropiam, cât de mult începusem să-l urăsc pe Andrei. Cineva parcă îmi spunea tot timpul că greşesc! Aveam să aflu ceva mai târziu cât greşeam, de fapt!

Drumul nostru continua monoton, prin sate şi oraşe – evitasem autostrada din cauza tirurilor răsturnate – unde doar cei căzuți pe stradă aminteau câtă viață consumaseră oraşelele şi sătucurile prin care treceam. Diana se comporta precum cea mai dorită amantă, parcă vroia să nu pierdem nici un moment până îl vom întâlni pe Andrei. Este inutil să mai spun că am oprit de trei ori să facem dragoste pentru că ea începea să aibă grijă de mine încă de când mă aflam cu volanul în mână!

Nu am înțeles deloc de ce se străduia să smulgă ultima sămânță din mine. Deja ajungea să mă agaseze cu pornirile ei sexuale! Nu credeam că voi avea ceva de obiectat la acest lucru, dar iată că, o dată în plus, socoteala nu se potrivea…

Doar târziu, după amiaza, am oprit să dorm un pic. Eram extenuat de drum şi de prestațiile sexuale pe care a trebuit să le ofer Dianei.

- De ce faci toate astea? Eşti convinsă că vine momentul în care nu vei mai avea nimic de a face cu mine şi îți iei măsuri de precauție?

- Nu, doar vreau să ştiu că mă satur de tine, pentru că nu ştiu ce va fi!

Ciudat, cumplit de ciudat cum se transformase Diana! Din fata cea pură, dedicată iubitului ei, acel Andrei, pe care nu dorea să îl înşele a devenit vampa dorită de orice bărbat, care părea că îşi trăieşte la maxim producerea ultimului ovul!

- Tu mă iubeşti?

- Sigur, îți port copilul în pântec!

- Şi pe Andrei? Îl iubeşti şi pe el?

- Cred că da!

Era prea mult! Am tras brusc de volan şi i-am spus să coboare! Ştiam că îl iubeşte, dar nu puteam accepta acest lucru spus atât de abrupt!

- De aici te descurci singură!

- De ce îmi faci asta? Cu ce ți-am greşit? Ce am făcut? Cum poți să fi aşa?

- Tu mă întrebi pe mine? Tocmai tu?

- Dar ce am făcut?

- Andrei!

- Păi tu ai spus că îl căutăm!

- Dar credeam că e gata, că mă iubeşti pe mine, că suntem un cuplu, că nu mai are ce căuta cineva între noi!

- Spuneai că ştii că Andrei este în viață! Cine te-a pus? Puteai să nu zici nimic! Acum, dacă tu şti ,prin dracu ştie ce canale, că este în viață, trebuie să îl văd!

- Dar, nu trebuie să îl iubeşti!

- Nu îl iubesc, pot să o spun acum, mai mult decât pe tine!

Halal uşurare! Ce să zic? Muream de plăcere că ne iubeşte pe amândoi la fel. Sau că nu-l iubeşte pe Andrei mai mult decât pe mine! Ce urmează? Voi cuantifica dragostea ei pentru mine şi îmi voi petrece timpul aflând cât de mult îl iubeşte Diana pe unul sau pe celălalt?

Tot vorbind şi tot mergând, am ajuns la locul faptei, adică în oraşul unde

ştiam eu că trăieşte Andrei! Era greu să îl căutăm acolo, nu aveam cum, era un oraş pe malul Mediteranei, în Spania, oraş destul de mare, dar mai ales răspândit!

- Cum dăm de el, m-a întrebat Diana superexcitată de faptul că suntem atât de aproape de Andrei.

- Habar nu am, am zis eu, cât se poate de sincer. În plus este noapte, deja, îl căutăm mâine!

Nu ştiu dacă apropierea de Andrei, de locul unde se afla el sau faptul că ştia că îl că îl va vedea a transformat-o, din nou, pe Diana în femeia care vrea totul deodată, brusc şi fără comentarii. Hainele de pe mine au zburat încă de pe stradă. Nici nu am apucat să urcăm sus în pensiunea la care oprisem, că deja făceam dragoste! Cred că eu făceam dragoste, Diana făcea sex!

A doua zi, de dimineață, am început să îl căutăm pe Andrei. Era ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân! Asta până nu am ajuns la postul local de radio. Acolo am găsit un buton care punea în funcțiune un fel de rețea de radioficare, cu difuzoare instlate pe stradă, pe care, probabil fosat primărie o folosea ca să anunțe ce avea important de comunicat. Cum a dat de ea, Diana s-a repezit la microfon.

- Andrei, Andrei, dacă trăieşti vino la radio!

- Stai, măi fată, că nu e cuplată!

- Păi bag-o în priză!

- E băgată, dar aşteaptă să fac comutările necesare.

După vreo trei minute, instalația funcționa perfect! Diana era dj, adică spunea într-una, Andrei, vino la stația radio! Cum era firesc, în mai puțin de un sfert de oră Andrei a apărut!

Când a intrat pe uşă a rămas trăznit. Ca la denitist! Nu putea scoate o vorbă! Diana, la fel, a avut o tentativă să îi sară de gât şi apoi a rămas fixă. Eu stăteam ca boul şi priveam la ei doi, care se priveau în ochii. Cred că ar fi durat mult mai mult dacă nu rupeam eu tăcerea!

- La dracu, nu ziceți nimic?

- De ce nu m-ai căutat?, a rupt prima tăcerea Diana.

- Am vrut, dar nu am putut!

- De ce eşti nemernic?

- Nu sunt, s-a întâmplat ceva între timp! Cu ăsta ce e?, a întrebat el, făcând referire directă la mine!

- Auzi, bă, ăsta ți-a adus iubita până aici! Aşa că ar trebui să dai dovadă de mai mult respect!, i-am spus.

- Pentru cine, mă? Fac pariu că ți-ai tras-o cu ea!

- Asta nu e problema ta, atâta timp cât nu te-a interesat nimic de mine atât timp. El m-a adus aici, nu ai venit tu să mă cauți! De ce?

- Pentru că, vei vedea, lucrurile sunt mai complicate!

- Mai complicate cum, nenorocitule!

- Am un copil!

La faza asta am amuțit toți! Şi eu, şi Diana şi Andrei, care privea pe rând, când spre mine, când spre Diana! Diana se schimba la față şi ştiam că va răbufni! Cu siguranță locul meu nu era acolo, nu aveam ce căuta! Am plecat peste drum de radio, unde era o terasă şi, pot să afirm cât se poate de serios, am savurat o bere, alături de o plăcere perversă! Ştiam că urmează, acolo peste drum, un scandal monstruos!

Diana a ieşti plânsă, după vreo douzeci de minute. După cât era de distrusă, mai că îmi venea să cred că ăla a bătut-o.

- Ai păţit ceva?
- Nu, e în regulă, haide să plecăm!
- Unde?
- Indiferent, nu mă interesează!
- Stai jos un pic şi hai spune-mi ce este, cum este?

Am aflat că Andrei trăia de mult o poveste de dragoste cu o tipă din zonă, care a născut un copil cu puţin timp mînainte de a muri. Andrei era disperat neştiind cum să crească copilul şi fericit că Diana a apărut, văzând în ea salvarea de la chinul de a creşte un copil singur. Chiar i-a spus acest lucru, la care Diana i-a replicat sec că nu se poate. Că ea va trăi cu mine, că regretă că l-a căutat, că să-şi vadă de viaţa lui şi să o lase în pace. După care a ieşit.

Acum, parcă Dumnezeu era fanul meu! În sfârşit scăpasem de coşmarul Andrei! În sfârşit, Diana singură alesese. Mă vroia pe mine!

- OK! Haide să plecăm!
- Unde?
- Unde vrei tu, nu mă interesează, mergem într-un loc frumos unde vei naşte şi vom trăi fericiţi atâta timp cât vom trăi!
- De acord!

Când să plecăm de pe terasă, apare şi Andrei, vădit bulversat.

- Diana, te rog, am nevoie de tine, te rog, ai milă de mine! Ai milă de copilul meu! Nu ştiu cum să mă descurc!
- Haide să mergem, a zis Diana!
- Stai puţin! Copilul acela, poate că are nevoie de tine!, am spus eu împins de nu ştiu ce impuls. Cât timp are?
- Patru luni, de viaţă şi peste un an de când mă minte ticălosul acesta!
- Patru luni, din care trei tu le-ai petrecut cu mine! Haide să luăm copilul cu noi!
- Auzi, măi, venim să ne dai copilul, îl luăm cu noi şi apoi te descurci!, i-am spus eu lui Andrei!

Omul părea înfrânt, distrus!

- Vin şi eu cu voi! Nu am pretenţii la nimic, nici măcar la Diana, dar lăsaţi-mă să vin cu voi!
- Dacă vrei să luăm copilul cu noi e ok, dacă nu, la revedere, a tranşat sec Diana!
- Bine, haideţi să-l luaţi!

Am mers toţi trei, noi în maşina noastră, Andrei în a lui, până la un imobil cochet, situat pe marginea râului care curgea prin acel orăşel. De jos am auzit scâncete de copil.

- L-ai lăsat singur, animalule!, am auzit-o pe Diana.
- Păi ce vroiai să fac?

Am urcat şi l-am găsit pe micuţ într-un pătuţ. Era relaitv curat, dar se vedea că avea nevoie, rapid, de pamperşi noi. Diana l-a schimbat repede şi i-a preparat un lapte praf. Cu biberonul în gură, în braţele Dianei, micuţul a tăcut rapid!

- Cum îl cheamă?
- Roger Paul, dar eu îi spun doar Roger. Aşa vroia mama ei să-l botezăm!
- Când urma să aflu de legătura ta, a întrebat Diana.
- Urma să-ţi spun, dar evenimentele au luat întorsătura asta. Apoi m-am pomenit singur cu el şi nu am mai ştiut ce să fac. Oricum nu ştiam dacă mai trăieşti, nu aveam cum să dau de tine!
- Şi, acum când m-ai văzut, nu ai rămas surprins, te aşteptai să apar?
- Acum câteva nopţi mi-a apărut un om în vis şi mi-a spus că vei veni aici

peste câteva zile. Nu ştiam cine este, acum, însă, ştiu! E tipul tău, amantul tău, prietenul tău sau cum vrei să-i spui!

Diana s-a întros brusc spre mine.

- Cum?

- Nu ştiu, ştiu doar că într-o noapte am aflat că trăieşte! Te-am întrebat dacă vrei să mergem şi ți-am spus că nu îți va place ce vei afla. Acum îmi dau seama. exact, despre ce este vorba! Nu ştiam că are un copil, nu ştiam exact ce să îți spun!

- E clar! Trebuie să plecăm! Vrei să laşi copilul la noi?

- Vreau să vin şi eu cu voi! Este inuman să mă lăsați aici! Suntem, poate, ultimii oameni de pe pământ. Vă rog, nu mă lăsați aici!

Eu eram aproape convins, în ciuda la tot ce nutrisem despre Andrei, să îl luăm cu noi! Diana a fost neînduplecată!

- Copilul poate veni cu noi, dar tu nu!

Am plecat şi am lăsat un Andrei distrus, terminat, în pragul nebuniei. Când ne-am pregătit de plecare, pînă am strâns bagajele micuțului, Andrei plângea şi ne implora să îl luăm cu noi! Diana a fost foarte hotărâtă, în ciuda faptului că eu eram aproape convins că ar fi fost un gest uman să îl luăm şi pe amărâtul ăla cu noi!

Am plecat înapoi, la dorința Dianei, spre Austria. Şi mie îmi convenea acea țară ca loc de aşezare a spontanei familii care acum avea şi un copliaş mic, plus unul pe drum! Întoarecerea a fost mai anevoiasă pentru că Roger Paul avea nevoie de odihnă, nu puteam călători cu el non stop în scăunelul de copii luat dintr-un supermarket. În prima noapte de popas, după ce l-a culcat pe Roger Paul, Diana a venit la mine. S-a întins lângă mine şi mi-a dat de înțeles că mă vrea. A fost prima noapte în care am respins-o. I-am spus că sunt obosit şi că o rog să aştepte până dimineața. A plecat supărată în camera lui Roger Paul şi eu am adormit rapid, obosit de drum şi de evenimentele de peste zi.

Din nou am avut un vis ciudat. Mi s-a arătat călugărul bătrân din mănăstrirea din Apuseni, care mi-a spus că trebuie să caut ceva în cel mai tainic loc al omenirii, ceva care îmi va da răspuns la tot. Atât şi nimic mai mult! M-am trezit şi mai buimac decât eram! Nu ştiam ce să cred despre visul meu. Am coborât pe pipăite, că încă era întuneric, în bucătăria casei unde poposisem să îmi iau o apă minerală. Când am deschis uşa mi s-a părut că am văzut o umbră. Am aprins lumina şi nimic. Am deschis uşa frigiderului, am luat apa şi am închis uşa agregatului frigorific. Când uşa a făcut click am simțit ceva mişcând în spatele meu. M-am întors rapid şi l-am văzut pe Andrei. Mă privea perfid cu un pistol în mână.

- Dacă tu mori, rămân cu Diana!

Imediat cum a spus aceste vorbe a tras. Am simțit o arsură puternică şi o lovitură cruntă în piept. Am căzut pe jos şi de sub cămaşă am văzut cum curge sângele. M-a cuprins o stare de slăbiciune, de bine, de linişte…

Când mi-am revenit eram cu capul în poalele Dianei. Era aplecată asupra mea şi plângea! Plângea din suflet, era distrusă. Eram năclăit de sângele închegat pe cămaşă şi pe pieptul meu! Diana privea neîncrezotoare încercările mele de a mă ridica. În câteva secunde am fost în picioare şi l-am văzut pe Andrei, sprijinit de perete, tremurând din tot corpul. Pistolul era căzut departe de el. El semăna cu un animal încolțit, stătea lipit de zid acolo în colțul lui şi mă privea cu groază!

- Ți-am spsuscă nu o să moară!, a zis Diana. Uitându-se spre mine a adăugat:

- Când am auzit împuşcătura am venit rapid jos. L-am văzut cu pistolul în

mână, jubilând că eşti mort. Vei fi din nou a mea acum!, mi- a zis nenorocitul.

- Fii liniştiti că nu o să moară!, i-am răspuns, a zis Diana. La douăzeci de scunde ai început să mişti şi să respiri. A început să tremure şi a vrut să tragă din nou. M-am pus în fața lui şi am zis să tragă. Până să se hotărască ai început să încerci să te ridici. Asta i-a pus cacapcul. De atunci e în starea asta.

Andrei tremura din tot corpul şi părea să fie complet rupt de realitate! Privea în gol şi tremura, atâta tot! Din camera alăturată de auzea plânsetul lui Roger Paul. Diana a plecat grăbită să vadă ce face. Eu eram complet ok, excluzând halul în care eram de murdar de sânge. Cămaşa se lipise de mine şi sângele închegat – semn că trecuse ceva timp de la împuşcătură – îmi smulgea puținul păr de pe piept şi abdomen pe care îl aveam.

M-am apropiat de Andrei care mă privea îngrozit. L-am luat mai mult pe sus că nu era în stare nici să meargă şi l-am închis într-o cameră de la parter. Avea geam, putea să fugă, dar în starea în care era mă îndoiam că putea să o facă şi, dacă ar fi făcut-o, chiar nu mi-ar fi păsat, după tot ce se întâmplase.

Am urcat sus, unde Diana îl hrănea pe micuț. Am intrat în baie şi am făcut un duş lung, lung de tot. Sub biciuirea apei am început să disec ce se întâmplase. Rana din peipt era aproape inexistentă, iar acest lucru, deja, nu mai îmi dădea fiori. De durut mă durea puțin zona în care întrase glonțul. În parte cealaltă, în spate, pe unde ieşise, nu mai aveam nici o urmă. Îmi trecea prin minte o idee. Cum ar fi să mă arunc de pe un munte, să văd ce s-ar întâmpla? Cum nu fusesem niciodată un om pentru care durerea să nu fie o problemă gravă, am renunțat la acel gând.

Stăteam sub duş şi îmi treceau prin minte cele mai ciudate idei. Mă oboseau, deja. Aşa că m-am aşezat pe gresia înfierbântată de apa care curgea. Jeturile mă biciuiau pe frunte, pe față, pe pieptul încă nevindecat complet. Era bine, era fierbinte apa şi am trecut într-un soi de letargie. Am revenit cu picioarele pe pământ când am auzit-o pe Diana:

- Eşti de peste o oră la duş. L-am culcat pe Roger Paul şi aşteptam să ieşi. Când am văzut că nu se mişcă uşa de la baie am intrat la idei. Mi-era că ți s-a făcut rău! Şi tu, dormeai, sau ce făceai?

- Stăteam de vorbă cu Dumnezeu!

- La duş?

- O să râzi, dar da!, la duş.

- Și ce ți-a spus, m-a întrebat Diana, aproape râzând de mine.

- O să afli, dar acum e prea devreme. Ce face Andrei?

- Păi nu ştiu, cred că a plecat!

- Nu, că l-am închis eu în camera de jos.

Am coborât în grabă în camera de jos, unde Andrei zăcea întins într-o rână pe podeaua acoperită de parchet. Când m-a văzut i-am citit pe față teroarea şi disperarea.

- Nu-ți fac nimic, mă gunoiule! Stai liniştit! De ce ai făcut asta!

- O vroiam pe Diana, dar acum nu mai vreau nimic. Să nu mă omori, te rog!, mi-a spus aproape plângând.

- Nu-ți fă probleme, băi! Ce planuri ai, că împreună cu noi nu ai ce căuta!

- Luați-mă cu voi, voi fi servitorul vostru, accept orice, numai nu mă lăsați aici!

- Nici să nu te gândeşti, a spus Diana.

Am luat-o pe Diana în încăperea alăturată şi i-am zis:

- Chiar din cauza ultimei urme de umanitate care este în noi, nu îl putem lăsa aici. Sunt sigur că va fi inofensiv de acum! După ce a văzut că nu am murit

împuşcat este terorizat de mine. Haide să-l luăm cu noi!

Diana s-a întors şi i-a spus sentenţios:

- Poţi veni, dar nu cu noi în maşină. Vii după noi, stai deoparte şi doar când ne adresăm ţie ne răspunzi. În rest nu existi pentru noi. Nu manânci cu noi, nu dormi cu noi, stai în zonă şi să te vedem cât mai puţin! Clar?

Andrei a fost de acord. Am plecat doar după două zile, timp în care eu mi-am revenit complet. Andrei stătea în casa alăturată şi chiar asculta de ceea ce îi spusese Diana. Nu ne deranja şi era fericit când Diana îl trimitea după ceva de mâncare sau îi cerea să facă ceva! Era servitorul perfect!

Pe drumul spre Austria Diana s-a ocupat mai mult de Roger Paul. Se vedea că e făcută să crească copii. Eram fericit pentru asta, dat fiind că purta în pântece copilul meu. Şi, mai ales pentru faptul că ştiam deja că voi lipsi o perioadă mai lungă de lângă ea. Atunci, sub duş avusesem o nouă viziune care îmi spunea să mă întorc în ţară. Trebuia să urc un munte, nu ştiam exact care, să ajung la o veche cetate iar acolo urma să primesc multe răspunsuri. Nu ştiam de la cine, nu ştiam unde trebuie să merg, dar ştiam că o voi face curând.

Noaptea de după ce am ajuns înapoi la hotelul de unde plecasem, pe muntele din Tirol, mă frământa o singură chestie. Cum o voi lăsa pe Diana aici, dat fiind că nu puteam să plecăm cu un copil după noi şi că Diana începea să aibă stările de disconfort clasice pentru o gravidă. Ce va face Diana, dar ce va face Andrei. Mă gândeam să-l iau cu mine pentru a fi sigur că nu se va întâmpla nimic cu Diana. AQm adormit frământat de gânduri şi Diana m-a trezit după ce l-a culcat pe Roger Paul. Deşi a aplicat o metodă super de trezire, când m-am trezit de-a binelea mi-am dat seama că în somn mai aflasem ceva deosebit de important. În plus, când am văzut-o pe Diana am înţepenit. Se tunsese. Părul ei blond şi, oarecum creţ era acum doar până la nivelul umerilor. A doua zi urma să plec. În ţară, la cetate, dar mai înainte în oraşul nostru. Acolo mai trăia cineva!

Diana a priceput că nu are cum sa vină cu mine. În starea în care era, la care se adăuga micuţul Roger Paul, călătoria se dovedea imposibilă pentru ea.

- Ce facem cu Andrei?

- Ia-l cu tine! Nu vreau să îl văd aici, mi-a spus.

- Diana, ascultă-mă, te rog. Cred că ar fi mai bine să rămână aici. Ar fi poate bine şi pentru tine. Nu cred că va mai încerca vreodată să îţi facă vreun rău. Este terorizat de faptul că a tras în mine şi nu am murit. Poate vei avea nevoie de el dacă ţi se face rău, sau mai ştiu eu ce! O să vorbesc cu el şi o să mă asigur că nu ţi se va întâmpla nimic.

- Şi noi cum vom ţine legătura? Cum vom comunica, cât stai acolo?

- Mai mult de o noapte nu voi sta. Mă voi întoarce, dar am impresia că nu singur. Sunt sigur că la noi în oraş trăieşte încă cineva. În ce priveşte modul de comunicare, sunt aproape convins că vom comunica. Cum, nu ştiu. Dar voi afla. Sper că după acest drum voi afla totul şi ne vom putea vedea de viaţă.

L-am luat deoparte pe Andrei care mă privea terifiat de câte ori mă uitam la el. I-am explicat că poate fi foarte sigur că voi şti tot ce face cât timp voi fi plecat şi că îl voi putea lovi chiar de la depărtare dacă se atinge de Diana sau îi face ceva rău. Era foarte convins că aşa se va întâmpla. Când am terminat i-am întins mâna bărbăteşte. El s-a aplecat şi mi-a sărutat-o!

- Pentru mine tu eşti Dumnezeu, mi-a spus.

Am plecat pe noapte, ca să ajung dimineaţa acasă. Cei 1200 de km i-am parcurs în cca 13 ore. Nu am oprit decât pentru a mânca ceva sau a mă odihni puţin.

Oraşul era încremenit. Era aproape început de iarnă şi era frig. Vântul

zburătăcea diferite gunoaie, foi de ziare şi frunze veştede neadunate de nimeni. Am mers la mine acasă, am parcat în fața blocului şi am urcat. Era frig, gaze naturale nu erau, aşa că am băgat în priză unicul radiator din casă. Nu făcea față şi am plecat spre supermarket să caut un calorifer electric, ceva mai consistent de încălzit. De dus m-am dus pe jos, că era mai complicat să scot maşina din parcare pentru câteva sute de metri. După ce am găsit caloriferul am regretat că nu m luat maşina pentru că era greu. Am găsit, însă soluția. Cum era pe rotile, am apucat cablul electric şi am început să-l trag după mine. Parcă îmi plimbam câinele îndărătnic, am râs în sinea mea. Când am ajuns în fața blocului am înțepenit. În fața scării stătea Cristina. Deci ea era cea care mai trăia, aşa cum aflasem în somn.

- Am visat că te vei întoarce după mine. Te-am visat de multe ori şi îmi spuneai să aştept că vei veni, mi-a spus Cristina după ce m-a îmbrățişat.

- Ciudat, ştiam că trăieşte cineva aici, dar nu ştiam că tu eşti acea persoană! Ce mai faci?, am întrebat nătâng.

Am urcat sus şi am început să povestim. Eu am avut mult mai multe de spus. Ea mi-a explicat că nu a făcut nimic decât să stea şi să aştepte. A văzut cu groază cum au murit toți. Când a rămas singură a avut de câteva ori intenția să se sinucidă. Apoi au început visele în care îi apăream. Eu i-am povestit în câteva cuvinte cum l-am găsit pe Andrei, ce s-a întâmplat, totul.

- Şi ai avut curajul să-l laşi acolo, cu Diana?

- Da, este inofensiv, nu îi va face nimic!

- Nu de el mă tem eu, a spus oarecum acid Cristina.

La asta chiar nu mă gândisem! Parcă mi s-a luat un văl de pe ochi şi mi-am dat seama ce făcusem. O lăsasem pe Diana cu iubirea vieții ei acolo. Nu era exclus să îl ierte pentru tot din dragostea ce i-o purta. În fine, nu aveam ce face. Trebuia să mă odihnesc şi să plec la Cetatea din vis. Ştiam că e vorba de o cetate din Munții Orăştiei, dar nu ştiam care.

Cristina a rămas la mine, era firesc, doar. După ce am făcut duş – le mulțumeam alor mei că aveau şi un mic boiler montat în baie – m-am aşezat să mănânc ce pregătise Cristina. Se întrecuse pe sine cu gătitul şi aranjatul mesei. Când savuram un pahar de vin roşu şi dulce, Cristina mi-a spus direct:

- Dintre toate, cel mai mult mi-a lipsit un bărbat!

Foarte directă şi foarte abruptă abordare.

- Şi ce-ai făcut?

- M-am descurcat cu ăsta, a pus scoțând din geantă un vibrator. Vrei să vezi cum?

Oare ce bărbat ar putea rezista unei asemenea oferte. Pentru a doua oară călcam strâmb cu Crisitna. Prima dată fusese voința Dianei, acum era clar că e voința soartei.

Întâi s-a jucat cu obiectul din mână pe sînii scoşi afară pe deasupra cupelor de la sutien. Încet îşi atingea sfârcurile cu jucăria care zumzăia molcom. Îşi uda câte un deget cu limba şi îl plimba pe sfârcul liber, apoi schimba jucăria dintr-o mână în alta. Şi-a desfăcut fermoarul de la pantalonii strâmți şi a lăsat deoparte vibratorul doar până a reuşit să-şi scoată pantalonii. Se vedea pe bikinii negri de dantelă că are o dorință fierbinte de bărbat în ea. De mine, ce să mai zic? Aveam, totuşi, parte de un show aşa că nu m-am grăbit. Am lăsat-o să geamă de plăcere din cauza jucăriei şi abia apoi am venit lângă ea. Am făcut mult timp dragoste, în ciuda stării mele de oboseală după drumul lung. Apoi am adormit.

Când m-am trezit era seară. Visasem cu Diana, mă simțeam vinovat. Chiar îi mărturisisem în vis ce am făcut.

M-am îmbrăcat pe furiş, să nu o trezesc pe Crsitina. Degeaba. A deschis ochii şi mi-a spus:

- Te duci la Fețele Albe?

- Ce e asta?

- Păi, nu ştiu, o cetate, cred!

Gata, acum ştiam şi pe ce cetate trebuie să ajung! Culmea, de la Cristina. Deja ardeam de nerăbdare să ajung acolo, să văd ce va fi, ce se va întâmpla.

- Mâine dimineață, când te întorci, totul va fi mult mai clar, mi-a zis Cristina cu ochii pe jumătate închişi.

- Auzi, tu visezi, ce e cu tine?

- Nimic, nu mă simt prea bine. De fapt e normal, dat fiind că sunt gravidă!

Nici măcar nu m-am mai mirat când am auzit ce a spus Cristina. Deja nimic nu mă mai putea mira. Mai mirat am fost poate de modul sigur în care m-a întrebat dacă merg la Fețele Albe, cetatea din Munții Orăştiei, munții dacilor. Am întrebat-o, deşi ştiam răspunsul, dacă e copilul meu. Evident că răspunsul a fost afirmativ. Abia atunci am observat că, spre deosebire de Diana, la ea se ghicea, deja, sarcina.

Am plecat spre cetate cu o maşină de teren, un Suzuki Jimny, care ştiam că se comportă bine pe drumurile de munte. Cum România era recunoscută la nivel mondial pentru calitatea extrem de proastă a drumurilor, cum urcam pe un drum care în loc să aducă turiştii spre sanctuarul fostei noastre istorii mai mult îi alunga, aveam nevoie de o asemenea maşină, nerecomandată pentru drumuri lungi pe şosele normale dar care se comporta excelent pe ceea ce numeam noi drumul spre Cetățile Dacice.

Pe drumul spre Sarmisegetusa Regia trebuia să faci dreapta, al un moment dat, ca să ajungi la Fețele Albe. De la un moment dat nici micuțul jeep nu m-a mai ajutat. A trebuit să o iau pe jos, pe o vreme câinoasă, cu un vânt pătrunzător. Pe durata urcuşului am avut şi "plăcerea" unor fulgi de nea care, spulberați de vântul tăios păreau ace ce mi se înfing în față.

Când am ajuns, parcă am înțeles de ce i se spunea cetății "Fețele Albe". Pe ruinele zidurilor, atât cât şi pe fațada zidurilor, vântul întărise zăpada, albul acesteia fiind, probabil vizibil de jos, din vale.

Bun, dar ajuns acolo, nu ştiam ce trebuie să fac. Am început să mă plimb prin cetate, prin ceea ce fusese cetatea şi am văzut o scară ce cobora în pământ. Am coborât timid treptele şi am intrat într-o încăpere subterană. Un foc ardea într-un vas de piatră. Am privit uimit înăuntru şi nu era acolo nici un lemn, nici un fel de combustibil. Nu mai îmi puneam întrebări. Era bine pentru că era cald. Am dat jos geaca groasă de pe mine şi mi-am aprins o țigară de la focul din vas. M-am aşezat pe lespedea rece de piatră din care era făcută podeaua încăperii. Stăteam, fumam şi rememoram tot ce se întâmplase. Ca un făcut, punctul meu de reper al începutului celor petrecute era ziua care trebuia să fie ziua mea de vis, cu Diana, la cabană. De la căprioara moartă în pădure am ajuns la doar trei adulți şi un copil rămaşi în viață. Când încercam să realizez grozăvia, o voce m-a întrerupt. Venea de nicăieri, parcă de peste tot.

- Bine te-am regăsit!

Era vocea din biserica din Tirol.

- Cine eşti, arată-te, măcar acum, te rog ! am implorat speriat de un nou dialog de genul celuilalt.

- Sunt tu!

- Te rog, nu vreau să reîncepem aceeaşi discuție, te rog, oricine ai fi, vino şi stai de vorbă cu mine. Am nevoie de răspunsuri!

Chiar spuneam adevărul, aveam doar idei, bănuieli, dar aveam nevoie disperată de răspunsuri. Şi, ceea ce era mai cumplit, nu aveam cui pune întrebările.

- Ca să obţii toate răspunsurile, trebuie să ai întâi toate întrebările!

- Şi, le am pe toate?

- Îţi mai lipseşte una!

- Care?

- Doar singur trebuie să afli. Să îţi dai seama. E întrebarea de care îţi este frică, pe care nu vrei să o pui, pentru că ştii că dacă răspunsul va fi afirmativ, vei avea totul exact în momentul în care pierzi totul. Vei avea un tot absolut în momentul în care vei pierde absolut totul!

- Şi restul întrebărilor, şi tu? De ce nu te arăţi, de ce nu mă laşi să te văd?

- Pentru că mă cunoşti foarte bine, pentru că vorbeşti cu mine, te gândeşti la mine, pentru că sunt tu!

- De ce a trebuit să vin aici?

- Pentru că aici e locul tău! Vei vedea că aici e locul tău! Aşa a fost dintotdeauna, din veacul vecilor!

- Păi, eu o să plec! Nu mai vreau nimic, vreau doar linişte. Suntem doar patru oameni pe pământ, e drept?

- Aproape patru!

- Mai trăieşte cineva?

- Nu!

- Şi atunci? Cum nu suntem doar patru? A, trei adulţi şi un copil, plus doi copii pe cale să se nască! Aici am greşit!

- Nu, sunteţi mai puţini oameni rămaşi în viaţă!

- Mai puţini de atâţia! A murit cineva!

- Vei afla şi te vei convinge! Vei vedea că am avut, adică ai avut dreptate!

- Şi, acum ce trebuie să fac?

- Vei ştii cel mai bine ce trebuie să faci pentru a face bine. Şi vei afla şi toate răspunsurile când vei descoperi întrebarea finală.

- Tot tu îmi vei da răspunsul?

- Nu, îl vei afla singur, dintr-o carte. O carte tainică care se află…

- Ştiu, în cel mai tainic loc al omenirii!

- Exact! Acum poţi să te întorci, ai vorbit destul cu tine, ştii deja calea. Du-te să te poţi întoarce acolo unde îţi este locul, adică aici!

- O ultimă întrebare. Ce e cu focul acesta?

- l-ai aprins tu! Dar încă nu ştii când. După ce vei găsi întrebarea, după ce vei afla răspunsul, vei ştii şi când ai aprins focul.

- Pot să îl sting?

- Nu, e aprins de tine! Încă nu înţelegi, dar nu mai e mult…

Bulversat este puţin spus pentru a descrie modul în care am plecat din subteranele cetăţii. Am ieşit afară unde se lăsa deja seara, fulguia şi bătea vântul, era frig dar nu simţeam nimic. Că şi în transă am coborât până la jeep, am urcat. Până în oraşul meu am condus aproape mecanic. Mintea îmi era doar la discuţia aceea absurdă şi ciudată. Nu aveam nimic clar în cap, nu căpătasem clarificarea pe care credeam că o voi găsi în această cetate.

Tot ceea ce vorbisem cu acel cineva sau acel ceva părea desprins din stilul dadaist al poeţilor neînţeleşi conduşi de Tristan Tzara. O întrebare lipsă? În mintea mea erau sute, poate mii de întrebări la care căutam răspunsuri, dar nu-mi trecuse prin cap că mai trebuie să caut o întrebare!

În plus, ce era cu toate acele aberaţii, cum că eu am aprins focul, că acolo

îmi e locul, că acolo mi-a fost locul din veacul vecilor. Aveam, mai mult ca oricând nevoie de internet şi de Google, dar internetul era deja istorie.

Ce însemna că nu suntem patru adulți în viață? De fapt de ce dracu am spus că suntem trei adulți şi un copil? L-am scăpat din vedere pe Andrei? Nu, cu siguranță! Ceva se întâmpla cu mine şi muream de ciudă că nu ştiu ce!

Am ajuns acasă unde Cristina asculta muzică la calculator. Doar pentru asta era bun acum calculatorul. Chiar începeam să mă întreb ca boul la ce aveau oamenii normali nevoie de un PC înainte de a fi fost inventat internetul.

- Gata excursia? Ți-e foame?

Părea că Cristina intra în pielea femeii mele. Puțin cam repede, dar reconfortant, după excursia epuizantă şi fizic şi psihic de care avusesem parte.

- Sigur că da! Spune-mi că ai gătit!

- Cum altfel? Nici nu ştii cât am aşteptat să apari ca să pot găti pentru tine!

- Crisitina, te rog ceva! Spune-mi de unde ştiai că o sa vin, de unde ştiai de Fețele Albe? Dacă tu nu îmi spuneai, eu nu ştiam unde să merg!

- Păi, să vezi. După ce am rămas singură în oraş, ca să nu înebunesc mi-am căutat tot felul de ocupații. Mergeam singură la cinematograf, am învățat să pun filmul pe role şi să dau drumul la aparat! Ieşeam de acolo şi mă plimbam de una singură pe străzi. A fost îngrozitor, să te plimbi printre atâtea cadavre. Pe centru am făcut curățenie cu un mic buldozer găsit pe un şantier. Adică am împins cu lama toate cadavrele în spatele blocurilor, măcar să nu le mai văd înşirate peste tot. La un moment dat, trecând pe lângă biserica din centru am intrat! Era nefiresc de cald acolo, dat fiind că încă era vară şi în biserici se păstrează răcoarea. Nu ardea nici o lumânare, nu era nici o sursă de căldură. Am îngenuncheat în fața altarului şi aveam remuşcări pentru că nu fusesem o fată credincioasă. Eram disperată şi îi ceream în gând socoteală lui Dumnezeu că nu a avut grijă să mor şi eu sau că de ce a omorât toți oamenii şi m-a lăsat singură pe pâmânt. Prima dată mi s-a părut că aud o voce, apoi am realizat că cineva îmi spunea parcă direct în minte: “Nu dispera! În curând omul al cărui copil îl porți în pântec va veni înapoi, după tine.Îi vei spune să meargă la Fețele Albe şi câdn se va întoarce vei pleca cu el!” La vremea respectivă nici nu ştiam că sunt gravidă. Nu ştiam la cine să mă aştept să vină după mine, căci în afară de serviciul pe care i l-am făcut Dianei, mai avusesem o aventură.

Cele câteva ore petrecute în biserică mi-au dat puterea să continui. Vroiam să plec, dar nu ştiam încotro să o apuc. Şi am hotărât să aştept. În mintea mea speram ca tu să fii cel care va veni. Abia după câteva zile mi-am dat seama cât sunt de proastă, pentru că altul, în afară de tine nu putea veni. Celălalt era de aici din oraş, îți era prieten şi murise cam la două săptămâni după ce avusesem aventura cu el.

Nici nu mai aveam nevoie de alte comentarii. Ştiam despre cine este vorba, pentru că Florin, prietenul meu bun îmi spusese chiar înainte de a urca prima dată la cabană cu Diana că trebuie să se întâlnească cu Cristina şi că speră să i-o pună!

După ce am mâncat tocănița de vițel i-am spus Cristinei că vreu să dorm! A fost uşor dezamăgită şi mi-a spus:

- Mă laşi să te trezesc frumos dimineață?

- Cu drag, dar să fie după ora nouă! Sunt frânt!

Am adormit cu mintea vagabondând aiurea, când la Fețele Albe, când la Diana, când la Florin, când la Cristina, când la vocea misterioasă, când la întrebarea lipsă. Când m-am trezit ştiam întrebarea! Şi eram terifiat din cauza ei!

Da! Acum știam întrebarea. Îmi răsuna în urechi din momentul în care am

deschis ochii. O știam cât se poate de clar, era ceea ce îmi chinuia mintea în subconștient de când începuse cumplita nebunie, de când nu murisem în vană tăindu-mi venele, de când mi se vindecaseră măselele, de când nu m-am ars cu uleiul căzut pe picioare, mai ales de când nu murisem împuşcat de Andrei. Acum căpătau sens ciudatele mele incursiuni în biserici, acum parcă înțelegeam ce se petrecuse în prima noapte la mănăstirea din Apuseni, ce şi de ce căutasem anumite lucruri în celelalte biserici. Acum parcă totul căpăta, măcar cât de cât un sens. întrebarea era simplă:

"Sunt Dumnezeu?"

Răspunsul, însă era extrem de complicat. De ce? De ce eu? Cu ce eram eu mai special? Cu ce mă făcusem atât de plăcut acelui Dumnezeu, pe care chiar îl contestam frecvent, încât să mă aleagă pe mine? Dar, dacă eu eram Dumnezeu, atunci mă contestasem pe mine; şi eu mă alesesem pe mine să supraviețuiesc?!!!!! Dar, dacă Dumnezeu era vinovat de tot ce se întâmplase, de toți oamenii care muriseră, cum puteam eu să îmi iau această povară? Nu, era vorba de alt Dumnezeu! Care dorise să se întâmple asta! Dar, eu? De câte ori nu visasem să rămân singur pe Pământ cu Diana? Poate eu eram de vină! Poate eu produsesem tot acest imens genocid, din egoismul meu de a o avea pe Diana doar pentru mine! Nu! Nu puteam fi atât de tâmpit! Dacă eu făcusem toate cele întâmplate nu puteam fi atât de idiot încât să îl las pe Andrei să trăiască! De Cristina, nu zic nimic, că poate şi Dumnezeu poate fi uneori pervers şi subconştientul îi spune că se va sătura odată şi-odată de Diana şi atunci îşi lasă o variantă de rezervă! Dar, ce căutau toți aceşti copii în ecuație, născuți sau nenăscuți?

Erau teribil de multe întrebări fără răspuns! Trebuia să caut una şi am găsit zeci! Dar, acea una era terifiantă! Mai ales prin prisma prin care începeam să văd lucrurile. Din nou îmi spuneam că Dumnezeu face mişto de mine, dar dacă eu eram Dumnezeu şi eu plănuisem totul, însemna că sunt un mare mazochist! Sau tâmpit!

Cristina s-a ținut de cuvânt şi m-a trezit aşa cum şi-ar dori să fie trezit orice bărbat, aşa cum nici măcar Dumnezeu nu ar putea refuza! În timp ce gândurile mele zburau cu disperare spre haosul întrebărilor fără răspuns şi al ipotezelor incredibile, buzele Crisitnei au început să mă cerceteze frenetic de la gât în jos. Gura ei a făcut din nou minuni şi acum înțelegeam de ce regii Franței țineau curtezane profesioniste la palat şi de ce vorba "It is good to be a king!" avea atâta adevăr în ea! Mai că îmi venea şi mie să spun "It is good to be a God!" Hai, că deja începeam să mă blasfemiez! Ideea aceasta m-a făcut să pufnesc în râs prin absurditatea ei! A blasfemia eram convins că este un verb care nu acceptă reflexivul sub nici o formă! Începeam să mă îndoiesc de toate, dar era foarte ciudat şi cum suna: "mă blasfemiez!" Deci, dacă sunt Dumnezeu şi mă înjur comit o balsfemie şi Doamne-Doamne mă va pedepsi! Adică eu mă voi pedepsi! Tare, tare de tot! Deja râdeam de-a binelea!

- Chiar să izbucneşti în râs nu credeam! Ultima dată ştiu că te-am făcut să te simți bine!

- Şi acum, draga mea, nu e vina mea!, am zis eu printre surâsuri largi, zâmbete care riscau să se transforme în hohote! Nu e vina ta, mi-am dat seama de ce sunt eu în stare, de ce sunt eu, dar nu-ți pot spune, pentru că poate ai râde mai tare! Oricum ai văzut după reacția mea că a fost, din nou bine!

- Şi, acum ce o să facem? Sper că mă iei cu tine!

- Păi, altfel nu se poate! Din moment ce așa ți-a spus cineva în biserică, aşa va fi! Cine sunt eu să mă opun?, am întrebat aproape pufnind în râs! Cristina era

complet în ceață, clar nu ştia de ce sunt aşa de vesel, ce mă binedispune. Nici măcar nu ştiam cât de scump voi plăti această bună dispoziție în curând! Mai curând decât aş fi visat în cel mai crunt coşmar!

Am plecat doar spre seară din locuința părinților mei! Am ales să mai petrec o zi doar în compania Crisitnei şi am făcut sex pe săturate. Cred că era vorba de o încercare de evadare a mea dintre gândurile care nu-mi dădeau pace. Cum începeam să nu am o activitate, să nu am nimic frumos cu ce să-mi ocup minte,a cum venea, precum un spectru, întrebarea: "Sunt Dumnezeu?"

Spre seară ne-am urcat amândoi în maşină şi am plecat din nou spre Austria! Mi-era, trebuie să recunosc, dor de Diana, dar în mintea mea perversă mă bucuram de faptul că o redescoperisem pe Cristina! Pe drum am discutat pe larg despre cadoul pe care mi-l făcuse ea, mai demult, la rugămintea Dianei. Am aflat că, de fapt, ea îl considera un cadou pe care şi-l făcuse ei personal! Femeia asta era îndrăgostită de mine de multă vreme, cel puțin aşa susținea.

- Păcat că nu trăieşte încă Florin, că ți-ar fi confirmat! Ştii cât de în limbă era după mine! Am fost de acord să mă culc cu el doar după ce mi-a promis că-mi va face lipeala cu tine!Tu erai doar cu Diana în minte! Habar nu ai câte femei ai pierdut, câte s-ar fi culcat cu tine doar dacă ai fi ridicat din sprânceană către ele! Era chiar o competiție, între noi, muritoarele de rând, inferioarele zeiței Diana, care pune mâna prima pe tine! Am câştigat, dar, din păcate, nu am avut cui să mă laud cu victoria! Şi, culmea e că am câştigat cu ajutorul zeității, sper că pricepi ghilimelele!

- Cristina, tu ai ceva personal cu Diana?

- Nu, doar că nu o suport! Atât de cu nasul pe sus, atât de prețioasă! Ea, cu prietenul ei de pe la mama dracului, ea cea după care erau toți picați în cap, ea cea care era de neatins! Am apreciat-o doar când, tot cu aerul ei de superioritate m-a sunat şi m-a rugat să te rezolv! Stai să vezi tu, în alte condiții, ce-ar fi ieşit de aici!

- Ți-am spus că Andrei trăieşte?

- Andrei, prietenul celebru?

- Da, acel Andrei!

- Cum? Şi stați toți trei? Menages a trois?

- Deci îți povestisem chiar când am reapărut, dar probabil ai uitat! Nu, nu avem menage a trois, o să vezi, ăla e un fel de legumă, de când a tras cu pistolul în mine şi a văzut că nu am murit!

- Facem pariu că, pe când ajungem, vei vedea că Diana s-a cuplat din nou cu el?

- Acum, ce faci, eşti vizionară? De unde ştii?

- Ştiu, pentru că sunt femeie! Şi pentru că, fac pariu că figura de sfântă a Dianei ascunde de fapt o mai mică sau mai mare curvă! Apropos! Am şi eu o rugăminte! Hai să oprim undeva şi să mai avem o noapte a noastră, doar a noastră, că după ce ajungem nu ştiu ce va mai fi!

Spunând asta mi-a pus tandru mâna direct pe pantaloni! Inutil să vă spun că imediat a dat viață chestiei pe care o credeam stoarsă de-a binelea! Gândul mi-a plăcut, aşa că am oprit pe malul Balatonului, unde am ales un hotel de lux pentru o noapte care, până dimineața avea să-mi aducă mai multe clarificări decât aşteptam!

După ce am mâncat – din nou fie binecuvântat gulaşul cu galuşti din acelea mici, pe care l-am găsit într-o oală şi hallaszlev, cred că aşa se numeşte în maghiară ciorba de peşte, găsită în altă oală, şi evident acel Dumnezeu (sau eu, chiar îmi mulțumeam mie?) care a distrus şi bacteriile ce ar fi putut degrada

alimentele – am urcat în cameră, mai corect spus în apartamentul cel mai de lux pe care l-am găsit! Este ciudat cum obişnuința devine a doua natură a omului şi cum fiecare om mort de pe holuri, din recepție sau restaurant ni se păreau doar piese de mobilier. Nu ne mai oboseam nici măcar să îi scoatem din încăperea în care eram. Bine, din apartament nu a fost nevoie să scoatem pe nimeni, pentru că era neatins. De curiozitate am intrat pe calculatorul de la recepție care folosea un program de gestiune a camerelor numit FIDELIO, care mi-a dat ceva bătăi de cap până să îl pricep. Am văzut că în apartamentul ales de mine nu se cazase nimeni cu mult înaintea declanşării grozăviei. Era şi foarte scump conform prețului de RACK – cred că asta însemna tarif de recepție – din program.

Când am ajuns în apartament era destul de frig. Am dat drumul la căldură şi am constatat ce deştepți au fost ungurii când au investit în energia eoliană. Era de reținut faptul că aici, probabil, va fi curent electric şi pe viitor. De fapt, şi la noi în țară mergea rețeaua mulțumită centralei nucleare. Deci, parcă nu fusesem nici noi chiar atât de proşti.

Sătui şi ghiftuiți am urcat în aparatmentul care începea să se încălzească. Aveam cu noi două sticle de vin roşu, ceva de pe o podgorie cu nume ciudat, nu era Tokay, şi cola. Nu ştiu de ce dar în ultima vreme începusem să savurez vinul roşu cu cola mai mult decât orice altă băutură. Nu vreau să-mi imaginez ce mutre ar fi făcut un somelier constatând împietatea pe care o comiteam amestecând licoarea Domnului cu lucrul Diavolului, cum mai era denumită cola de adepții alimentelor şi băuturilor naturale.

Nu aş fi avut nevoie de vin roşu pentru ceea ce a urmat. Cristina era amanta desăvârşită, cea care putea pune pe jar chiar şi un călugăr scopit. Din punct de vedere al actului sexual era peste Diana de sute, de mii de ori.

În timpul celui de-al treilea – cred eu, orgasm, mi s-a întâmplat ceva ieşit din comun! Chiar din momentul în care am simțit că am atins pragul maxim al plăcerii, timpul a părut că se dilată. Se făcea că starea de bine tinde să devină permanentă, că plăcerea devine stare de a fi, că parcă plutesc, mă înalț la cer şi cobor voluptos, urcând iar şi iar, pentru a cădea din nou în abis. Era aşa o spaimă ancestrală în mine când cădeam şi aşa un bine când începeam să mă ridic. Toata astea au durat poate câteva secunde, poate câteva minute, poate câteva veşnicii. Nu ştiu! Ştiu doar că era acolo cineva, acolo sus, pe care vroiam să îl văd, cineva care îmi vorbea. În căderile şi ascensiunile mele repetate auzeam doar fragmente din ce îmi spunea acel cineva. Auzeam frânturi fraze de genul:

"... şi vei înțelege ce se petrece", "doar trebuie să ajungi acolo...", "...este vorba de taina supremă a omenirii", "...biserică a fost de vină...". "tu erai acolo când...", "nu trebuie decât să găseşti cartea...", "...toți sunt ai tăi, acum...", "...tu nu trebuie să alegi, tu vei şti cine...", "... te va durea rău de tot şi vei suferi profund în sufletul tău...", "...liniştea va veni..."

Era frumos, era sublim, era un coşmar superb, dorit şi renegat, era visul de veci al fiecărui om, combinat cu spaima veşniciei dăinuită în oameni! Un sculptor abstract părea că dăltuieşte în sufletul meu pietre eterne a căror povară părea foarte grea. Dar durerea poveriii lor era dulce!

Totul s-a terminat primtr-o eliberare de energii latente ținute prizoniere de concepte mistic-religioase. Părea că înțeleg, dintr-o dată lumea! Pentru o fracțiune de secundă mi s-a părut că îl zăresc pe cel care îmi vorbea. Eram eu!

Dimineața m-am trezit în aşternutul ud de sudoarea noastră. Cristina se trezise înaintea mea şi mă privea tandru:

- Mi-ai oferit ceea ce credeam că nu îmi va oferi vreodată un bărbat! Nu îmi vine să cred că am trăit această noapte!

- Nici mie, Cristina! Azi noapte m-ai adus mai aproape de Dumnezeu!

- Ştiu! A fost iniţierea! Venită exact în momentul dorit de tine! Nu e aşa?

- Ce vrei să spui?, am întrebat buimac şi uimit.

- E o poveste lungă! Vrei să o auzi?

- Sigur că da, mai încape vorbă?

Şi Cristina mi-a povestit timp de aproape o oră, în care nu am scos nici un cuvânt şi am ascultat-o atent, cum ea făcea parte dintr-o sectă, oarecum creştină. Secta aceasta avea preotese, nu preoţi, şi era ancorată în antichitate, atunci când Christos nu se născuse. Cu mult înainte. Credeau în Dumnezeu, exista şi pentru ei Christos, dar la ei femeile preotese aveau darul de a iniţia adepţii. Iniţierea însemna arătarea căii către Dumnezeu. Concepţia primordială a sectei era că doar prin câteva procedee, printre care şi sexul, omul poate ajunge aproape de Dumnezeu, poate să îl vadă. Era o întreagă filozofie vis-a-vis de modul în care în momentul orgasmului psihicul omului – sau sufletul – se decorporalizează şi ajunge în sferele absolute, unde poate comunica cu Zeii sau cu Dumnezeu!

Pe tot drumul pe care l-am avut de parcurs până în Austria, mai mult am tăcut! Mă marcase noaptea precedentă, dar, mai mult, mă marcase ceea ce îmi povestise Cristina!

Am ajuns relativ spre seară la hotelul unde îi lăsasem pe Diana, Andrei şi Roger Paul. Primul de care am dat cu ochii a fost Andrei! Era complet schimbat. M-a primit cu un zâmbet larg şi m-a chemat să bem o bere în barul hotelului. Uimit de schimbarea sa am acceptat şi i-am spus Cristinei să meargă la Diana, care îi dădea să pape micuţului. Aşezaţi confortabil la bar am început să povestesc cu Andrei. Ciudat, nu îi purtam deloc pică, în ciuda faptului că vrusese să mă omoare.

- Să ştii că nu sunt supărat pe tine!, mi-a spus Andrei.

- Ar fi şi culmea să fi tu supărat pe mine. Eu am vrut să te omor? Nu eu am fost cel care a fost de acord să vii cu noi? Ce ai?

- Mă refeream la faptul că nu sunt supărat pe tine că te-ai culcat cu Diana!

- Păi, nici aici nu ai avea cum să fii supărat! A rezistat mult până mi-a cedat. Cred că oricine în locul ei ar fi făcut la fel, dat fiind că era aproape sigur că doar noi doi mai suntem pe lume!

- Să ştii că aici s-au întâmplat nişte lucruri cât ai lipsit! Dar, se pare că şi tu ai fost ocupat, nu ai pierdut timpul şi nu te-i întors cu mâna goală! Cine e tipa?

- E o prietenă a Dianei! Ce vroiai să spui?

- O să-ţi povestească Diana!, a încheiat cu un zâmbet de superioritate pe faţă, care m-a scos instantaneu din pepeni!

Am urcat rapid la Diana. Nici măcar nu am salutat-o şi am luat-o direct la rost:

- Ce ai să-mi spui. Că idiotul ăla de Andrei se uită la mine de parcă aş fi un fel de pielea p…

- Stai te rog, liniştit. Stai să termine Roger Paul de mâncat şi vorbim!

Cristina mă privea uimită.

- Hai să mergem jos până termină de mâncat!, mi-a spus ea.

M-am întors la bar, unde Andrei bea liniştit bere.

- Dispari, i-am spus printre dinţi!

Se pare că am fost destul de convingător, că s-a evaporat rapid.

În câteva cuvinte Cristina m-a pus la curent cu ce aflase de la Diana. Era clar. Avusese dreptate şi, cât lipsisem, Dianei i se făcuse milă de Andrei. La început l-a acceptat în preajmă pentru ca apoi să îl accepte şi în pat.

- Gândeşte-te, că nici tu nu ai fost sfânt! Ce ai de gând să faci?

Nu ştiiam, dar simțeam o furie oarbă în mine. Ştiam că nu am dreptate, doar şi eu îmi făcusem suficient de cap, dar aveam impresia că totul mi se cuvine. Eram furios pe mine, eram furios că-l căutasem pe Andrei, că îl lăsasem în viață, că îl luasem cu noi, că există! Ştiam că greşesc, că nu judec corect, dar am, plecat val vârtej să îl caut pe Andrei! Am început să îl strig din toate puterile! Băteam culoarele hotelului în căutarea lui. Nu era în camera sa. Am început să deschid uşile la rând, cu cheia master! În gând aveam doar un singur lucru, o idee fixă! Andrei trebuia să dispară! Eram hotărât să îl omor!

Cristina încerca cu disperare să mă potolească! Nu ascultam de nimic şi izbeam uşile de perete una după alta! Andrei nu era nicăieri! Sau nu ştiam unde să îl caut!

Atunci am realizat că nu îl căutasem unde trebuie! Am plecat ca din puşcă spre apartamentul meu şi al Dianei! Am izbit uşa de perete cu putere! Roger Paul s-a speriat şi a început să plângă ca din gură de şarpe! Andrei era acolo! Se ascundea, la modul propriu, după fusta Dianei!

- Stai, măi, te rog! Ce ai?, m-a întrebat Diana cu frică în glas. Probabil se cite pe fața mea ce am de gând.

- Nu îl lăsa să mă omoare, s-a auzit glasul plângăcios al lui Andrei!

- Lasă-l în pace, te rog, haide să discutăm! Mi-a povestit Crisitna ce ați făcut, că e gravidă cu tine! De ce eşti nedrept? De ce eşti egoist!? Ce vrei să faci? Te rog linişteşte-te!

- Hai, te rog şi eu linişteşte-te, a spus şi Cristina.

Diana mă ținea de mâini. Cristina încerca să mă mângâie pe față! Eram ca un taur, cred că scoteam flăcări pe nări, nu alta, atât eram de furios! Andrei tremura din toată ființa.

- Dispari! Ieşi afară acum, am zis, aşezându-mă pe pat! Părea că mă linştesc.

S-a executat rapid. Diana l-a luat pe Roger Paul în brate. Mă privea cumva cu milă, cu drag, cu tristețe, cu dragoste, cu vinovăție, dar şi ucigător. A venit spre mine cu ăla mic în brațe. M-a mîngâiat uşor şi mi-a spus:

- Te rog linşteşte-te. Vom vorbi apoi!

- laşa-mă în pace! Plec! Nu vreau să mai aud de voi!, am reizbucnit! Gestul ei tandru, oarecum, glsul ei m-au scos pur şi simplu din minți!

Am ieşit brusc. Crisitna a plecat după mine.

- Stai, te rog! Nu pleca! ASCULTĂ-MĂ! Cu ce a greşit Diana mai mult decât tine!

- Nu avea dreptul să facă asta! După câte am făcut pentru EA! Lasă-mă dracului în pace şi tu!, i-am spus printre dinții strânşi de mă dureau deja măselele! SDimțeam că îmi dau lacrimile de furie!

Am urcat în maşină. Am mai auzit-o pe Crisitna rugându-mă să nu plec sau să o iau şi pe ea cu mine! Nu am ascultat-o şi am trântit protiera demarând în trombă!

De trei ori era să ratez curbele strânse de pe drumul de la hotel spre stațiune! Conduceam ca un nebun, chiar nu mă mai interesa nimic! De două ori chiar mi-a trecut prin minte să las volanul şi să se prăbuşească maşina în prăpastie, să văd ce se va întâmpla, pentru că deja eram convins că nu pot muri! Doar gândul la durerile pe care le-aşi fi putut simți m-au făcut să mă abțin! Eram atât de supărat pe mine, pe Diana, pe Andrei, pe Dumnezeu…

Ajuns în stațiune am oprit la Dorf Cafe, fosta crâşmă a satului, un local plin de oameni, probabil, acum câteva luni! L-am dat deoparte aproape furios pe barmanul care căzuse peste dozatorul de bere! De data aceasta nu am vrut bere

ci am luat o halbă în care mi-am turnat vin! Roşu! O halbă! Ţigări nu erau în acel local şi am trecut drumul unde, curios, uşa de la tutungerie era închisă! Am spart un geam şi am deschis-o pe dinăuntru. Am intrat şi mi-am luat un pachet de JPS. Am văzut aparatul care îţi dădea bilete pentru jocul de loto şi am zis să îl încerc. Funcţiona! Mi-a dat un bilet! Era supremul mişto pe care îl putea face Dumnezeu de mine! L-am luat, tâmpit şi mă şi mă gândeam ce şanse am, ca unic jucător, să câştig premiul cel mare. Cred că nule!

Era clar că începeam să mă liniştesc, cât de cât. Chiar m-a pufnit râsul gândindu-ma ce aberant pot fi încercând să calculez şansele ca un singur jucător să poată câştiga premiul cel mare, dar, mai ales, la ce mi-ar fi folosit! Şi, cine ar fi făcut extragerea!

M-am întors în cârciumă şi am început să beau şi să fumez. Nu ştiu exact cât am stat acolo, dar, cu siguranţă suficient timp cât să îmi amintesc de ai mei, de zilele mele în care doar o doream nestăpânit pe Diana, trăiam cu ai mei, eram fericit. Apoi mi-am amintit cât de fericit am fost sus, la cabană, cu Diana, chiar atunci când începea grozăvia! După aceea mi-au venit în minte toate lucrurile petrecute, moartea tuturor apropiaţilor, începutul relaţiei mele cu Diana, povestea de dragoste, nopţile de dragoste, Andrei, Cirstina, Roger-Paul, totul.

Deja dădusem pe gât halba de vin şi îmi pusesem alta. De data asta cu cola, amestecat. Inima îmi spunea să mă întorc la ei, acolo sus, la hotel. Să accept noua situaţie, în fond Cristina era a mea şi, poate chiar acum, realizam că suntem mai potriviţi împreună decât eram eu cu Diana. Sau, cel mai simplu lucru era să urc înapoi şi să îl ucid pe Andrei! El încercase să mă ucidă, aveam chiar şi motivare să o fac! Raţiunea îmi spunea că nu, că nu e bine ce gândesc.

Cu gândurile astea umblându-mi prin cap, priveam absent pe fereastră! Totul era trist! Iarna îşi intrase în drepturi, dar nu era încă zăpadă aşa cum bănuiam că trebuie să fie în Alpi la caea dată! Copacii golaşi erau acompaniaţi de stâlpii de iluminat public şi de faţadele clădirilor în jalea lor după mâna aceea care îi împodobea înaintea sărbătorilor de iarnă. Probabil acum un an staţiunea era deja pavoazată şi pregătită cum trebuie pentru ce sta să vină! Voi avea cel mai trist Crăciun din viaţa mea. Singur sau împreună cu cei de care m-am separat. Poate nu mă vor mai dori acolo şi, poate, voi fi nevoit să trăiesc singur. Eu, cel care avea toate puterile, eu cele care credeam în ultimul timp că sunt Dumnezeu!

La un moment dat, pe fereastra mare împărţită în patru, aşa cum sunt ferestrele caselor din Austria, am văzut trecând o maşină! Am crezut că visez! Am ieşit rapid afară şi, da!, era real! O maşină, un jeep de clasă mică, se pierdea în zare! Chit că eram băut, de fapt asta nu mă împidicase nici înainte, am luat rapid cheile mele de pe masă şi am fugit spre maşina mea. Am plecat într-o urmărire furibundă. Drumul era îngust, plin de curbe. Eu văzusem direcţia în care a luat-o maşina respectivă, dar la nici o sută de metri depărtare, după o curbă, era o intersecţie. Am luat-o, după primul impuls, la stânga. Drumul începea să urce o pantă pe acelaşi munte pe care era hotelul, dar pe versantul opus! Conduceam la limita supravieţuirii şi, după vreo 20 de curbe şi doar vreo trei kilometri parcurşi am văzut maşina parcată în faţa unei pensiuni! Am oprit cu scrâşnet de frâne, am sărit din maşină şi am dat uşa deoparte. Înăuntru erau singurele persoane pe care nu mi-aş fi dorit să le văd împreună!

Cristina şi Andrei stăteau faţă în faţă la micuţa masă din salonul de mic dejun al pensiunii! Nu am scos nici un cuvânt! M-am dus direct spre el, l-a, luat de guler şi l-am lipit de perete! Cred că nici nu mai atingea cu picioarele pământul!

- Te omor, bă!, i-am spus printre dinți.

- Nu o să o faci, şi ştii bine asta, mi-a replicat aproape rânjind.

Furia mea era aproape de paroxism! Ce dracu avea ăsta în cap? Cum putea fi atât de sigur? Eu nu ştiam, nu eram sigur pe mine!

- De unde mă-ta ştii?

- Mi-a spus Cristina!, abia a mai răsuflat Andrei.

M-am întors instantaneu spre ea. L-am lăsat în plata domnului pe Andrei şi m-am luat de Cristina.

- Tu de când dracu eşti profet! Sau profetă (astept comentarii pentru forțarea termenului – n.r.)? Ştii tu ce voi face eu?

- Nu, ştiu doar că nu o să-l omori, la fel cum nu o să mă omori nii pe mine!

- De unde ştii toate astea? Şi, mai ales, ce faceți aici?

- Te căutam! Am văzut maşina ta parcată la cafenea, dar nu am avut curaj să intrăm amândoi. Am zis să venim aici şi să aşteptăm un pic, să găsim o soluție să putem vorbi cu tine.

- Dar ce caută şi căcatul ăsta aici?

- Păi, trebuie să îl iei şi pe el în considerare!

- Să-l ia dracu, am zis furibund! M-am uitat spre el şi mi-am imaginat cum îl strâng de gât. Andrei a început să răsufle din ce în ce mai greu. Pe măsură ce îl priveam mai intens părea că îşi pierde suflarea. M-am concentrat asupra gâtului său şi parcă chiar se vedeau urme de mâini care îl strâng de gât! Era deja întins pe jos şi se zbătea. Cristina mă ruga să îl las în pace, mă implora trăgând de mine să mă opresc. Eu, în fond nu făceam nimic! Doar îmi imaginam cum l-aş strânge de gât pe Andrei! Cristina m-a sărutat brusc, băgându-mi adânc limba în gură! S-a produs parcă un declic în mintea mea. Parcă am făcut priză din nou cu realitatea. Andrei era întins pe jos, se zvârcolea şi horcăia.

M-am uitat spre Cristina, apoi spre el!

-Ieşi!, i-am spus răstit.

S-a executat instantaneu. Cristina se uita la mine cu ochii mari! M-am ridicat de la masă, am mers în bucătărie, dar nu am găsit ce căutam. Am început să caut bezmetic peste tot. Crisitna m-a întrebat:

- Vrei un schnaps, aşa e, dragul meu?

Parcă acele cuvinte au avut darul să mă domolească din furia oarbă care pusese stăpânire pe mine. Cristina a apărut cu o sticlă de schnaps de pere. Am pus sticla la gură şi am băut mai bine de un sfert dintr-o suflare! În viața mea nu reuşisem o asemena performanță. Tăria o puteam bea doar gură cu gură, alături de apă minerală! De daat asta a fost altfel.

- Ce faceți, ce faceți cu mine?, am întrebat-o pe Cristina.

- Nimic, dragule, doar tu eşti cel care provoci. Tu ai puterea, ştie toată lumea, toți se tem de tine! Tu faci ce vrei! Ce vrei să faci?

Ciudată întrebare! Nici eu nu ştiam ce vreau să fac. Diana era din nou cu Andrei, dar nu eram foarte sigur de asta! După privirea ei, părea că zilele petrecute cu mine nu le-a uitt aş e uşor. Cristina? Era clar de tot că mă iubea. Eu o iubeam disperat pe Diana. Cristina, mai ales după ultimele zile, nu îmi era indiferentă, nu aveam cum să neg acest lucru! Făcusem dragoste cu ambele. Diana era cea care încerca să pozeze, aşa cum spunea Cristina, în sfântă. Dar era pe departe de a fi aşa. Acum, cu Andrei îşi dăduse examenul! Dar, o iubeam! Pe Cristina, o iubeam, probabil, şi pe ea, dar ce făcuse ea cu mine în pat era irepetabil. Diana îl acceptase pe Andrei. Care o iubea! Mi-a încolțit o idee în minte, aşa spontan, în timp ce celelalte gânduri îmi zburau prin cap.

- Auzi, Cristina, am o propunere! Ştii cât sunt de în limbă după Diana. Acum

ea l-a acceptat pe Andrei înapoi. Haide să îi demonstrăm că Andrei nu o merită! Mergem înapoi. sus la hotel, eu mă fac că rămân supărat, tu te comporți normal, şi, când ai ocazia, te dai la Andrei! Dacă îți cedează, mergi cu mine şi îi spunem Dianei! Vrei?

- Tu vrei asta? Eşti sigur că aşa vei fi mai liniştit? Crezi că poți anticipa reacția Dianei?

- Da, eu cred că da!

- Bine, o facem! Dar, te rog ceva! după asta, după ce vom face acest lucru, trebuie să-mi promiți că vei face ceva ce îți voi cere eu! Şi trebuie să îmi promiți că vei face acel lucru, indiferent de ce va fi, de ce îşi voi cere eu! Vrei?

Am aceptat instantaneu. Am urcat cu maşina mea – aia cu care coborâseră ei fusese luată de Andrei – şi am ajuns la hotel. Nu ştiam ce să fac! Să urc la Diana în cameră. Mi-era şi de micul Roger Paul, să nu îl fac din nou să plângă! Cât am stat eu să mă gândesc a apărut Diana. Doamne, era aşa de frumoasă,în lumina nopții, cu luna în spatele ei. Avea pe ea o pereche de pantaloni mulați, megri şi destul de groşi, dar nu atâta încât să nu i se vadă dungile de l bikini. Peste ei avea o jachetă sarafan, destul de ok, dar insuficient de lungă cât să îi acopere perfect fesele. La fiecare pas, se dezvelea o bucățică de trup dorit şi avut. Cine spune că o femeie arată mult mai bine în primele luni de când a rămas gravidă are dreptate. Sânii Dianei aproape se triplaseră ca mărime. Corpul ei arăta altfel. Începea să devină femeie!

Cred că eram înerememit în contemplarea ei! Mi-a spus simplu:

- Dragul meu, iubitul meu, trebuie să vorbim! Mult! Te rog, vino cu mine!

Diana i l-a încredințat pe Roger Paul Cristinei şi lui Andrei. Am urcat împreună în apartamentul în care locuisem împreună. Mi-am pus un pahar mare de coniac!

- Nu mai bea, te rog! Îți faci rău! La starea de nervi în care eşti, numai de alcool nu ai nevoie!, mi-a spus Diana.

- În starea asta tu m-ai adus!, i-am replicat printre dinți.

- Încearcă, te rog, să te gândeşti puțin! De ce tu ai avea voie să fi în acelaşi timp şi cu mine şi cu Cristina? De ce eu nu aş avea voie să fiu cu tine şi Andrei?

- Asta vrei? Să trăim aşa, la grămadă? Ne-o punem care cum apucăm?, am întrebat-o în culmea disperării.

- Nu, nu asta! Acum, că ai găsi-o pe Crisitna, putem trăi linişiți, tu cu ea, eu cu Andrei.

- Şi dacă Crisitna nu ar mai fi fost în viață? Ce făceai? Ce ați fi făcut? După ce că eu sunt cel care v-am dat şansa să vă regăsiți, pentru că fără mine nu l-ai fi redescoperit pe cretinul de Andrei, urma să mă aruncați, să mă dați deoparte?

- Nu, dacă Crisitna nu apărea, rămâneam cu tine!

- Păi, şi Andrei!

- Fii liniştit, că dacă vroiam nu ai fi aflat veci că am o relație şi cu el! El ar fi stat în umbră, rămânea cu noi! Nu te pune cu o femeie! Poți fi şi Dumnezeu, dacă vrea o femeie tot te înşeală!

Incredibil cum vorbea Diana! Strigător la cer, la Dumnezeu! Eram cam necopt, cam începător în relațiile cu femeile, în relațiile directe, altfel decât cele sexuale! Ca orice tânăr, trecusem prin patul mai multor femei, dar relații stabile, de durată nu avusesem! Chiar aşa să fie de perverse?

- În schimb, dragule, spune-mi cum ai fi văzut viața alături de mine, după ce ai redescoperit-o pe Crisitna, care, după câte mi-a spus, ți-a pus-o bine de tot? Era frumos un menage a trois, cu mine şi cu ea, nu? Şi Andrei, cu el ce urma să faci? Să-l omori? Dacă vroiai asta, o făceai de prima dată!

- Să ştii că mă gândisem la varianta cu eliminarea lui Andrei!

- Auzi, astea sunt chestii ancestrale, de mascul alfa în haită! Oricum, în mica noastră haită, tu eşti masculul alfa, aşa că nu te stresa prea tare din cauza asta!

- Păi, cu noi cum rămâne?

- Păi, eu îți port copilul în pântec. Îi voi da viață! Înțelege că relația noastră doar se schimbă, nu dispare!

- Adică, din când în când ne-o mai punem? Asta vrei să spui?

- Sigur că da!

- Păi, Andrei?

- Nu-i du tu grija! Nu va afla! Şi tu, nu o să fii atât de prost să îi spui! Că atunci poate nu voi mai fi de acord să fac sex cu tine…

Eram perplex! Ce dracu mai puteam spune? Încurcată rău de tot treaba! Oricum aş fi dat-o la întors, Diana părea că are dreptate! În fond, de ce să nu îmi accept rolul de mascul alfa! Încă suna chiar bine! În orgoliul meu ce lua proporții de când mă bântuia ideea că sunt Dumnezeu, această nouă situație chiar părea să se potrivească de minune noii mele personalități!

- Cu Cristina ai vorbit?, am întrebat-o pe Diana.

- Da, şi e perfect de acord!

- I-ai spus şi că noi doi ne-o vom mai pune-o, din când în când?

- Da!

- Şi, ce a zis? Nu a zis că va face la fel şi ea cu Andrei?

- A fost de acord. De faza cu Andrei nu am întrebat-o. Pentru că atâta timp cât nu voi afla, nu mă interesează. Şi, dacă voi afla, voi şti că şi eu mi-am pus-o cu tine, deci nu pic de fraieră!

Doamne, ce ți-e şi cu mintea femeilor. În fond, asta era situația! De ce să mă mai chinui singur? Aşa că am întrebat brusc:

- Păi, noi când ne-o mai punem?

- Acum, a răspuns sec Diana! Dacă eşti de acord cu tot ce am discutat, acum!

- Păi sunt!

- Iubitul meu, mi-a spus Diana oarecum uşurată!, cuibărindu-se la pieptul meu. Mi-a fost foarte teamă de această discuție. Am discutat pe larg cu Cristina despre modul cum vei reacționa. După ultimele evenimente mă aşteptam la o reacție violentă. Chiar mi-era oarecum frică la început, de tine! Dar. se pare că judecata ta este una bună! Îți mulțumesc pentru asta şi…

- Auzi, de ce îmi spui iubtiul meu?, am înterupt-o eu.

- Pentru că te iubesc, dar lasă-mă să continui! Deci, îți mulțumesc pentru că ai acceptat noul nostru mod de viață, de relație. Şi, pentru asta primeşti un premiu, ceva la ce visează orice bărbat!

- Ce?, am întrebat ca un copil de şcoală.

- Păi, asta!, a spus Diana şi a început să se dezbrace lent!

- Ce să spun, un striptease! Mare lucru!

- Dacă, a spus dându-şi jos sutienul, rămânând doar în bikini! S-a dus spre uşă. A deschis-o! În pragul ei stătea Cristina, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată!

Diana s-a dus spre Cristina, a luat-o uşor de mână. A condus-o tandru spre canapea. Cristina s-a aşezat şi Diana a început să se dezbrace lent, până a rămas doar în bikini. Eu stăteam că prostul în picioare, nu respiram măcar! S-a aşezat lângă ea! A privit-o cu înțeles, s-a făcut că o sărută, i-a atins în treacăt sfârcurile cu mâna şi mi-a spus brusc:

- Iubitule, am pregătit un pahar cu vin roşu, e dincolo, pe noptieră! Cred că vei avea nevoie de el!

Am plecat ca teleghidat spre dormitor, unde pe nopiera Dianei se afla, într-adevăr, un pahar de vin roşu. L-am luat în mână şi m-am întors în living. Cristina îi şoptea ceva la ureche Dianei. M-am aşezat pe fotoliu, ele m-au văzut şi au început să se mângâie una pe alta! Simțeam că iau foc! Am sorbit paharul de vin pe nerăsuflate. Crisitna avea deja mâna strecurată în chiloții Dianei! Diana gemea din ce în ce mai repede. Cristina îşi întețea mişcările de dute-vino ale degetelor. Totul părea că se învârte cu mine. Nu credeam că trăiesc aievea ceea ce se derula sub privirile mele. Fetele păreau să geamă din ce în ce mai rar, acum, iar imaginea se estompa, mai vedeam doar frânturi din tot ce se întâmpla acolo. La un moment dat fetele s-au ridicat şi au păsit spre mine. Din acel moment, totul a fost linişte, tăcere şi un imens vid pentru mine!

O lumină palidă încerca să treacă de pleoapele mele grele ca de plumb. Făceam eforturi considerabile că să deschid ochii. vroiam să văd ce fac Diana şi Cristina, ce se întâmplă! Nu puteam deschide ochii. Cu un efort aproape supraomenesc, am reuşit să văd sursa luminii care răzbătea. Era o lumânare. Eram întins pe ceva rece, de-abia atunci am simțit. Eram dezbrăcat complet, acoperit cu un fel de giulgiu alb. Sub mine era ceva tare, foarte rece. Am pipăit şi mi-am dat seama că eram întins pe o lespede de piatră. Am rotit ochii, dar părea că alți ochi mă privesc din pereți. În curând mi-am dat seama că era vorba doar de doi ochi, care parcă îmi însoțeau privirile în traveling-ul circular pe care îl executau. Erau doi ochi pătrunzători, care mă însoțeau indiferent unde priveam! Se uitau fix în ochii mei. Tot ce vedeam era adiacent acelor doi ochi. Imaginea a început să se limpezească şi mi-am dat seama că, de fapt era un singur ochi. Mă privea dintr-o cupolă şi era încadrat într-o piramidă. Din piramidă tâşneau o mulțime de raze.

Începeam să îmi revin. Încet-încet am realizat că mă aflam într-o biserică. Din câte mi-am dat seama, era catolică după lipsa icoanelor de pe pereți. De fapt, mă aflam în Austria, era greu de crezut să fiu într-o altfel de biserică, poate cel mult una protestantă, în nici un caz ortodoxă. Eram întins în mijlocul altarului, iar deasupra mea trona ochiul în piramidă, celebrul însemn ocult, prezent şi pe bancnota de un dolar.

Ce căutam acolo? Unde erau fetele? De ce ceea ce începuse atât de frumos a avut ca rezultat prezența mea în acea biserică? Unde era acea biserică? Cum ajunsesem acolo? De ce ajunsesem acolo?

- Acum eşti bulversat! Vei afla răspunsurile foarte curând, se va face lumină complet, vei găsi lumina, vei afla adevărul, s-a auzit de nicăieri o voce!

Cunoşteam acea voce. O mai auzisem! Era vocea aceea care discutase ciudat cu mine în trecut, tot în biserici sau mănăstiri. De aceea nici nu am mai fost surprins că vorbesc cu pereții.

- Ce s-a întâmplat?, am întrebat, ridicat în picioare, înfăşurat în giulgiu şi plimbându-mă prin biserică. Priveam spre cupolă şi, indiferent unde mergeam, ochiul părea că mă urmăreşte.

- Ai primit inițierea finală. De acum totul va fi simplu pentru tine.

- Te rog eu, nu mai suport, vreau lămuriri!, m-am tânguit.

- Fie, e vremea să afli! Acum ai dreptul să ştii! Întreabă-mă şi îți răspund scurt şi concis, la orice întrebare pui! Una singură, însă va rămâne fără răspuns! Dacă o vei pune, evident!

- Cine eşti?

- Sunt tu!

- Începem din nou? Am mai avut dialogul ăsta, nu ții minte?

- Ba da! Şi atunci ți-am răspuns la fel. Ăsta e adevărul!, mi-a replicat vocea. Ochiul mă privea din ce în ce mai intens!

- Ce rost au avut toate astea care s-au întâmplat!

- Trebuia să parcurgi paşii, să devii ceea ce trebuie!

- Adică totul a fost doar pentru ca eu să devin ceea ce trebuie? Ce anume?

- Doar câte o întrebare, te-am rugat! Acum îți răspund la ambele, dar nu o voi mai face dacă nu respecți regula! Da, totul s-a întâmplat pentru ca tu să devii ceea ce trebuie! Ce anume? Ceea ce eşti! Ceea ce începi să-ți dai seama că eşti!

- Ce rol au avut fetele în această poveste?

- Cristina este preoteasă a ordinului nostru, adică a ordinului tău, înființat de tine, cu mii de ani în urmă! Diana îi este ucenică.

- Ce rol are Andrei, atunci?

- Material genetic!

- Şi Roger Paul?

- Alt material genetic!

- De ce?

- Pentru că fetele poartă în pântec copii tăi! Vei avea două fetițe!

- Cu care Roger Paul...

- Da!

- Andrei va trăi cu Diana de acum?

- Şi cu Cristina!

- De ce?

- Aşa ai hotărât tu!

- Şi eu?

- Şi tu ce?

- Era vorba că răspunzi direct, scurt şi concis!

- OK, dacă vrei răspunsul la întrebarea asta, atunci vei pierde răspunsul la altă întrebare, care poate te va roade mai mult. Vrei răspunsul la această întrebare?

După câteva clipe de gândire am răspuns sec:

- Da!

- Tu, foarte brusc, te vei depărta de toate cele lumeşti!

- Adică?

- Scopul tău va fi să ai grijă de ei! Vei fi ca un tată pentru ei, Diana, Cristina, Andrei, Roger Paul şi cele două fetițe care ți se vor naşte!

- Adică voi fi acolo, printre ei şi voi avea doar grijă de ei?

- Nu, tu te vei retrage în munții strămoşilor tăi, unde ai pregătit de mii de ani Templul!

- Şi voi trăi singur?

- Tu ai ales asta, tu ai hotărât tot!

- Eram tâmpit! Când am hotărât asta?

- La începutul începutului!

- Gata!, am răbufnit. M-am săturat! Nu vreau să mai continui această şaradă! Nu vreau! Nu mai pot! Ce să fac?

- Nu mai ai cale de întoarcere!

- Vrei să spui că eu am distrus totul, toată omenirea, toată suflarea?

- Într-un fel, da!

- Era vorba că vei fi concis!

- Tu ai creat acest univers al tău! Tu ai dorit ca el să fie aşa cum este acum! Cineva ți-a greşit fundamental şi ai hotărât să începi totul de la capăt!

- Adică, eu sunt de vină pentru tot ce a fost şi pentru tot ce este?
- Da!
- Adică eu sunt Dumnezeu?
- Da!
- Bun atunci, dacă eu sunt Dumnezeu, cum Dumnezeu poate orice, vreau ca totul să fie la fel ca la început! Pot face asta?
- Asta şi faci!
- Pai, vreau ca totul să fie la fel ca înainte ACUM!
- Da, dar tu eşti Dumnezeu! Pentru tine ACUM este întotdeauna! Deci, vrerea ți se va îndeplini!
- ACUM?
- Da, pentru tine ACUM!
- Şi pentru Diana, Crisitna, restul?
- În milenii de aici încolo!
Asta a pus capac la toate! Deja refuzam să mai cred, deja simțeam că îmi vine să dărâm biserica! Gândind asta, biserica în care ne aflam parcă a început să tremure.
- Nu distruge sălaşul Tău!, s-a auzit vocea.
- Al meu?
- Da, cel puțin aşa susțineau preoții tăi!
- Eu sunt om, sunt om care iubeşte viața, poate mai mult decât oricine! Cum îmi ceri să renunț la viața mea pentru a fi Dumnezeu! Eu cu ce mă aleg!
- Tu, nu trebuie să renunți la viața ta! Ai făcut-o, demult, la începutul începutului. Asta o faci doar o singură dată!
- Adică am renunțat o dată şi acum, şi acum ce? Se repetă totul? Este un ciclu?
- Într-un fel, da!
- Bun, atunci află ceva!
- Ce?
- NU VREAU SĂ FIU DUMNEZEU!
- Nu ai cum să schimbi asta!
- De ce?
- Asta e întrebarea la care nu îți pot răspunde!
Fierbeam de nervi, de ciudă, de mânie! Nu vroiam, nu puteam accepta situația! Cum adică? Eu voi trăi singur şi voi avea grijă să le fie bine ălora!
- Dacă sunt Dumnezeu, atunci pot face orice vreau?
- Da!
- Bun, vreau să distrug această biserică! Pot?
- Da, o poți distruge aproape toată, mai puțin ceva!
Am încercat instantaneu. Pereții au începu să se năruie, grinzile să cadă, cupola s-a prăbuşit. Eu stăteam în mijloc şi nimic din ce cădea nu mă atingea. În scurtă vreme, biserica nu mai exista! Am ridicat triumfător ochii spre cer, vroind să demonstrez că am putut să o distrug în întregime. Pe un norişor aflat exact deasupra capului meu, ochiul în piramidă din bolta bisericii mă privea aproape sfidător! Am realizat că mă înşelasem! Din nou vocea a avut dreptate. Am distrus biserica, exact cum a spus, aproape toată! Mai puțin ochiul!
- Bun, cu biserica ai avut dreptate. Dar îl pot distruge pe Andrei! Aşa e?
-Ți-ai distrus, de-alungul timpului, de nenumărate ori popoarele. Recent ai distrus omenirea. Sigur că pe Andrei îl poți distruge! Dar nu o vei face!
- De ce, de unde eşti atât de sigur?
- Pentru că tu ai hotărât asta!

- M-am săturat să aud aceeaşi placă! Vreau dovezi că eu am hotărât asta!

- Le vei avea. Pentru că în scurtă vreme vei face călătoria finală. Vei ajunge acolo unde vei afla totul, totul va căpăta sens pentru tine! Şi vei avea o surpriză de proporţii!

Am întors brusc spatele locului unde fusese biserica! Eram în giulgiul alb, înfăşurat. Nu simţeam frigul de afară. Cum oare ajunsesem acolo, că eram la vreo 25 de km de hotel? Nu vedeam urmă de maşină. Cum mama dracului mă întorc! Spunând "dracu" m-a săgetat o întrebare. Dacă eu sunt Dumnezeu, cine dracu' o fi Dracul? Temă de meditaţie pe viitor, acum era important să mă întorc. Cum am gândit acel lucru cum m-am trezi în camera de la hotel. Diana şi Cristina dormeau pe pat epuizate. Am ieşit afară din cameră, am coborât în bar! Acolo era Andrei. Destul de beat! Iată momentul, am zis. Îl pot ucide acum şi îmi demonstrez mie că totul a fost un vis! M-am aşezat în faţa lui:

- Măi nenorocitule, ştii că te pot omorî acum?

- Da, dar nu o vei face!

- De ce crezi asta?

- Mi-a spus Cristina, mi-a confirmat şi Diana!

- Ştii cine sunt eu?

- Da, eşti Dumnezeu. Eşti Dumnezeul nostru! Vei fi bun cu noi, noi te vom iubi, tu ne vei proteja!

- Băi, dar vorbeşti ca din cărţi. Cristina ţi-a spus toate astea?

- Da! Ştiu că trebuie să te iubesc!

- Te cred, doar nu poţi fi tâmpit să mă urăşti când te las cu două femei! Trai pe vătrai!

- Deci pleci?

În vocea lui se citea bucurie. Devenea foarte clar că, probabil, toţi aşteptau să plec. Poate era nevoia firească de intrare în normalitate, atâat câta putea fi. Am realizat atunci că nu îl voi omorî pe Andrei. M-am întors în cameră. Pe culoar, trecând pe lângă odaia lui Roger Paul, l-am auzit plângând. Am trezit-o uşor pe Diana şi am trimis-o la el. Cristina încă dormea. Era atât de apetisantă, aşa pe jumătate goală, cu sânii săltându-i la fiecare răsuflare. Am săruat-o pe buze uşor. S-a trezit! M-a privit chiar cu admiraţie, adoraţie.

- Gata, ai fost iniţiat! Mi-am dus menirea la capăt! Ai aflat cine sunt, aşa e?

- Da, am aflat. Aş fi preferat să îmi spui tu, dar ştiu, astea au fost regulile.

- Stabilite tot de tine! De ce? De ce nu puteai hotărî, atunci demult, la început, că vei rămâne printre noi. La ce ai nevoie de Templul din munţi? Nu era mai bine aici, tu Dumnezeul nostru, printre noi? Ai fi fost mai mult decât un rege, decât un împărat!

- Mă voi duce acolo, în munte, la Templu pentru că doar de acolo pot comunica cu divinitatea!

- Păi, divinitatea eşti tu!

- Haide să spunem că divinitatea este un cuvânt generic! De acolo, din Templu voi putea controla forţa primordială care dă viaţă la tot!

- De ce ai făcut asta? Care a fost greşeala umanităţii de ai distrus-o!

- Nu e vorba de distrugere. Este vorba de corectarea unei evoluţii. Lumea o luase pe căi greşite. Doar corectez ceva!

- Cu preţul a milioane de suflete, de vieţi netrăite, de copii nenăscuţi sau proaspăt născuţi! Eşti crud, Dumnezeule!

- Ai citit Biblia? Şi acolo se vede că sunt crud! Nu e prima oară când îmi distrug poporul!

- Cât vei continua?

- Până nu voi mai face greşeli!
- Deci recunoşti că greşeala a fost a ta!
- Oarecum. Eu nu aveam nevoie de adorarea mea, doream doar să coordonez evoluţia spre ciclul final! Dar, omenirea a luat-o pe căi greşite. Greşeala fundamenatală a făcut-o biserica, încă de la începuturile ei. În numele meu a înrobit, a ucis, a devastat, a jefuit, a siluit! Totul în numele meu! S-a scindat, în multe, mult prea multe credinţe. Mă vezi, sunt singur. Atunci, de ce atât de multe credinţe, secte, biserici? Am cerut eu să credeţi în mine prin interpuşi? Nu, niciodată!
- Cam mult timp a durat până să te prinzi! Câteva milenii bune!
- Am încercat să ajustez din mers, dar nu s-a putut!
- Şi lucrul acesta se repetă ciclic?
- Da, până la final!
- Care va fi când?
- Când toţi vor găsi Lumina! Aici nu mai e vorba de filozofie, e vorba de lumina pură, când vor fi gata să facă pasul spre divinitate!
- Adică vom fi toţi, cândva, Dumnezei? Toţi muritorii, pământenii?
- Vom fi toţi Dumnezeu! Vom fi un Dumnezeu colectiv, fiecare va fi şi preot şi credincios, fiecare va găsi Lumina şi se va umple de ea! E greu să înţelegi, dar vei fi iniţiată şi în asta! De către mine! În fond, tu eşti cea care mi-a dat mie iniţierea, tu vei fi preoteasa mea şi peste ani de zile vei veni în Templu! Atunci vei vedea Lumina şi te vei umple de ea! Atunci vom fi doi doar unul. Apoi va veni rândul altora, pe rând, până în ziua când toţi vor fi pregătiţi să cunoască şi să primească Lumina!

Atunci va fi începutul Eternităţii şi sfârşitul veacurilor!

Eram încă îmbrăcat cu giulgiul acela pe mine. Cred că făceam impresie bună astfel îmbrăcat şi vorbind aşa. Nici nu observasem că se adunase toată suflarea casei acolo în cameră! I-am privit pe rând, în ochi. Apoi i-am sărutat pe fiecare pe obraji.
- Eu voi pleca acum…
Eram în munţi. Era o zăpadă incredibil de albă! Nu ştiam exact încotro să o apuc. Dintr-o dată am simţit că plutesc deasupra munţilor. Vedeam cetăţile strămoşilor plângându-şi ruinele în iarnă…Erau aşezate pe versanţii crestaţi de o vale acum îngheţată. Parcă erau străjerii unui drum ipotetic spre vârful enigmatic care parcă trona deasupra imensităţii albe. Am ştiut că acolo trebuie să fie Templul!
Stăteam exact în vârful muntelui, pe pisc. Pe măsură ce privirea mea o atingea, zăpada se topea, lăsând negrul pământului să spurce puritatea albului absolut! Valuri, valuri, pământul de pe pisc a început să curgă spre poale. Templul s-a ridicat, parcă din pământ! Avea o formă perfect paralelipipedică şi era impresionant prin măreţia sa. Uşile masive s-au deschis de la sine. Am păşit într-o sală imensă, străjuită de două coloane. Pardoseala era ca o tablă de şah, cu pătrate albe şi negre. Tavanul era o reprezentare nefiresc de reală a cerului de noapte înstelat.
Stăteam exact în mijlocul careului de şah. Pătratul pe care eram a început să coboare, cu mine cu tot. Acum mă aflam în încăperea de sub sală. Într-un colţ ardea un foc într-o cupă imensă! În colţul opus se afla un cub mare de piatră neagră. M-am îndreptat spre el. Când l-am atins am realizat că acolo era Lumina! El nu şi-a schimbat culoarea nici o clipă, dar imediat cum am pus mâna pe el am

fost îmbrăcat în Lumină!

Am păşit spre singurul colţ care mai adăpostea un obiect. Era ceva ciudat, ca o oglindă mată, cu ramă din metal galben, probabil aur. Nu reflecta decât imaginea mea, dacă o îndreptam în alte părţi rămânea opacă. M-am privit cât am putut de adânc în ochi! Am căzut în genunchi, lacrimile îmi curgeau, mi-era dor de Diana, de Cristina, de Roger Paul, chiar şi de nenorocitul de Andrei! Eram atât de singur acolo!

- Nu vreau să fiu Dumnezeu!, am strigat din răsputeri! De ceeeeeeee eu?

- Nu aici vei găsi răspunsul! Asta e întrebarea finală la care trebuie să găseşti răspunsul! Şi îl vei afla doar în cel mai Tainic loc al omenirii, acolo unde există toate secretele tale!

Ştiam, acum unde se află acest loc. Vatican!

Am intrat pe porţile imense ale catedralei Sfântul Petru! Imensitatea şi măreţia bisericii te lăsau cu răsuflarea tăiată. Eram mândru şi scârbit ştiindu-mă cel căruia îi era închinată acea operă de artă! Am trecut prin coridoarele lungi până la Capela Sixtină, am coborât în curte, am intrat în Bibliotecă, am coborât toate scările spre arhivă, am intrat, am coborât din nou. Mirosul de mucegai, de stătut mă deranja teribil. Citisem de oameni morţi din cauza unor bacterii care se dezvoltă în arhive! Dar, ucisesem bacteriile, aşa că nu aveam de ce să mă tem! De fap, eram Dumnezeu, de ce să mă tem! Mă obseda întrebarea de ce tocmai eu?

Căutam ceva, nu ştiam ce. Lacătele, sistemele sofisticate ale seifurilor, nimic nu îmi stătea în cale. Cred că eram la sute de metri sub pământ. Călcând pe o dală de piatră, o uşă s-a deschis în stânga mea! Am luat-o pe culoarul micuţ, strâmt. Ştiam că sunt pe drumul cele bun. La capătul coridorului era o uşă de lemn masiv. Erau câteva zeci de lacăte şi încuietori, care au zburat instantaneu. Încăperea în care am păşit nu era foarte mare. Era luminată de o făclie precum cea din Templu! Lângă făclie era o oglindă identică cu cea din templu. M-am privit, oglinda s-a luminat şi a începu să îmi ardă mâinile. Am scăpa-o pe jos. A căzut pe o dală mică, s-a auzit un declic şi din podea s-a ridicat o casetă. Înăuntru era o carte. Tremuram, abia mai respiram. Pe coperţile făcute din aur nu scria nimic. Am deschis-o, am întors cu oarecare teamă pagina de gardă. Şi am citit prima pagină, într-o limbă absolut ciudată, pe care o ştiam însă perfect! După primele rânduri am scăpat carea din mână. Am începu să plâng! Nu exista cale de înorcere, acum ştiam că sunt un Dumnezeu sclav mie însumi!

Iată cum începea cartea:

"Durerea de măsele m-a apucat de cu bună dimineaţă. Îmi venea să dau cu capul de pereţi, să muşc bara din spatele blocului, pe lângă care treceam de câte ori mergeam la şcoală şi pe care azi dimineaţă un bătrân vecin îşi bătea covorul vechi. Nu-mi puteam imagina de unde vine durerea. Mai precis nu ştiam dacă mă prinsese curentul ieri pentru că am condus maşina cu toate geamurile deschise sau pentru că, de câte ori nu mă durea vreo măsea, uitam că există pe lume dentişti? Cert este că se prefigura o zi la fel de cumplită precum vremea câinoasă de afară, atât de nepotrivită pentru luna mai.

La facultate urma să am trei seminarii, dealtfel ultimele dinaintea sesiunii de final de an. După aceea urma chinul, mai mare decât durerea mea de măsea, în iunie, când trebuia să intru în focul licenţei.

Un singur lucru bun ştiam că se va întâmpla cu siguranţă. La şcoală urma să o văd din nou pe Diana…"

Stăteam întins pe banca de piatră albă, cioplită de o mână de cunoscător, dintr-un singur bloc de marmură. Nu simțeam răcoarea pietrei, nici duritatea ei. Din contră, parcă eram pe un pat moale. E drept, la senzația aceasta contribuia şi veştmântul de țesătură fină şi moale, albă ca laptele, în care eram înfăşurat. La nici doi metri în fața mea ardea Focul veşnic. Flăcările dansau nebuneşte pe pereții sălii imense, desenând figuri groteşti. Pe micile geamuri tăiate în piatră, sus de tot, aproape de tavan, intrau razele soarelui de vară deosebit de călduroasă, chiar şi acolo, în vârful muntelui!

Mă simțeam obosit, bătrân, plictisit, dornic de altceva, de ceva nou, de un pic de adrenalină în viața mea ternă!

Cu oamenii țineam legătura prin preotese. Cristina era, bineînțeles, Marea Preoteasă. Şi pe figura, pe chipul ei, se vedea scurgerea timpului. Anii îşi lăsau, nemilos, pecetea pe chipul tuturor. Chiar şi pe al meu, cu toate că nu atât de pregnant.

Viața intrase în normalitatea posibilă condițiilor date, imediat după retragerea mea în munți. Diana născuse, la fel ca şi Crisitina, o fetiță. Diana i-a spus fetiței sale Maria, iar Cristina alei sale Eva. De botez s-a ocupat Cristina, cea care, dealtfel, m-a introdus şi pe mine în practica religioasă pe care eu o lăsasem, dar pe care eu nu o ştiam. Botezul nu avea loc la vârstă fragedă, ci la 14 ani şi era, de fapt, mai mult o inițiere în cele câteva taine care erau lăsate spre a fi cunoscute de către oameni. În fond, era doar o scurtă perioadă de învățare a modului în care oamenii pot lua legătura cu ceilalți oameni, cum pot accesa conştiința comună.

- Eşti obosit?, mă întreabă brusc Cristina, care după ce Eva se măritase s-a mutat sus la mine în templu.

- Nu, sunt plictisit, mă roade ceva! Am făcut bine ce am făcut?

- Acum, după atâția ani de atunci, continui să te întrebi? Cât mai vrei să te chinuieşti cu această întrebare?

- Nu ştiu! Nu ştiu dacă am făcut bine, nu ştiu exact de câte ori oi mai fi făcut acest lucru! Nu ştiu dacă sunt drept, dacă am chiar toate drepturile!

- Păi, stai să o luăm, din nou, pe rând! Parcă nu am mai fi discutat asta de sute de ori, dar periodic ai nevoie de o confirmare că ai făcut ceea ce trebuia! Ai o lume formată doar din oameni buni! Asta ai vrut! Nucleul de aici, din Europa, comunică perfect cu cele din Asia, cele două Americi, Australia, Africa! Bine măcar că a rămas câte un nucleu în fiecare dintre locurile astea, pentru că altfel, ar fi fost destul de dificil, tot se ajungea la conflict genetic. Acum ai un popor de câteva sute de oameni, toți fac copii, se înmulțesc, nimeni nu se ceartă, oamenii au tot ce le trebuie, nu există bani, nu există bogați şi săraci, nu există lipsuri, de ce să nu fii mulțumit?

- Pentru că, fără să aibă nevoi, oamenii aceştia nu vor evolua! Ce fac ei toată ziua? Se roagă? Sper că nu!

- Nu, îşi fac viața şi mai confortabilă, se îndrăgostesc, se iubesc, fac copii, caută să te cunoască. Acea competiție introdusă de mine, prin care, o dată pe an, cei mai merituoşi vin aici pentru o săptămână dă roade!

Chiar dădea, uneori roade omeneşti, pentru că mai veneau şi femei pe aici… Şi eu, încă mă consideram om, mai aveam şi eu plăcerile oemeneşti, le duceam dorul!

- Bun, şi cum vezi viața acestor oameni care nu au nevoie de nimic, nu au întrebări să-şi pună, au tehnologie pe care o folosesc dar nu o înțeleg, se servesc de energia atomică, solară, geotermică, de tot ce a rămas, fără a şti ce este

curentul electric, conduc maşini şi nu au auzit de motorul cu combustie. Ei nu au obținut nimic, totul li s-a dat! Din cauza asta, ei nu vor evolua niciodată!

- Ce ai în cap?, m-a întrebat Cristina speriată. Vrei să mai distrugi totul, încă o dată? Acum e vorba de copii, de viitorii tăi nepoți! Le poți face asta?

- Nu, ai dreptate, nu am cum să fac asta!

Timpul s-a scurs, în continuare, în acelaşi fel. Diana, rămasă văduvă după moartea într-un accident de maşină a lui Andrei – da, erau deja accidente de maşină, unde există tehnologie există şi moarte!, Andrei, beat turtă intrase cu maşina într-un cap de pod de peste Inn – a venit la mine la Templu să mă roage să i-l aduc la viață pe Andrei! Am refuzat, nici măcar politicos, oarecum chiar satisfăcut! Nu mi-a plăcut de omul acela niciodată! Nu m-a înduplecat cu nici o rugăminte! Viața îşi pusese, oarecum, amprenta pe ea, după cinci copii, Maria cu mine şi patru cu Andrei! Sau cel puțin credeam că patru cu Andrei. Nu am acceptat sub nici o formă!

- Dacă ar exista un Dumnezeu adevărat, te-aş blestema!, mi-a aruncat ea după ultimul meu refuz.

Eu eram în munte doar cu Cristina. Ea era cea care ținea legătura cu oamenii. Telepatic, intra în contact cu ei foarte des. Mă avertizase de câtva timp că se întâmplă ceva ciudat în Europa. Nu am dat atenție faptului, eu ocupându-mi timpul mai mult cu problema care mă frământa. Până la un moment dat când vine Cristina la mine şi îmi spune:

- Să ştii că o delegație a celor din Europa vrea să vină la tine! Sunt foarte hotărâți, chiar furioşi. Îi primeşti?

- Da, să vină! De fapt, trebuia să mai merg şi eu pe acolo, să văd ce mai e!

- Bine, dar promite-mi că dacă te înfurii nu o să faci nimic nebunesc. Să nu te răzbuni pe ei, indiferent ce îți vor spune! Promiți?

E clar că preoteasa mea ştia mai multe decât îmi spunea! Mi-a fost de-a dreptul lene să mă obosesc să aflu ce îi frământă! Am dat o tură virtuală în zonă şi am văzut cine dorea cu orice preț să ajungă la mine. Diana şi doi bărbați tineri, nu aveau nici 18 ani, mai bine zis băiețandrii. Unul dintre ei avea ochii migdalați puternic, era mic de statură şi în el se ghicea aportul geentic al celor din Asia, celălalt era mulatru. Asta pentru că facilitasem comunicarea şi deplasarea rapidă între grupurile de pe cele cinci continente.

Fără a sta mult pe gânduri, noapte fiind, i-am mutat în templu. Dimineața s-au trezit pe pardoseala în formă de tablă de şah a sălii mari.

- Vroiați să îmi vorbiți. Luați de mâncați şi spuneți-mi ce vreți!

- Nu, preferăm să nu mâncăm, îmi zice mulatrul!

- Citesc furie în inima şi glasul tău!, i-am spus. Cine te-a supărat?

- Tu! Pentru ce i-ai făcut mamei mele!

M-am uitat cruciş spre Diana! Chiar nu mă mai interesase ce făcea, mă dezamăgise prea tare! Apoi îmi pică fisa că nu avea cum să ajungă să trăiască în Europa, în grupul Dianei, un mulatru! Oare şi chinezul?

“Nu, stai liniştit”, mi-a şoptit în minte Cristina. “Chinezul e al meu!”, şi a zâmbit oarecum vinovată! “El nu ştie, l-a crescut tot Diana”

Mamă, ce viață le oferisem oamenilor rămaşi! Trai pe vătrai, raiul la picioarele lor, poveşti de dragoste intercontinentale. Aveau de ce să mă iubească!

- Cum adică, ce i-am făcut?

- Nu ai vrut să îl readuci la viață pe Andrei! Ştiu că nu e tatăl meu, dar o iubesc pe mama foarte mult şi nu accept ceea ce i-ai făcut!

Simțeam cum creşte furia în mine!

- Şi tu?, am zis către asiatic?

- Nici eu nu pot accepta ce i-ai făcut mamei!

Diana mă privea triumfătoare! Eram furios, dar vroiam să ascult până la capăt!

- Şi ce doriți de la mine?

- Mama ne-a spus, a început mulatrul, că înainte era altfel. Erau milioane de oameni, era bine, era frumos! Tu ai provocat ceea ce s-a întâmplat, tu eşti de vină! Acum, avem tot ce ne trebuie! Drept pentru care nu ne mai trebuie un Dumnezeu, ca să nu se mai poată întâmpla din nou aşa ceva! Nu avem nevoie de tine, lasă-ne în pace! Putem trăi liniştiți şi fără tine!

Acum, Diana mă privea cu teamă, la fel ca şi Cristina. Şi aveau de ce, pentru că fierbeam! Adică, oamenii aceştia aveau totul, trăiau în rai, nu erau obligați să muncească, să facă ceva pentru existența lor, dar nu era bine! Într-o secundă i-am trmis pe toți trei înapoi, fără să le mai spun un cuvânt! Am rămas doar eu şi Cristina. Nici nu avea curajul să mă privească!

- Ce ai de gând?

- Vei vedea dimineață!

- Ce ai de gând? Ce ai de gând? a mai strigat Cristina, cu lacrimi în ochi!

A doua zi, toți oamenii de pe pământ s-au trezit goi, sub cerul liber! Nimic din ce era nu mai exista! Absolut nimic! Doar pământul, aşa cum fusese el creat înainte ca măcar oamenii să fi descoperit focul!